PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA • 2017 M. SPALIS

Liahona

Kaip surasti kelią į savarankiškumą, p. 32, 40–43

Šventykla ir šeimos istorija. Prezidento ir sesers Nelsonų kvietimas, p. 14

Neseniai pasikrikštijote? Jau dabar galite tarnauti šventykloje, p. 20

Trys žingsniai, kaip spręsti nesutarimus santuokoje, p. 22

Arkliai ir vežimėliai keliauja pro Solt Leiko šventyklą, čia vaizduojamą maždaug 1891 m. Vilfordas Vudrafas (1807–1898) buvo Bažnyčios prezidentu tuomet, kai 1893 m. buvo pašventinta Solt Leiko šventykla. Jis mokė: „Esame atsakingi Aukščiausiajam už […] statymą šventyklų, į kurias galėtume įeiti ir atlikinėti gelbstinčias apeigas už savo mirusiuosius“ (Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff *[2004], 94).*

Nuotrauka spausdinama gavus Bažnyčios istorijos bibliotekos leidimą

Liahona. 2017 m. spalis

4

ŽINIOS

4 **Pirmosios Prezidentūros žinia. Tapkime tikraisiais mokiniais**
Prezidentas Henris B. Airingas

7 **Lankomojo mokymo žinia. Apgaubti paklydusiuosius meile**

VIRŠELIS
Lesli Nilson nuotrauka.

APYBRAIŽOS

14 **Atverkite dangus šventyklos ir šeimos istorijos darbu**
Prezidentas Raselas M. Nelsonas ir Vendi V. Nelson
Išaukštinimas yra šeimos reikalas. Šeimas išaukštinti galima tik per gelbstinčias Jėzaus Kristaus Evangelijos apeigas.

20 **Ką žinoti prieš vykstant. Krikštai šventyklose**
Heter Dž. Džonson
Kaip naujas narys, jūs šventykloje galite apsilankyti iš karto, tereikia riboto naudojimo šventyklos rekomendacijos. Štai keli atsakymai į klausimus, kuriuos galbūt reikėtų žinoti prieš vykstant.

22 **Nesutarimų santuokoje sprendimas**
S. Brentas Šermanas
Išspręstų nesutarimų vietą gali užimti nauji elgesio modeliai.

28 **Pagalba po Nensės mirties**
Darenas Vilkoksas
Kaip didelį sielvartą galima pakeisti ramybe?

32 **„Būkime savarankiški ir nepriklausomi“**
Kas yra Bažnyčios savarankiškumo iniciatyva ir kaip ji gali jums padėti?

RUBRIKOS

8 **Mes kalbame apie Kristų: Antram šansui niekada ne vėlu**
Ember Džensen

10 **Mokymas Gelbėtojo būdu: Dramblys pamokoje**
Džesika Grifit ir Ričardas M. Romnis

38 **Tikėjimo portretai: Iliras Dodajus**

40 **Pastarųjų dienų šventųjų balsai**

80 **Kol susitiksime vėl: Šiandien kam nors padėkime**
Prezidentas Tomas S. Monsonas

JAUNI SUAUGUSIEJI

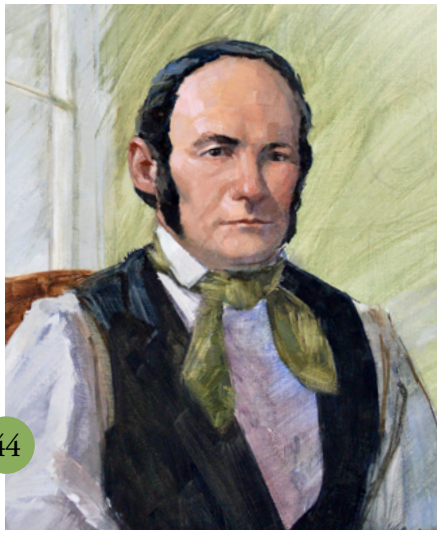

44

44 **Penkios jaunų apaštalų pamokos jauniems suaugusiesiems**
Metju C. Godfris
Ko šiandien galėtume pasimokyti iš pirmųjų Sugrąžinimo apaštalų patirties?

JAUNIMAS

50 **Charakteris kaip Kristaus**
Vyresnysis Deividas A. Bednaris
Jėzus iškentė daugiausia, tad turi daugiausia atjautos visiems mums, kenčiantiems daug mažiau.

54 **Kaip konferencijos žinia gali pakeisti jūsų gyvenimą**
Hedli Grigs
Į ką jums reikia kreipti dėmesį šioje konferencijoje? Atsakykite į šio trumpo klausimyno klausimus ir sužinosite!

58 **Būkite tvirti**
Lindsė Hiler
Draugai nuolat spaudė mane skatindami išgerti, bet kartą vienas vaikinas pasakė tai, kas pakeitė mano gyvenimą.

60 **Laužykime tipinio paauglio stereotipą**
Šarlotė Larkabal
Norite laužyti stereotipus? Dabar tam tinkamas metas!

62 **Plakatas: Pakilk tikėjimu**

63 **Bažnyčios vadovų atsakymai: Kaip pačiam sužinoti**
Prezidentas Henris B. Airingas

64 **Klausimai ir atsakymai**
Kas, be maldos ir Raštų studijavimo, labiausiai padeda stiprinti mano liudijimą?

VAIKAI

66

66 **Nuo Paryžiaus iki Saporo**
Eimė Džein Levit
Vaikai Prancūzijoje ir Japonijoje turėjo ko laukti – naujos šventyklos!

68 **Apaštalo atsakymai: Kaip Šventoji Dvasia gali man padėti?**
Vyresnysis Robertas D. Heilsas

69 **Mūsų puslapis**

70 **Džeinės kelionė**
Džesika Larsen
Kaip be laivo Džeinės šeimai nusigauti iki Navū?

72 **Sara ir magnetinio rezonanso tyrimas**
Džiulijan Doman
Sara labai bijojo magnetinio rezonanso tyrimo. Kaip jai nusiraminti?

74 **Bažnyčios istorijos veikėjai: Naujas pranašas**

75 **Pagalba ne tik pieštukais**
Kalebas H.
Kalebas norėjo padėti ne tik pabėgėliams, bet ir kitiems vaikams!

76 **Pasakojimai apie Jėzų Jėzus aplankė Džozefą Smitą**
Kim Veb Ryd

79 **Spalvinimo puslapis: Šabas – šventa diena**

Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną. Užuomina: kartais linksmas laikas užsimaskuoja kaip tarnystė!

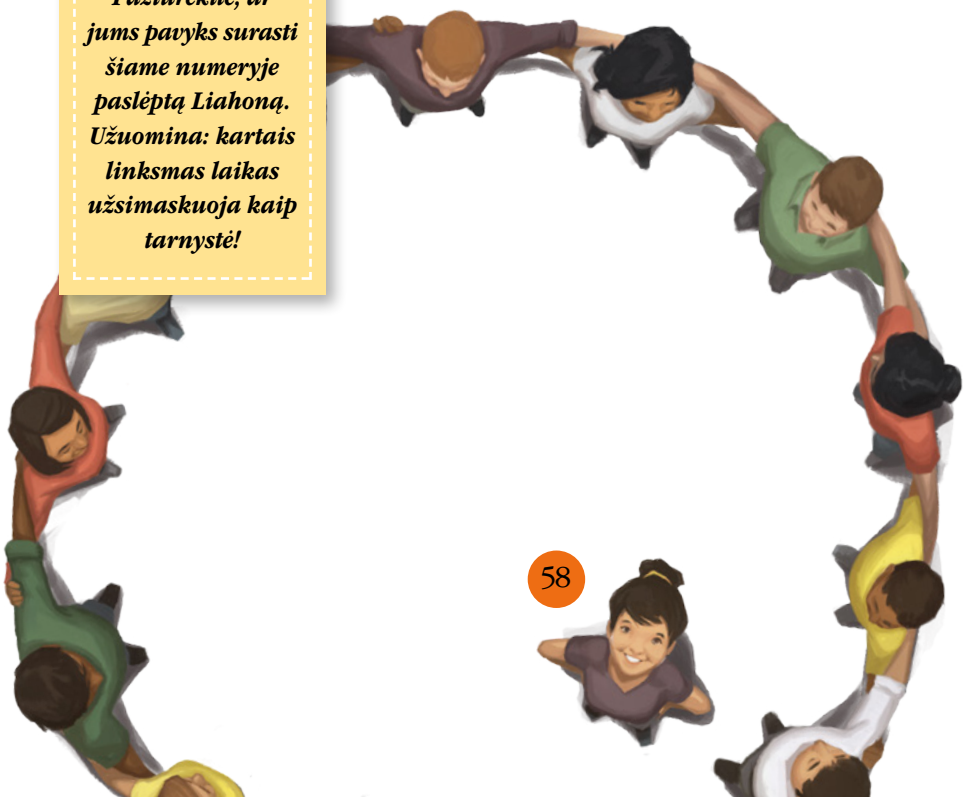

58

2017 M. SPALIS, 19 TOMAS, NR. 2
LIAHONA 14450 156
Tarptautinis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios žurnalas
Pirmoji Prezidentūra: Tomas S. Monsonas, Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas
Dvylikos Apaštalų Kvorumas: Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas, M. Raselas Balardas, Robertas D. Heilsas, Džefris R. Holandas, Deividas E. Bednaris, Kventinas L. Kukas, D. Todas Kristofersonas, Nylas L. Andersenas, Ronaldas A. Resbandas, Garis E. Styvensonas ir Deilas G. Renlandas
Redaktorius: Džozefas V. Sitatis
Redaktoriaus pavaduotojai: Rendalas K. Benetas, Kerolė F. Makonki
Konsultantai: Brajenas K. Eštonas, Bonė H. Kordon, Legrandas R. Kurtis Jaunesnysis, Šeron L. Eubank, Kristofelis Goldenas, Daglas D. Holmsas, Erikas V. Kopičke, Laris R. Lorensas
Generalinis direktorius: Ričardas I. Heatonas
Bažnyčios žurnalų skyriaus direktorius: Alanas R. Loiborgas
Verslo vadybininkas: Garfas Kenonas
Vadovaujantis redaktorius: Adamas K. Olsonas
Vadovaujančio redaktoriaus padėjėjai: Rajenas Karas
Padėjėja leidybos klausimais: Kremilda Amaral
Rašymo ir redagavimo grupė: Maryssa Denisas, Deividas Diksonas, Deividas A. Edvardsas, Metju D. Flitonas, Lori Fuler, Garetas H. Garfas, Larenė Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Šarlotė Larkabal, Maiklas R. Morisas, Erikas B. Murdokas, Seli Džonson Odekirk, Džošua Dž. Perkis, Dženė Pinborou, Ričardas M. Romnis, Mindi Anė Selu, Marisa Vidison
Generalinis meno skyriaus direktorius: Dž. Skotas Knudsenas
Meno skyriaus direktorius: Tedas R. Petersonas
Apipavidalinimo grupė: Žaneta Endrius, Fėjus P. Endrius, C. Kimbolas Botas, Tomas Čaildas, Deividas Grynas, Kolyn Hinkli, Erikas P. Džonsenas, Siuzana Lofgren, Skotas M. Mujus, Markas V. Robisonas, Rachelė Smit, Bredas Tyras, K. Nikolė Vokenhorst
Intelektualinės nuosavybės koordinatorė: Koletė Nebeker Onė
Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piters
Gamybos grupė: Aira Glenas Adaras, Koni Bautorpė Bridž, Džiulė Burdet, Tomas G. Kroninas, Brajanas V. Džidžis, Džini Dž. Nelson, Derekas Ričardsonas
Spausdinimui ruošė: Džošua Denisas, Amonas Harisas
Spausdinimo skyriaus direktorius: Styvenas T. Luisas
Realizacijos skyriaus direktorius: Trojus K. Velinga
Žurnalo prenumeratos sąlygas ir kainą už JAV ir Kanados ribų galite sužinoti tinklalapyje store.lds.org arba pasiteiravę savo Bažnyčios paskirstymo centre, arba savo apylinkės ar skyriaus vadovo.
Rankraščius ir užklausas galite pateikti interneto tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį laišką adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami įprastą laišką adresu *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.
Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų, bislamų, bulgarų, sebuanų, čekų, danų, estų, fidžių, graikų, islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, khmerų, kinų, kinų (supaprastinta), kiribatų, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų, lietuvių, malagasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samoa, slovėnų, suomių, suahelių, švedų, tagalų, taitiečių, tajų, tonga, ukrainiečių, urdų, vengrų, vietnamiečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingu periodiškumu.)
© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos. Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose.
Informacija apie autorių teises: jei nenurodyta kitaip, asmenys gali kopijuoti medžiagą iš „Liahonos“ savo asmeniniam, nekomerciniam naudojimui (įskaitant Bažnyčios pašaukimus). Ši teisė gali būti atšaukta bet kuriuo metu. Vaizdinė medžiaga negali būti kopijuojama, jei nėra nurodyta kitaip šalia meno kūrinio. Autorių teisių klausimais galite kreiptis adresu: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.
For Readers in the United States and Canada: October 2017 Vol. 19 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Lithuanian (ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $2.00 per year; Canada, $2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

DAUGIAU INTERNETE

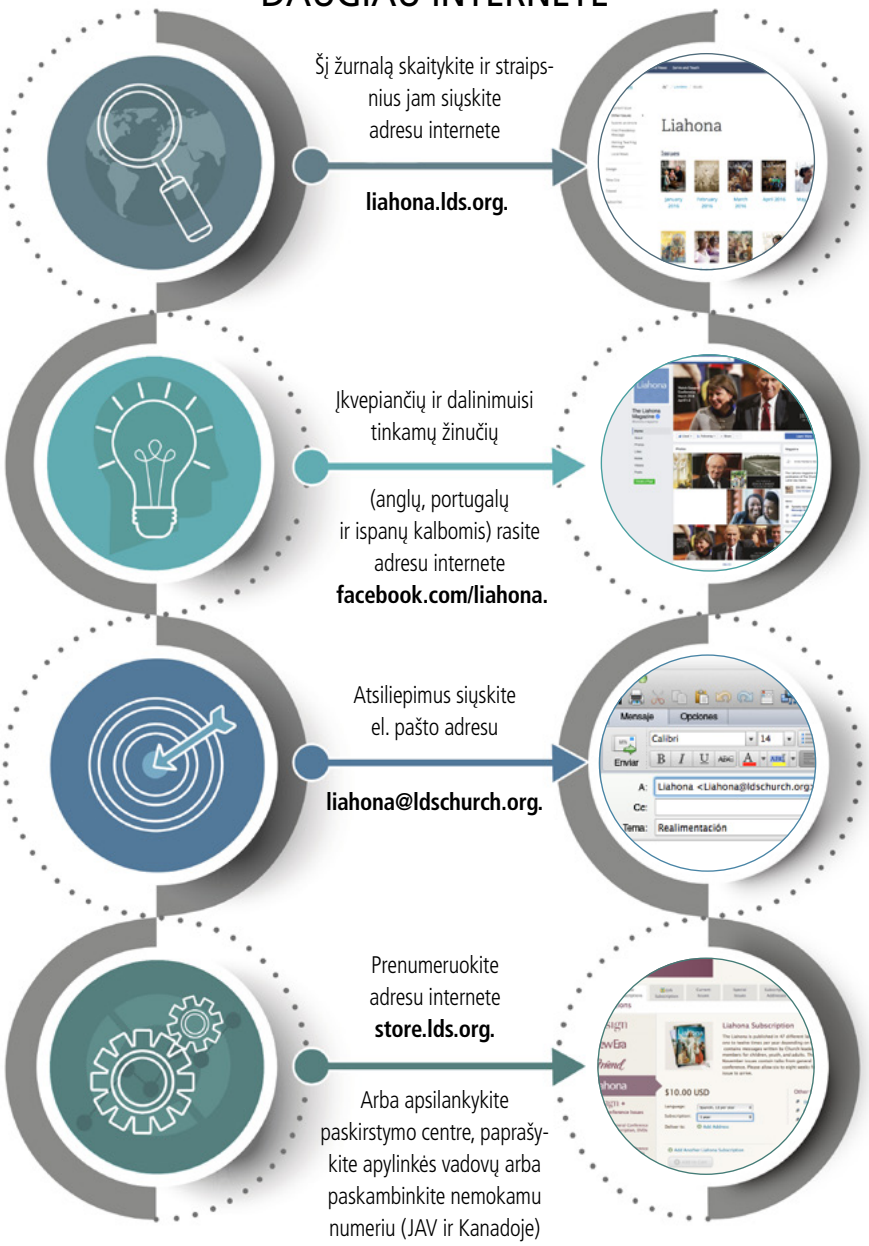

GETTY IMAGES ILIUSTRACIJOS

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo pirmąjį straipsnio puslapį.

Atgaila, *8*
Bažnyčios istorija, *44, 70, 74, 76*
Bendraamžių spaudimas, *58*
Dievas Tėvas, *4, 7, 8, 14, 38, 63, 76*
Dieviška prigimtis, *60*
Įsidarbinimas, *32, 41, 43*
Išminties Žodis, *58*
Jėzus Kristus, *28, 50, 76*
Liudijimas, *63, 64*
Malda, *63, 64*
Meilė, *7*
Mirtis, *28, 38*
Mokinystė, *4*
Mokytojų tarybos susirinkimai, *10*
Nauji nariai, *20*
Pabėgėliai, *75*
Paguoda, *28, 72*
Ramybė, *28*
Raštų studijavimas, *64*
Santuoka, *22*
Savarankiškumas, *32, 40, 41, 42, 43*
Sielvartas, širdgėla, *28*
Šabo diena, *79*
Šeimos istorija, *14*
Šventyklos, *66, 69*
Šventyklos darbas, *14, 20, 66*
Šventoji Dvasia, *68, 72*
Tarnavimas, *38, 75, 80*
Tikėjimas, *28, 32, 62*
Visuotinė konferencija, *54*

Prezidentas
Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas
Pirmojoje Prezidentūroje

TAPKIME TIKRAISIAIS MOKINIAIS

Kiekviename sakramento susirinkime turime privilegiją Dangiškajam Tėvui pasižadėti visuomet atminti Gelbėtoją ir laikytis Jo įsakymų tam, kad su mumis būtų Jo Dvasia (žr. Moronio 4:3; 5:2; DS 20:77, 79). Nuolatinis Jo atminimas tampa natūralus tuomet, kai prisiimame Jo vardą. Tai darome įvairiai, tačiau labiausiai – tarnaudami kitiems, skaitydami Jo šventus žodžius ir melsdamiesi, kad sužinotume Jo valią mums.

Man tai nutiko krikštijant vieną vaikiną. Žinojau, kad Gelbėtojo įšventintų tarnų buvau pašauktas misionieriumi mokyti Jo Evangelijos ir liudyti apie Jį ir Jo tikrąją Bažnyčią. Aš ir mano porininkas tam vaikinui pažadėjome, kad Jėzaus Kristaus Apmokėjimo galia jis bus apvalytas, jei su tikėjimu Gelbėtoju atgailaus ir jį pakrikštys vienas Jo įgaliotųjų tarnų.

Kai krikštykloje šį vaikiną iškėliau iš vandens, man į ausį jis sušnibždėjo: „Aš švarus, aš švarus.“ Tą akimirką prisiminiau, kaip Jordano upėje Gelbėtoją pakrikštijo Jonas Krikštytojas. Taip pat prisiminiau, kad, kaip ir Jonas, vykdžiau prisikėlusio ir gyvo Gelbėtojo gelbėjimo darbą, kurį lydėjo Šventoji Dvasia.

Tiek man, tiek ir kiekvienam iš mūsų Gelbėtojo atminimas gali būti daugiau nei pasikliovimas savo žiniomis apie Jį ar su Juo susijusių potyrių prisiminimais. Kasdien galime rinktis daryti tai, kas jau dabar artins mus prie Jo.

Paprasčiausias pasirinkimas būtų skaityti Šv. Raštus. Tai darydami imsime jausti Jo artumą. Tokį artumą aš asmeniškai dažniausiai pajuntu skaitydamas Mormono Knygą. Pirmosiomis 2 Nefio knygos skyrių skaitymo minutėmis mintyse išgirstu Nefio ir Lehio balsus, apie Gelbėtoją pasakojančius taip, lyg jie Jį būtų asmeniškai pažinoję. Pajuntu artumą.

Tačiau išskirtinį artumą Jam galbūt pajusite skaitydami kitas Raštų vietas. Kur ir kada beskaitysite Dievo žodį su nuolankiu ir tikru ketinimu atminti Gelbėtoją, savo kasdieniniame gyvenime imsite labiau trokšti prisiimti Jo vardą.

Tas troškimas keis tai, kaip tarnaujate Viešpaties Bažnyčioje. Melsitės Dangiškajam Tėvui, prašydami pagalbos išaukštinti pašaukimą, net jei jis ir atrodys nedidelis. Jūs prašysite padėti jums pamiršti save ir labiau susitelkti į tuos, kuriems tarnauti jus pašaukė Gelbėtojas.

Tarnystėje savo vaikams esu jautęs Jo ranką ir Jo artumą,

kai meldžiau supratimo, kaip jiems padėti surasti tokią ramybę, kokią suteikia tik Evangelija. Tokiomis akimirkomis man labiau rūpėjo ne atrodyti sėkmingu tėvu, o nuoširdžiai rūpintis savo vaikų sėkme ir gerove.

Troškimas suteikti žmonėms, kuriems tarnaujame, tai, ką jiems suteiktų Gelbėtojas, atveda prie maldų, kurios Dangiškajam Tėvui yra nuoširdus *maldavimas* Jėzaus Kristaus vardu. Jei melsimės Gelbėtojo vardu ir Juo tikėdami – Tėvas atsakys. Jis mums atsiųs Šventąją Dvasią, kad mus vestų, guostų ir drąsintų. Kadangi ši Dvasia visada liudija apie Gelbėtoją (žr. 3 Nefio 11:32, 36; 28:11; Etero 12:41), auga mūsų pajėgumas mylėti Viešpatį visa savo širdimi, protu ir stiprybe (žr. Morkaus 12:30; Luko 10:27; DS 59:5).

Kasdieninio atminimo palaimos pamažu ir pastoviai gaunamos tuomet, kai Jam tarnaujame, sotinamės Jo žodžiu ir su tikėjimu meldžiamės Jo vardu. Toks atminimas pamažu mus pavers tikraisiais Viešpaties Jėzaus Kristaus mokiniais Jo karalystėje šioje žemėje, o vėliau – ateinančiame šlovingame Jo Tėvo pasaulyje. ■

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Prezidentas Airingas ragina mus visuomet atminti Gelbėtoją kasdieniniais pasirinkimais artinantis prie Jo. Kartu su mokomais asmenimis galite perskaityti sakramento maldas, kuriose minima sandora visuomet Jį atminti (žr. Moronio 4:3; 5:2; DS 20:77, 79). Galite tuos, kuriuos mokote, pakviesti užsirašyti, kokiais būdais jie kasdien galėtų atminti Gelbėtoją. Taip pat galite juos pakviesti melstis Dangiškajam Tėvui ir prašyti sėkmės ir gerovės kitiems. Galite ir patys melstis sekdami šiuo pavyzdžiu.

JAUNIMAS

Prisiminti Viešpatį kasdien

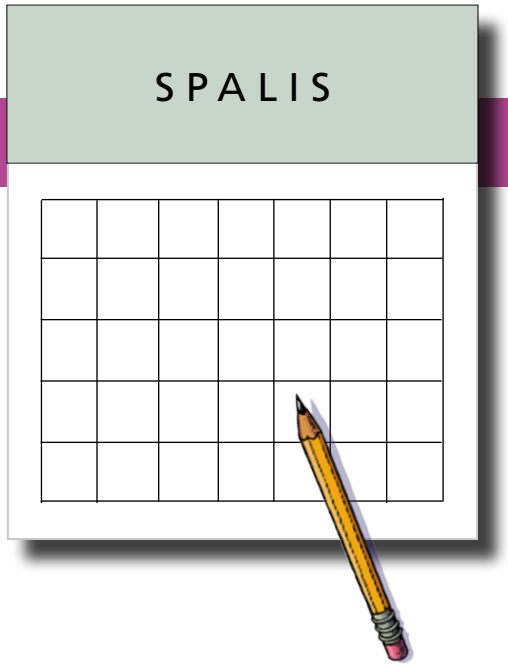

Draugai, namų ruoša, televizorius – tiek daug dalykų reikalauja mūsų dėmesio. Bet mes kas savaitę pažadame Dangiškajam Tėvui, jog visuomet atminsime Jo sūnų Jėzų Kristų (žr. DS 20:79).

Prezidentas Airingas sako, kad kasdien galime rinktis tai, kas padeda prisiminti Gelbėtoją. Siūlome užsibrėžti tikslą šį mėnesį kasdien dažniau prisiminti Gelbėtoją. Galite susikurti kalendorių ir suplanuoti kasdien ką nors padaryti. Prezidentas Airingas išvardija tokius darbus kaip Raštų skaitymas, malda su tikėjimu, tarnavimas Gelbėtojui ir kitiems. Taip pat galima rašyti dienoraštį, lankytis Bažnyčios susirinkimuose, klausytis visuotinės konferencijos, vykti į šventyklą, giedoti giesmes – sąrašas nesibaigiantis! Prezidentas Airingas pažada, kad jei kasdien prisiminsime Gelbėtoją, imsime nuolat ir pamažu gauti palaiminimus, kurie mus pakeis ir padarys tikrais Viešpaties Jėzaus Kristaus mokiniais.

VAIKAI

Daug meilės

Skaitydami Raštus ar melsdamiesi galime jausti, kaip stipriai mus myli Dangiškasis Tėvas ir Jėzus. Kaskart pasimeldę ar paskaitę Raštus nuspalvinkite po širdelę. Kaip dar galėtumėte jausti Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus artumą?

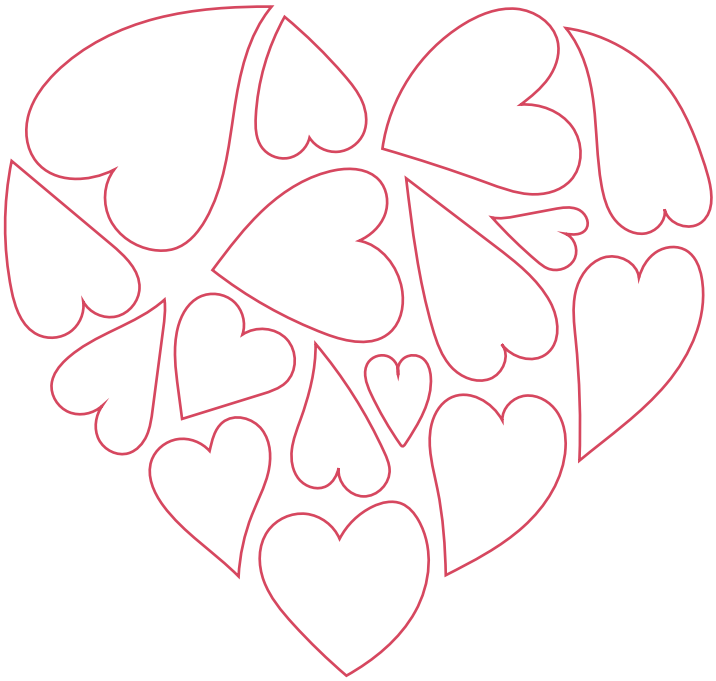

Apgaubti paklydusiuosius meile

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir siekite įkvėpimo, kad suvoktumėte, ką reikia aptarti. Kaip suprastas Paramos bendrijos tikslas paruošia Dievo dukteris amžinojo gyvenimo palaimoms?

Tikėjimas šeima parama

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, pasakė: „Tikrovė yra tokia, kad tobulų šeimų nėra. Kad ir su kokiomis problemomis susidurtų jūsų šeima, kad ir ką turėtumėte daryti, kad jas išspręstumėte, sprendimas prasideda ir baigiasi tikrąja meile, tyra Kristaus meile.“[1]

Apie Evangelijoje nevisiškai dalyvaujančiuosius buvusi visuotinė Paramos bendrijos prezidentė Linda K. Burton pasakė: „Dangiškasis Tėvas myli visus savo vaikus. […] Kad ir kur jie būtų – kelyje ar nuklydę nuo jo – Jis nori, kad jie grįžtų namo.“[2]

Prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918) mokė: „Kad ir kaip nuklydę būtų [jūsų vaikai], … kalbėdamiesi su jais nebūkite pikti ir šiurkštūs, nesmerkite jų. Būkite jiems malonūs.“[3]

Vyresnysis Brentas H. Nilsonas iš Septyniasdešimties pakartojo Gelbėtojo mokymą tiems, kurie turėdami 10 drachmų vieną pameta: „[Ieškokite], kol rasite. Kai nuklysta jūsų sūnus ar duktė, brolis ar sesuo, […] viskas, ką dar galime padaryti, – tai mylėti tą žmogų iš visos širdies. […]

Meldžiu, kad jūs ir aš gautume apreiškimą suprasti, kaip tinkamai elgtis su tais žmonėmis, kurie yra nuklydę; kad mylėdami, stebėdami ir laukdami palaidūno, turėtume Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, kantrybės ir meilės.“[4]

Prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, pasakė: „Meldžiausi su tikėjimu, kad kuris nors mano mylimas žmogus imtų ieškoti Apmokėjimo galios ir ją pajustų. Meldžiausi su tikėjimu, kad žmonėse įsikūniję angelai ateitų jiems padėti, ir jie atėjo.

Dievas tikrai sugalvojo, kaip išgelbėti kiekvieną savo vaiką.“[5]

Papildomos Raštų eilutės ir informacija

Mato 18:12; Almos 31:35; 3 Nefio 13:32; DS 121:41–42
reliefsociety.lds.org

IŠNAŠOS

1. Dyteris F. Uchtdorfas, „Gyrius tiems, kurie gelbėja“, *2016 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.*
2. Linda K. Burton, kurią citavo Sarah Jane Weaver, „Sister Burton, Sister Wixom Visit Church's Pacific Area“, *Church News,* Apr. 2, 2013, lds.org/church/news.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 254.
4. Brentas H. Nylsonas, „Palaidūno belaukiant“, *2015 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.*
5. Henris B. Airingas, „Mano anūkams“, *2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.*

Apsvarstykite

Kaip toliau galime rodyti tikrąją meilę tiems, kurie nenori gyventi pagal Evangelijos principus?

ANTRAM ŠANSUI NIEKADA NE VĖLU

Ember Džensen

Vienos iš mano sunkiai besimokančių mokinių tėvas savo dukrai tarė: „Tau dar ne vėlu pasitempti." Viešpats mums siunčia tokią pačią žinią.

Sandra mokėsi sustiprinto anglų kalbos mokymosi klasėje. Mokslo metams įsibėgėjus, ji dar nebuvo atlikusi jokių namų darbų ar projektų. Sėdėdama suole ji tik svajodavo. Neatlikusi užduočių ji imdavo visaip teisintis, nerodydavo jokio noro ar darbštumo, taip reikalingo norint sėkmingai mokytis sustiprinto mokymosi kurse.

Kartu su jos klasės auklėtoja nutarėme pasikviesti Sandrą, jos tėvą bei kelis kitus jos mokytojus ir nutarti, kokių veiksmų reiktų imtis: ar iš sustiprinto mokymosi kurso ją perkelti į paprastą? Bet pats svarbiausias visus mus neraminęs klausimas buvo toks: ar galėtume Sandrą kaip nors motyvuoti pasitempti?

Manydama, kad Sandra jau ne kartą turėjo progų pasitempti, tačiau tuo nepasinaudojo, į tą susitikimą ėjau nieko nesitikėdama. Slapta vyliausi, kad ji nuspręs nebelankyti mano pamokų ir man nereikės dėl jos jaudintis. Maniau, kad padariau viską ir kad jau per vėlu.

Per tą susitikimą Sandros kūno kalba bylojo, jog ji taip pat abejoja savo gebėjimais pasitempti. Man vardijant jos nesėkmes anglų kalbos pamokose ji tik įbedė žvilgsnį į stalą. O jos istorijos mokytojui ėmus pasakoti apie Sandros nesėkmes jo pamokose, ji dar labiau susigūžė kėdėje ir pamačiau jos skruostu riedančias ašaras.

Sukaupusi užuojautą, ėmiau jai ir jos tėvui aiškinti, kad jei Sandra nori sėkmingai baigti šiuos sudėtingus kursus, jai reikia keisti savo elgesį, taip giliai ją įklampinusį į šią duobę, o tai padaryti bus labai sunku.

Jos tėvo žinia

Tada klasės auklėtoja atsisuko į Sandros tėvą, nedaug mokslų ragavusį vyriškį, kuriam mokyklos aplinka neatrodė jauki. Auklėtoja jo paklausė, ar jis turi kokių nors klausimų mokytojams. Jis atsakė neturįs ir padėkojo jiems už jų rūpestį Sandra. Tačiau po to jis pasakė tai, kas buvo skirta jo dukrai.

Man suspaudė širdį. Esu ne kartą dalyvavusi tokiuose tėvų ir mokytojų susitikimuose, kuriuose tėvai mokytojų ir klasės auklėtojų akivaizdoje balsu peikdavo savo vaikus, plūsdavo juos už jų tingėjimą, nedėmesingumą ir motyvacijos stoką. Ruošiausi išgirsti kažką panašaus.

Tačiau labai nustebau dėl to, ką išgirdau. Nuolankusis Sandros tėvas atsigręžė į savo apsiverkusią 16-metę, prislėgtą gėdos ir apgailestavimų, ir tarė jai: „Dar ne vėlu. Tau dar ne vėlu pasitempti. Tikrai, dar ne vėlu."

Iš to susitikimo išėjau dėkinga už jo meilės kupiną reakciją ir rūpestį, nors net neįsivaizdavo, ko reikia, kad jo dukra mokytųsi bent patenkinamai. Atrodė, kad tai neįmanoma. Vėliau sužinojau, kad ji nusprendė atsisakyti istorijos pamokų, tačiau likti mano anglų kalbos klasėje.

Vėliau tą dieną aš atsiklaupiau melstis, apmąsčiau savo pačios trūkumus ir prašiau Dangiškojo Tėvo man atleisti. Supratau, kad turiu daug ko

pasimokyti iš Sandros tėvo. Kartais gyvenime mane apimdavęs netikrumas ir nevisavertiškumas versdavo mane abejoti, ar esu verta ir ar užsitarnavau antrojo šanso. Tokiomis akimirkomis Viešpats, kaip ir Sandros tėvas, renkasi ne plūsti mane, o patikinti: „Dar ne vėlu, dukra mano. Dar ne vėlu.“

Evangelijos žinia

Kaip dažnai tikėjome priešininko žinia, kad mums nebėra vilties? Tačiau pranašai mums sako ką kita. Izaijas skelbia: „Tegrįžta jis pas Viešpatį, mūsų Dievą, ir Jis pasigailės jo, nes yra gailestingas“ (Izaijo 55:7). Mormonas papildo savo liudijimu: „Kiekvieną kartą, kai tik jie su tikru ketinimu atgailaudavo ir siekdavo atleidimo, jiems būdavo atleidžiama“ (Moronio 6:8). Evangelijos džiaugsmas yra tai, kad niekada nėra per vėlu. Nes kiekvieną kartą siekdami atleidimo dėl Viešpaties išpirkimo galime pradėti iš naujo.

Sandra, turėdama motyvacijos pradėti iš naujo, ėmė pamažu daryti reikšmingus pokyčius. Tie pokyčiai nebuvo lengvi, nes ji kasdien turėjo stengtis įveikti savo blogus įpročius. Tačiau ji matė savo pastangų atpildą – jos pažymiai ėmė pamažu gerėti.

Žvelgiant iš Evangelijos perspektyvos, mūsų galutinis pažymys neatspindės to, kiek ilgai klaidžiojome ar kaip giliai kapstėmės duobėse. Viešpats mūsų gyvenimus vertins pagal tai, kuria linkme ėjome, kaip atgailavome ir kaip dažnai kliovėmės Viešpaties Apmokėjimu.

Dėl savo riboto supratimo aš abejojau Sandros gebėjimu įveikti savo praeities klaidas. Tačiau mūsų tobulas Tėvas niekada nepraranda vilties dėl savo vaikų gebėjimo pasiekti išgelbėjimą per tobulėjimą Kristuje. Nesvarbu, kaip toli esame nuklydę, – Jis visada eis ieškoti to vienintelio. Viešpats prašo, kad neklaidžiotume lyg pašaliečiai nuodėmėje, o su viltimi ieškotume Jo ir mėgautumės Jo beribio Apmokėjimo palaimomis. Tikrai, niekada ne per vėlu. ■

Autorė gyvena Virdžinijos valst., JAV.

KELIO MAKMORISO ILIUSTRACIJA

DRAMBLYS PAMOKOJE

Mokytojų tarybos susirinkimai keičia ne tik mokymą. Jie keičia mokymąsi.

Džesika Grifit ir Ričardas M. Romnis
Bažnyčios žurnalai

Mišvakė Sitolė susidūrė su iššūkiu. Jam, kaip Sekmadieninės mokyklos prezidentui, Dievas skyrė atsakomybę už Evangelijos mokymosi ir mokymo gerinimą apylinkėje.[1]

Bet kai kurių jo apylinkės narių Johanesburge, Pietų Afrikoje, žinios ir lūkesčiai labai skiriasi. Vieni yra gavę gerą išsilavinimą, kiti – ne. Daugelis buvo mokyti, kad mokinio reikalas yra klausyti, o ne kalbėti. Kiti susiduria su kultūriniais prieštaravimais, sunkiai priimdami, kad *visi*, vyrai ir moterys, turi būti mokomi tiek Bažnyčioje, tiek ir namuose.

„Dalis mūsų žmonių kalba skirtingomis kalbomis, – sako brolis Sitolė. – Bet Dvasia nori paveikti kiekvieną.“

Kai pernai buvo pristatyta programa *Mokymas Gelbėtojo būdu* ir mokytojų tarybos susirinkimai, apylinkės bei skyriai visoje Bažnyčioje pradėjo rengti mokytojų tarybos susirinkimus, juose tartis, mokytis apie mokymą Gelbėtojo būdu ir jo taikymą.

Štai tada brolis Sitolė ir pradėjo suprasti, kaip mokytojų tarybos susirinkimai gali palaiminti jo apylinkę. Galima aptarti kultūrinius iššūkius, paskatinti mokinius aktyviau dalyvauti, o skirtingi narių požiūriai gali tapti palaiminimu.

Kaip ir daugelis kitų visame pasaulyje, brolis Sitolė suprato, kad Viešpats mokytojų tarybos susirinkimus pasitelkė ne vien tam, kad pakeistų mokymą. Jis juos naudoja ir tam, kad pakeistų mokymąsi.

Palyginimas apie dramblį

Įdomiausia, jog brolis Sitolė išsiaiškino, kad, kai mokytojas suteikia galimybes mokiniams patiems aktyviai mokytis, visi gali gauti naudos iš platesnio akiračio, kurį atveria skirtingi požiūriai.

Tai brolis Sitolė suprato per mokytojų tarybos susirinkimą, kai vienas apylinkės narys pateikė palyginimą apie neregius ir dramblį. Tame palyginime pasakojama, kaip šeši neregiai skirtingai apibūdina dramblį (koja kaip bokštas, uodega kaip virvė, straublys kaip vamzdis ir pan.), nes kiekvienas liečia kitą vietą.[2]

„Bet įsivaizduokite, kad dramblys simbolizuoja Evangelijos mokymą, – sako brolis Sitolė. – Turime suteikti galimybę visiems mokiniams pasidalyti savo požiūriu, kad visi kartu galėtume suprasti, kaip Evangelija mus visus laimina.“

Štai kodėl mokytojai brolio Sitolės apylinkėje per mokytojų tarybos susirinkimus visada sėdi aplink stalą – kad vyktų diskusija. „Tai mums primena, kad visų nuomonė vienodai svarbi“, – sako jis.

Pagal *jų* poreikius

Tokijuje, Japonijoje, gyvenanti Natsuko Soedžima abejojo, ar sugebės gerai mokyti. „Kai mane pašaukė Sekmadieninės mokyklos jaunimo klasės mokytoja, – pasakoja ji, – vyskupui pasakiau, kad bijosiu mokyti. Bet jis atsakė, kad tai Dievo pašaukimas, taigi aš jį priėmiau.“

Apskritai ta klasė ją baugino dėl asmeninių jos narių sunkumų. Du jaunuoliai turėjo klausos sutrikimų. Keletas į Japoniją iš kitų šalių persikėlusių klasės narių kalbėjo tik angliškai. Taip pat baugino jos ir mokinių amžiaus skirtumas.

Bet mokytojų tarybos susirinkime sesuo Soedžima rado atsakymą. „Kalbėjome apie meilę kiekvienam klasės nariui, jų vardų atsiminimą, meldimąsi dėl kiekvieno iš jų ir mokymą vadovaujant Dvasiai, pagal *jų* poreikius, – paaiškino ji, – štai tai ir pradėjau daryti.“ Taip pat ji pradėjo daryti dar kai ką, ko išmoko taryboje: „Kalbėjau taip, kad parodyčiau jiems savo meilę.“

Kaip tai pavyko? „Pasikeitė mano širdis. Pradėjau jausti meilę savo mokiniams. Man rūpėjo tie, kurie neateidavo į pamokas, meldžiausi dėl jų. Tik pasibaigus vienai pamokai, pradėdavau ruoštis kitai, kad būtų laiko apgalvoti visas mokymo galimybes. Buvau kupina džiaugsmo.“

Konkretūs atsakymai

Sekmadieninės mokyklos prezidentas Minesotos valstijoje, JAV, Bredas Vilsonas stengiasi, kad mokytojai iš mokytojų tarybos susirinkimo išeitų aptarę, kaip planuoja pasikeisti dėl susirinkime įgytų žinių.

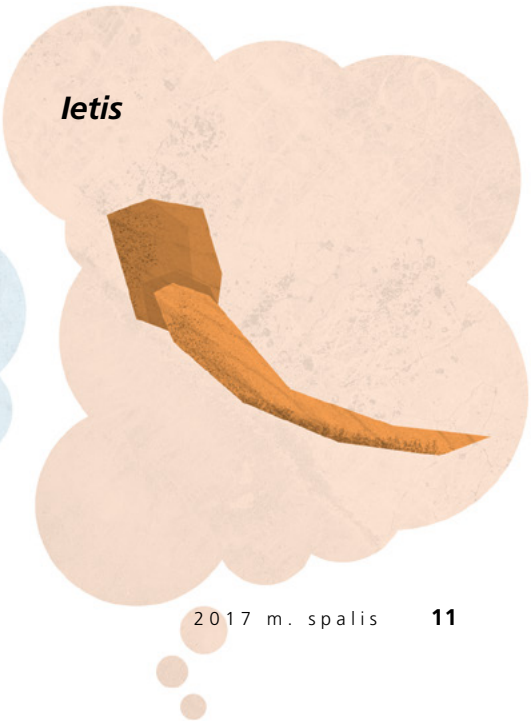

„Sekame brošiūroje *Mokymas Gelbėtojo būdu* pateiktu planu, – sako brolis Vilsonas. – Aptariame, kaip mokytojams sekasi, ir po to pasikalbame apie vieną iš siūlomų temų. Aš, kaip pagalbininkas, užduodu klausimus ir apibendrinu mintis. Tada mes pabandome jas pritaikyti. Pasidalijame į grupeles ir aptariame: „Ar ką nors darysiu kitaip dėl to, ką sužinojau šios dienos susirinkime?“

Tos pačios apylinkės diakonų kvorumo mokytojas Ronas Gudsonas sako, kad yra sužavėtas, kaip brolis Vilsonas rengia tarybą. „Kalbamės apie tai, kaip mokytų Gelbėtojas, – sako jis. – Tada, pajautęs Dvasią, pamanai: turėčiau tai išmėginti savo pamokose. Galvojimas apie Gelbėtoją pakeičia požiūrį. Tai tampa mažiau „turiu paruošti pamoką“ ir labiau „ko trūksta šiems diakonams ir kaip galiu padėti, kad jie tai gautų?“

Jis pamena, kaip savo dienoraštyje užrašė: „Šiandien buvau mokytojų tarybos susirinkime ir štai ką turėsiu padaryti…“ Tiesą sakant, jo dienoraštyje apstu panašių užrašų. Dabar jis ruošiasi iš anksto: „Pradėjęs anksti, visą savaitę gauni [Dvasios] raginimus.“ Jis domisi, kas vyksta diakonų gyvenime: „Kai juos pažįstu, galiu geriau jiems padėti.“ Diakonus jis taip pat kviečiasi į pagalbą mokyti: „Tai darydami jie taip pat geriau mokosi.“[3]

Dainavau toliau

„Tarybos susirinkime kalbėjomės apie tai, kaip muzika gali priartinti Dvasią, – sako Pradinukų organizacijos toje pačioje Minesotos apylinkėje mokytoja Džoselina Herington. – Neseniai vedžiau pamoką Spindulėlių klasėje. Pamaniau: dainuosiu, kol jie

DAUGIAU INFORMACIJOS

Daugiau informacijos apie mokytojų tarybos susirinkimus ir *Mokymą Gelbėtojo būdu* rasite internete **lds.org/callings/teachers?lang=lit**

spalvins, ir tai bus visai malonu. Pradėjau dainuoti, o jie visi nustojo spalvinę ir ėmė klausytis. Taigi dainavau toliau. Tai priartino Dvasią ir kai aš baigiau, jie buvo pagarbūs, netrukdė kalbėti. [Taryboje] aptarėme ir poreikį liudyti, kai atsiranda galimybė. Todėl paliudijau jiems suprantamais žodžiais."

Sesuo Herington sako, kad yra dėkinga, jog Pradinukų organizacijos mokytojos buvo pakviestos į tarybos susirinkimus. „Kalbamės apie suaugusiųjų mokymą, – sako ji, – bet tada brolis Vilsonas paklausia: „O kaip sekasi mokyti jaunimą? Kaip sekasi mokyti vaikus?" Jis padeda prisiminti, kad čia atstovaujami visų amžiaus grupių mokytojai."

Taryba tarybai

Apylinkės Sekmadieninės mokyklos prezidentas Kalgaryje, Kanadoje, sako, kad yra dėkingas už apylinkės taryboje išgirstus patarimus. „Paramos bendrijos prezidentė arba vyresniųjų kvorumo prezidentas gali pasakyti, kad norėtų, jog mokytojai susitelktų į ką nors konkretaus, ir mes tai pasiūlome mokytojų tarybos [susirinkime]", – sako jis.

Kai tik prasidėjo mokytojų tarybos susirinkimai, mokytojai nežinojo ko tikėtis, taigi juos teko kviesti asmeniškai ir supažindinti su svetainėje teaching.lds.org pateikta mokomąja medžiaga. „Dabar ratas jau įsisuko, – sako jis. – Jie žino, kad tai vieta, kur aptariame reikalus."

Vienas paskutinių susirinkimų buvo skirtas sekimui Dvasia. „Kalbėjome apie gerą pasiruošimą ir nesijaudinimą, ar pavyks aprėpti viską, – sako jis. – Viena sesuo pasakė, kad visada manė, jog per pamoką turi pakalbėti apie kiekvieną tos pamokos plano punktą. Galima buvo matyti, kaip ji nušvinta mums kalbant apie sekimą įkvėpimu vadovaujant diskusijai."

Bendra sprendimų paieška

Skirtingos pamokos pasižymi skirtingomis mokymo galimybėmis, iššūkiais ir galimais palaiminimais. Dėl to tarybos ir yra efektyvios, nes mokytojams su Dvasios pagalba suteikia galimybę ieškoti *savo* konkrečių sunkumų sprendimų.

Džefris Rydas, Arizonos valstijoje, JAV, tarnaujantis kuolo Sekmadieninės mokyklos prezidentas, sako, kad mokytojų tarybos susirinkimai geriausiai pasiseka, kai mokytojai supranta, jog jie skirti tartis: „Tada jie mato, kad gali padėti vieni kitiems."

Jis sako, kad kuole stengiamasi padėti mokytojams perjungti mintis nuo „ar man gerai sekasi?" prie „kaip jiems sekasi priimti žinią?"

Kuole pradinukų organizacijos mokytoja tarnaujanti Marisa Kanova sako, kad įkvėpta mokytojų taryboje dabar ji savo klasės „Šaunuoliai 8" mokinius ragina melstis vienus dėl kitų. Tai buvo veiksminga, bet tai gali netikti suaugusiųjų klasei. „Melstis dėl kiekvieno didelės Evangelijos pagrindų klasės nario gali būti per daug sudėtinga, – sako ji. – Laimei, mokytojai paklausia: „O kaip mes galėtume pritaikyti tai savo klasėje?" Ir kartu randame sprendimą.

„Man patinka, – tęsia ji, – kad mokytojų tarybos susirinkimuose mums skiriama laiko papasakoti, ką veikiame ir kaip mums sekasi. Labai naudinga, kai tave palaiko ir tau pataria, – imi jausti, kad visi siekiame to paties tikslo. Man taip pat patinka, kad aptardami skirtingi žmonės išsako skirtingą požiūrį. Tai man padeda galvoti apie dalykus, kurie pačiai neateitų į galvą."

Mūsų dalyvavimas ir apsikeitimas patirtimi mokytojų tarybos susirinkimuose padeda geriau suprasti palyginimą apie dramblį, vadinamą „Evangelijos mokymu". Daugelis narių visoje Bažnyčioje, kaip ir brolis Sitolė Afrikoje, mano, kad gerėja mūsų sugebėjimas mokyti Gelbėtojo būdu ir tai keičia ne tik mūsų mokymą, bet ir mokymąsi. ■

PASIKEITIMAI SEKMADIENINIUOSE SUSIRINKIMUOSE NUO 2018 METŲ

Nuo sausio pasikeis Melchizedeko kunigystės ir Paramos bendrijos susirinkimų tvarka. Tie pasikeitimai yra paremti mokytojų tarybų susirinkimuose gautomis žiniomis. Apie tai bus galima sužinoti daugiau ir nauja mokomoji medžiaga bus pateikta jau kitą mėnesį konferencijai skirtuose žurnaluose, programėlėje „Evangelijos biblioteka" ir svetainėje LDS.org.

IŠNAŠOS

1. Žr. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 12.2.2.
2. Panašus palyginimas minimas prezidento Dyterio F. Uchtdorfo kalboje „Kas yra tiesa?" (2013 m. sausio 13 d. vakaronė su jaunais suaugusiaisiais), broadcasts.lds.org.
3. Daugiau patarimų straipsnyje (anglų k.): Brian K. Ashton, "Helping Youth Teach," *Liahona,* Aug. 2016, 24–25.

„Daugelis [dvasių] nekantriai laukia, kad jų dar gyvi draugai tarnautų jiems šventyklose“, – pasakė mano miręs prosenelis, pasirodęs mano tėvui A. Č. Nelsonui.

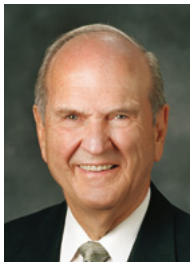

Prezidentas Raselas M. Nelsonas,
Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas
Vendi V. Nelson

Atverkite dangus

ŠVENTYKLOS IR ŠEIMOS ISTORIJOS DARBU

Per 2017 m. „RootsTech“ konferencijos pristatymą prezidentas Raselas M. Nelsonas ir jo žmona Vendi pakvietė pastarųjų dienų šventuosius pamaldžiai apmąstyti, ką jie galėtų paaukoti, siekdami geriau atlikti šeimos istorijos darbą.

Prezidentas Nelsonas. Kai mano senelis A. Č. Nelsonas dar buvo jaunas vyras ir tėvas, tik 27-erių, mirė jo tėvas. Maždaug po trijų mėnesių jo miręs tėvas, mano prosenelis, aplankė jį. Tai buvo 1891 m. balandžio 6-os naktį. Senelį Nelsoną taip paveikė jo tėvo apsilankymas, kad įamžino jį dienoraštyje savo šeimai ir draugams.

„Kai į kambarį įėjo tėvas, gulėjau lovoje, – rašė senelis Nelsonas. – Užėjęs atsisėdo ant lovos krašto. Tada pasakė: „Na, mano sūnau, kadangi turėjau keletą laisvų minučių, gavau leidimą trumpam tave aplankyti. Jaučiuosi gerai, mano sūnau, ir po mirties buvau labai užsiėmęs.“

Kai senelis Nelsonas paklausė, ką jis veikė, jo tėvas atsakė, kad darbavosi dvasių pasaulyje mokydamas Jėzaus Kristaus Evangelijos.

„Tu net neįsivaizduoji, mano sūnau, kiek daug Evangelijos dar nepriėmusių dvasių yra ten, dvasių pasaulyje, – sakė jis. – Bet daugelis ją priima ir vyksta didis darbas. Daugelis nekantriai laukia, kad jų dar gyvi draugai tarnautų jiems šventyklose.“

Senelis Nelsonas pasakė savo tėvui: „Kai tik galėsime, ketiname vykti į šventyklą ir užsiantspauduoti su tavimi, tėve.“

BJORNO TORKELSONO ILIUSTRACIJOS; FONO PAVEIKSLĖLIO, MOBILIOJO TELEFONO IR PLANŠETINIO KOMPIUTERIO PAVEIKSLĖLIŲ ŠALTINIS – GETTY IMAGES

Prezidento Raselo M. Nelsono senelis A. Č. Nelsonas.

Mano prosenelis atsakė: „Mano sūnau, iš dalies dėl to ir atėjau. Mes būsime šeima ir gyvensime amžinybėje.“

Tada senelis Nelsonas paklausė: „Tėve, ar Evangelija, kurios moko ši bažnyčia, yra tikra?“

Prosenelis parodė pirštu į Pirmosios Prezidentūros nuotrauką, kabančią ant sienos miegamajame.

„Sūnau, Evangelija yra tikra lygiai taip pat, kaip tikra, kad tu matai šią nuotrauką. Jėzaus Kristaus Evangelija turi galią išgelbėti kiekvieną jai paklūstantį vyrą ir moterį, ir jokiu kitu būdu jie negali gauti išgelbėjimo Dievo karalystėje. Sūnau, visada tvirtai laikykis Evangelijos. Būk nuolankus, būk pamaldus, būk atsidavęs kunigystei, būk nuoširdus ir būk ištikimas sandoroms, kurias sudarei su Dievu. Niekada nedaryk to, kas nuviltų Dievą. O, koks palaiminimas yra Evangelija! Sūnau, būk geras žmogus.“

Sesuo Nelson. Man patinka visi tie „būk“. „Būk nuolankus, būk pamaldus, būk atsidavęs kunigystei, būk nuoširdus ir būk ištikimas sandoroms, kurias sudarei su Dievu. […] Būk geras žmogus.“ Šeši „būk“, kuriuos tau perdavė miręs prosenelis. Iš tiesų, tai skamba kaip šeši prezidento Gordono B. Hinklio (1910–2008) „būk“.[1]

Prezidentas Nelsonas. Tikrai taip, ar ne? Labai branginu šiuos senelio mums paliktus užrašus. Mes sužinojome, kad vėliau visi jo tėvo vaikai buvo užantspauduoti su juo. Taigi užduotis, dėl kurios jis apsilankė, buvo įvykdyta.

Elijos dvasia

Prezidentas Nelsonas. Labai svarbus Raštuose minimas vardas paaiškina, kodėl šeima yra tokia svarbi. Tas vardas yra Elija. EL-I-JAH hebrajiškai pažodžiui reiškia „Jehova yra mano Dievas“[2]. Tik pamanykite! Elijos vardą sudaro ir Tėvą, ir Sūnų reiškiantys žodžiai.

Sesuo Nelson. Elija buvo paskutinis pranašas iki Kristaus, turėjęs Melchizedeko kunigystės užantspaudavimo galią. Elijos misija buvo atgręžti vaikų širdis į tėvus, o tėvų širdis į vaikus, kad jie būtų užantspauduoti, nes „jei taip nebūtų, visa žemė būtų *visiškai nuniokota* Jo atėjimo metu“ (Džozefo Smito – Istorijos 1:39; kursyvas pridėtas). Gana griežtai pasakyta.

Prezidentas Nelsonas. Man patinka manyti, kad Elijos dvasia – tai apie dieviškąją šeimos

prigimtį liudijančios „Šventosios Dvasios pasireiškimas“[3]. Kaip rašoma Raštų rodyklėje, „Elijos galia yra kunigystės užantspaudavimo galia, kuria tai, kas surišama ar atrišama žemėje, yra surišama ar atrišama danguje“ („Elija“).

Sesuo Nelson. Taigi, kai mes sakome, kad Elijos dvasia sklando virš žmonių ir skatina juos ieškoti savo šeimos mirusiųjų, iš tiesų sakome, kad Šventoji Dvasia mus ragina daryti tai, kas leis šeimoms būti amžiams užantspauduotoms kartu.

Prezidentas Nelsonas. Turime nuostabią galimybę atgręžti vaikų širdis į jų tėvus, papasakodami svarbias šeimos istorijas prieinamais ir įsimintinais būdais. Galbūt mūsų liudijimus sustiprins nuolat matomi šeimos istorijos dokumentai, pasakojimai, nuotraukos ir atmintini daiktai (žr. Mozijo 1:5). Jei pakabinsime juos ant sienos, laikysime ant stalo, kompiuteriuose, planšetėse ir net mobiliuosiuose telefonuose, galbūt tai paskatins mus priimti geresnius sprendimus ir artėti prie Viešpaties ir mūsų šeimų.

Jei paliksime tai, kaip yra, iš tikro nepadarysime pakankamai. Mūsų, kaip Bažnyčios narių, susidomėjimas šeimos istorijos darbu skatinamas Viešpaties nurodymu, kad mūsų protėviai be mūsų negali būti padaryti tobuli, nei mes be jų negalime būti padaryti tobuli (žr. DS 128:15). Tai reiškia, kad turime būti sujungti drauge šventomis šventyklinėmis užantspaudavimo apeigomis. Turime būti tvirtos grandys, jungiančios mūsų protėvius su mūsų palikuonimis. Jei mūsų galutinis tikslas tėra surinkti pasakojimus ir nuotraukas – jei žinome savo protėvius ir nuostabius dalykus apie juos, bet paliekame juos užmirštus anapus be apeigų – ne tam skiriamas dėmesys niekaip nepadės mūsų protėviams, kurie liko įkalinti dvasių kalėjime.

Sesuo Nelson. Svarbu išsaugoti pasakojimus apie protėvius, bet tai niekada neturėtų būti daroma apeigų sąskaita. Turime paskirti laiko ir rinkti informaciją, kurios reikia apeigoms atlikti.

Prezidentas Nelsonas. O tai reiškia – aukoti laiką, kurį paprastai skirtume kitiems darbams. Turime daugiau laiko praleisti šventykloje ir atlikdami šeimos istorijos tyrimus, taip pat ir indeksavimą.

Sesuo Nelson. Aukojimasis tikrai atneša dangaus palaimas.[4] Buvau palaiminta galimybe atrasti daugybę protėvių, kurie, kaip esu tikra, buvo pasirengę sudaryti sandoras su Dievu ir gauti svarbiausias apeigas. Laikui bėgant pastebėjau, kad jei dirbdavau su sunkiu projektu ir man stigdavo laiko, energijos ir idėjų, o aš aukodavau laiką kieno nors iš savo protėvių apeigoms reikalingos informacijos paieškai arba eidavau į šventyklą atlikti apeigų už juos, dangūs atsiverdavo ir imdavo plūsti energija bei idėjos. Kažkaip pakakdavo laiko suspėti iki galutinio termino. Tai būdavo visiškai neįmanoma, bet kiekvieną kartą taip nutikdavo. Šventyklos ir šeimos istorijos darbas atneša džiaugsmą, kuris tikrai yra ne iš šio pasaulio.

Šeimos istorija ir misionieriškas darbas

Prezidentas Nelsonas. Jei dabar būčiau misionierius, mano geriausi draugai apylinkėje, kurioje tarnauju, būtų apylinkės misijos vadovas ir apylinkės šventyklos ir šeimos istorijos konsultantas.

Žmonės turi įgimtą troškimą ką nors žinoti apie savo protėvius. Mūsų misionieriams tai tampa puikia galimybe. Kai misionieriai išmoksta mylėti žmones, kuriuos moko, jie paprastai ima klausinėti apie jų šeimas. „Ar jūsų tėvai gyvi? Ar jūsų seneliai gyvi? Ar žinote savo visus keturis proseneliius?“ Pokalbis vyksta sklandžiai, kai bendraujantieji su misionieriais paprašomi papasakoti apie mylimus žmones.

Tokiu atveju misionieriai, taip pat ir nariai misionieriai galėtų paklausti: „Ar žinote ką nors apie savo proseneliius? Ar žinote jų vardus?“ Tikėtina, kad besidomintieji nežinos visų aštuonių proseneliių vardų.

Todėl misionieriai gali pasiūlyti štai ką: „Bažnyčioje turiu draugą, kuris gali padėti. Jei galime sužinoti keleto, o gal net ir visų jūsų proseneliių vardus, ar nevertėtų skirti porą valandų tam, kad sužinotumėte, kas yra jūsų proseneliai?“ Žinoma, tas draugas Bažnyčioje – apylinkės šventyklos ir šeimos istorijos konsultantas.

Sesuo Nelson. Manau, kad misionierius turėtų paguosti žinojimas, jog ieškodami ir mokydami atkurtosios Jėzaus Kristaus Evangelijos tiesai imlius žmones, jie nėra vieni. Keturių Bažnyčios prezidentų patarėju tarnavęs prezidentas Džordžas K. Kenonas (1827–1901) mokė, kad šiomis pastarosiomis dienomis prisijungiantieji prie Bažnyčios tai daro būtent todėl, jog jų protėviai meldėsi, kad kas nors iš jų palikuonių prisijungtų prie Bažnyčios ir jie, protėviai, galėtų gauti jiems skirtas vikarines apeigas.[5]

Išaukštinimas – šeimos reikalas

Prezidentas Nelsonas. Išaukštinimas yra šeimos reikalas. Šeimos gali būti išaukštintos tik per Jėzaus Kristaus Evangelijos gelbėjančias apeigas. Galutinis mūsų siekių tikslas yra būti laimingiems šeimose – gavusiems endaumentą, užantspauduotiems ir pasiruošusiems amžinajam gyvenimui Dievo akivaizdoje.

Sesuo Nelson. Visos pamokos, kuriose lankomės, visas tarnavimui skirtas laikas, kiekviena mūsų su Dievu sudaryta sandora veda mus į šventą šventyklą – į Dievo namus. Kai sutuoktiniai ir jų vaikai laikosi sandorų, per užantspaudavimo apeigas jie gali gauti labai daug galios.

Prezidentas Nelsonas. Kiekvieną dieną savo mintimis, jausmais, žodžiais ir veiksmais renkamės, ar norime gyventi amžinai. Mūsų Dangiškasis Tėvas pareiškė, kad Jo darbas ir šlovė yra įgyvendinti žmogaus nemirtingumą

ir amžinąjį gyvenimą (žr. Mozės 1:39). Tačiau Jis *nori*, kad patys nuspręstume sugrįžti pas Jį. Jokiu būdu Jis mūsų nevers. Mūsų stropumas laikantis sandorų rodo Jam, kaip stipriai norime sugrįžti pas Jį. Kiekviena diena mus artina prie Tėvo arba tolina nuo šlovingo amžinojo gyvenimo galimybės. Mes visi turime laikytis sandorų, kasdien atgailauti ir stengtis būti panašesni į Gelbėtoją. Tada ir tik tada šeimos galės būti kartu.

Sesuo Nelson. Liudiju, kad nesvarbu, ar jūsų dabartinis gyvenimas pasakiškas, ar nuviliantis ir veriantis širdį, įsitraukimas į šventyklos ir šeimos istorijos darbą jį pagerins. Ko šiuo metu jums reikia gyvenime? Daugiau meilės? Daugiau džiaugsmo? Daugiau savikontrolės? Daugiau ramybės? Daugiau prasmingų akimirkų? Daugiau jausmo, kad esate naudingi? Daugiau smagių akimirkų? Daugiau atsakymų į sielos klausimus? Daugiau nuoširdžių santykių su kitais? Geriau suprasti tai, ką skaitote Raštuose? Sugebėti labiau mylėti ir atleisti? Geriau gebėti melstis su galia? Daugiau įkvėpimo ir kūrybinių idėjų darbe ir kituose projektuose? Daugiau laiko tikrai svarbiems dalykams?

Meldžiu jus aukoti savo laiką Viešpačiui ir daugiau jo skirti šventyklos ir šeimos istorijos darbui, o tada stebėti, kas bus. Liudiju, kad jei parodysime Viešpačiui, jog esame rimtai nusiteikę padėti savo protėviams, dangūs atsivers ir mes gausime viską, ko mums reikia.

Prezidentas Nelsonas. Galime visą dieną mėgautis tuo, ką patyrė kiti, dirbdami šventyklos ir šeimos istorijos darbą. Bet mes turime ką nors nuveikti, kad išties patirtume tą džiaugsmą. Noriu pakviesti kiekvieną iš jūsų imtis iššūkio, kad tas nuostabus jausmas, kurį patiriame šiame darbe, tęstųsi ir net sustiprėtų. Kviečiu jus pamaldžiai pagalvoti, ką galite paaukoti – pageidautina, aukoti laiką, – kad šiais metais atliktumėte daugiau šeimos istorijos ir šventyklos darbo.

Dirbame Visagalio Dievo darbą. Jis gyvas. Jėzus yra Kristus. Tai yra Jo Bažnyčia. Mes esame Jo sandoros vaikai. Jis gali mumis pasikliauti. ■

Iš 2017 m. vasario 11 d. Solt Leik Sičio mieste, Jutoje, vykusios šeimos istorijos konferencijos „Roots Tech“ pristatymo. Pristatymo įrašą anglų, portugalų ir ispanų kalbomis galima rasti internete adresu lds.org/go/1017Nelson.

IŠNAŠOS

1. Žr. Gordon B. Hinckley, “A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth,” *Liahona,* Apr. 2001, 30–41.
2. Raštų rodyklė, „Elija“.
3. Russell M. Nelson, “A New Harvest Time,” *Ensign,* May 1998, 34.
4. Žr. „Gerbkime tą, kam Jehova kalbėjo“, *Giesmės,* 17.
5. Žr. *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon,* comp. Jerreld L. Newquist, 2 vols. (1974), 2:88–89.

KĄ ŽINOTI PRIEŠ VYKSTANT.

Krikštai šventyklose

Nereikia laukti. Visi verti nariai, tarp jų jaunimas ir nauji nariai, jau dabar gali tarnauti šventykloje.

Heter Dž. Džonson
Bažnyčios žurnalai

Prezidentas Hovardas V. Hanteris (1907–1995) pasakė: „Būkime šventyklą lankantys ir šventyklą mylintys žmonės. Vykime į šventyklą taip dažnai, kaip tik leidžia […] [asmeninės] aplinkybės. Vykime ne tik dėl savo mirusių artimųjų, bet vykime ir dėl asmeninių šventyklos garbinimo palaiminimų, dėl šventumo ir saugumo, kurį rasime tarp tų šventų ir pašventintų sienų“ („Į šventyklą orientuoti žmonės“, *Liahona,* 2010 m. spalis, p. 38).

Šis patarimas skirtas visiems Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariams – net jei esate neseniai pakrikštytas narys. Jei esate vertas, lankymuisi šventykloje nėra laukimo periodo. Kai tik esate pakrikštijamas ir patvirtinamas, galite gauti riboto naudojimo šventyklos rekomendaciją.

Ši rekomendacija leidžia įžengti į šventyklą ir atlikti vikarinius krikštus bei patvirtinimus už mirusius protėvius. Tarnaudami ir garbindami šventykloje galite stiprinti savo liudijimą apie Evangeliją.

Apie savo pirmąjį apsilankymą šventykloje Natalija Lorena Figueroja iš Argentinos kalbėjo: „Šventyklos krikštykloje stebėjau, kaip brolis krikštijasi už mano senelį ir dėdes. Tada pati krikštijausi už savo močiutę ir tetas. Pajutau neapsakomą džiaugsmą. Liejosi ašaros ir kaip niekad anksčiau jaučiau šilumą krūtinėje.“ Panašios palaimos laukia tų, kurie yra pasiruošę ir naudoja riboto naudojimo šventyklos rekomendacijas. ■

DAŽNIAUSIAI UŽDUODAMI KLAUSIMAI

Kaip gauti riboto naudojimo rekomendaciją?

- Turite būti 12 metų ar vyresnis vertas Bažnyčios narys. Vyrai turi būti gavę Aarono kunigystę. Įprastai ją galima gauti per savaitę po krikšto.
- Kad gautumėte rekomendaciją, su jumis turi pasikalbėti jūsų vyskupas ar skyriaus prezidentas. Šis pokalbis panašus į pokalbį prieš jūsų krikštą. Jo metu jūs aptarsite savo liudijimą apie Evangeliją ir įsakymų laikymąsi.
- Rekomendacija galioja metus.

Kokių palaiminimų gali atnešti riboto naudojimo rekomendacijos turėjimas?

- Atlikdami vikarinius krikštus ir patvirtinimus už savo mirusius protėvius ir kitus mirusiuosius, jūs jiems tarnaujate.
- Galite prisiminti savo pačių krikštą ir patvirtinimą bei sudarytas sandoras.
- Net jei šventykloje negalite lankytis dažnai, savo rekomendaciją galite su savimi nešiotis kaip šventyklos ir savo įsipareigojimo joje vertai lankytis priminimą.
- Gyvenimas, būnant vertam riboto naudojimo rekomendacijos, padeda ruoštis dalyvauti tokiose šventyklos apeigose kaip endaumentas ir užantspaudavimas.

Kaip turėčiau suplanuoti savo apsilankymą šventykloje?

- Apsilankymą šventykloje jums gali padėti suplanuoti kuris nors jūsų apylinkės ar skyriaus vadovas, pvz., apylinkės misijos vadovas arba Paramos bendrijos prezidentė.
- Kiekvienos šventyklos krikštyklų darbo laikai yra paskelbti internete adresu temples.lds.org. Taip pat informacijos galite teirautis paskambinę į šventyklą.
- Jei vykstate pirmą kartą, paskambinę į šventyklą galite užsiregistruoti į susitikimą. Tokiu būdu darbuotojai bus pasiruošę jus pasitikti ir paaiškinti, ką jūs veiksite šventykloje.
- Vilkėkite sekmadieninę aprangą.
- Su savimi papildomai atsineškite baltų apatinių. Kai kuriose šventyklose baltus apatinius duoda, bet ne visose. Šventykla jums parūpins baltą kombinezoną ir rankšluostį.

Ko turėčiau tikėtis, jei šventykloje ketinu atlikti vikarinius krikštus ir patvirtinimus?

- Atvykę į šventyklą pirmiausia prieisite prie rekomendacijų stalelio. Šventyklos darbuotojas patikrins jūsų rekomendaciją.
- Po to vyrai ir moterys išsiskirsto į atskirus persirengimo kambarius ir persivelka rūbus. Persirengimo kambariuose yra rakinamos spintelės, į kurias galėsite pasidėti savo asmeninius rūbus ir persirengti šventyklos duotais baltais kombinezonais.
- Šventyklos darbuotojai jums parodys, kur atliekami vikariniai krikštai ir patvirtinimai.
- Krikštai ir patvirtinimai, kuriuose dalyvausite, yra panašūs į jūsų pačių krikštą ir patvirtinimą, tačiau veiksite mirusio asmens vardu.
- Baigę dalyvauti šiose apeigose, sugrįšite į persirengimo kambarį ir persirengsite savo asmeniniais rūbais.
- Tikrai nereikia jaudintis vykstant į šventyklą. Šventyklos darbuotojų šventykloje yra visur. Jie jums padės.

Nesutarimų santuokoje sprendimas

S. Brentas Šermanas
Į pensiją išėjęs konsultantas,
PDŠ šeimos tarnyba

Matas ir Margarita (visi vardai pakeisti) po paskutinės visuotinės konferencijos sesijos išjungė televizorių. Pasisakymai buvo įkvepiantys ir jie mėgavosi pozityvia į jų namus tą savaitgalį prasiskverbusia atmosfera.

Tačiau Mato ir Margaritos nusivylimui, nepraėjus nė 24 valandoms, jiedu karštai susiginčijo dėl to, ar reikia taupyti Mato netikėtai darbe gautą premiją, ar ją reikia išleisti jų vyresnių vaikų mokykliniams drabužiams. Ginčas neišsisprendė, Matas ir Margarita ėmėsi kitų savo darbų ir abu jautėsi nesuprasti.

Kad santuoka būtų tvari ir laiminga, poros turi išmokti nesutarimus spręsti taip, kad kiekvienas asmuo jaustųsi suprastas, o sprendimai virstų priimtinais kompromisais.

Dvasinis įspėjimas ir pagalba

Raštuose, pranašų ir apaštalų žodžiuose gausiai randame įspėjimų apie nesutarimus. 3 Nefio knygoje skaitome: „Tas, kuris turi nesutarimo dvasią, yra ne iš manęs, bet iš velnio, kuris yra nesutarimo tėvas“ (3 Nefio 11:29). Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė, kad Šėtonas „visaip stengiasi, kad tarp tėvo ir motinos atsirastų nesutarimų pleištas. Vaikus jis vilioja neklausyti savo tėvų. […] Šėtonas žino, kad pats patikimiausias ir efektyviausias būdas sutrikdyti Viešpaties darbą yra sumenkinti šeimos efektyvumą ir namų šventumą.“[1]

Būsite nuostabiai palaiminti, jei nesutarimus spręsite meilės atmosferoje.

Nuomonių išsiskyrimas, įpročiai, skirtingas auklėjimas yra neišvengiami, tačiau turime pakankamai priemonių, padėsiančių susitvarkyti. Gali padėti sekmadieninio garbinimo metu dėstoma doktrina ir kiti mokymai bei Bažnyčios leidiniai, o kai reikia – papildomai galima pasitelkti patikimą profesionalią informaciją. Poros gali mokytis nesutarimų sprendimo metodų. Širdis keičiantis įkvėpimas kiekvieną sutuoktinį gali suminkštinti iš vidaus.

ILIUSTRAVO SELI VERN KOMPORT

Prezidentas Tomas S. Monsonas įspėjo: „Kai kurios puikiausios progos išreikšti savo meilę pasitaikys mūsų pačių namuose. Meilė turėtų būti pati šeimos gyvenimo šerdis, tačiau dažnai taip nėra. Gali pasitaikyti per daug nekantrumo, ginčų, kovų ir ašarų.“[2]

Ten, kur nuolatiniai neramumai ima ardyti šeimos gyvenimą, galbūt yra rimtesnių nesutarimo priežasčių, pavyzdžiui, nesubrendimas, savanaudiškumas, noras jėga nugalėti priešinimąsi ir išdidumas. Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008) mokė: „Aš jau seniai pastebėjau, kad svarbiausias laimingos santuokos faktorius yra uolus rūpestis savo bendražygės gerove ir jaukumu. Daugeliu atvejų savanaudiškumas tampa esminiu veiksniu, sukeliančiu ginčus, atsiskyrimą, skyrybas ir širdgėlą.“[3]

Vyresnysis Marvinas Dž. Eštonas (1915–1994) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pridūrė: „Kai pagalvoji apie nesutarimų metu atsirandančius blogus jausmus ir nemalonumus, neprošal savęs paklausti: „Kodėl aš taip elgiuosi?“ […]

Labai svarbu pripažinti, kad mes renkamės, kaip elgtis. Viso šito šaknys – seniai žinoma problema – išdidumas.“[4]

Kad ir kokios būtų priežastys, turime išmokti naujų įgūdžių ir būti geraširdiškesni nesiliaunant problemoms.

Nesutarimų priežastys

Nesutarimų priežasčių yra daug – nuo paviršutiniškų asmeninių įsitikinimų iki giliau įsišaknijusios bendravimo manieros. Poros turi įveikti ne vien savanaudiškumą ir nebrandumą, bet ir susitvarkyti su tokiais nesutarimų faktoriais kaip:

Jaunavedžių mokymasis prisitaikyti vienam prie kito	Natūralūs skirtumai tarp vyrų ir moterų	Nuovargio iššaukiamas irzlumas	Skirtingos nuomonės dėl to, kaip geriausiai auklėti vaikus ar tvarkyti finansus
Valios laisve besimokantys naudotis vaikai	Skirtingi mėgstami ir nemėgstami dalykai	Perdėtos reakcijos į stresą	Supratimo ar nesutarimų sprendimo įgūdžių stoka

Įspėjimai dėl pykčio

Daug nesutarimų santuokoje ar šeimoje kyla dėl nekontroliuojamo pykčio. Jei nebūsime atsargūs, piktas kivirčas gali virsti į nuolatinį galvojimą apie tai, kaip negerai buvo su mumis pasielgta. Kuo daugiau apie tai galvosime, tuo daugiau pateisinimų prigalvosime savo požiūriui pateisinti. Toks slogulys gali mums trukdyti nusiraminti ir, jei antra pykčio banga kyla neišsprendus pirmojo nesutarimo, hormoninės reakcijos gali iššaukti papildomų protrūkių.

Pavyzdžiui, per vieną konsultaciją Merlina papasakojo, kaip nemalonu gulėti lovoje su vyru po to, kai jie vienas ant kito šaukė. Ji pasakojo: „Žinojau, kad esu teisi. Žinojau, kad jis uždegs šviesą ir atsiprašys, tačiau to nepadarė. Kuo daugiau apie tai galvojau, tuo piktesnė dariausi. O kai išgirdau jį knarkiant, neiškenčiau – šokau iš lovos, apšaukiau jį ir nuskuodžiau laiptais žemyn. Ar galite patikėti, jis vis dar neatsiprašė?“ Merlinos atvejis yra geras pavyzdys, kaip nereikia elgtis apėmus pykčiui.

Įpročius, netgi trumpalaikius, gali būti sunku palikti. Tačiau poros gali išmokti sau padėti. Štai keletas naudingų patarimų:

Nedelsiant ištirkite savo mintis.
Merlina iš mūsų pavyzdžio galėjo sau pasakyti: „Atrodo, kad esu teisi, bet aš per stipriai reaguoju. Mano santykiai su vyru man yra svarbesni nei ginčo tema.“

Reikškitės produktyviai.
Jausmų liejimas riksmais nepadės „jų pašalinti iš jūsų sistemos“. Kuo pikčiau reikšite savo jausmus, tuo piktesni patys darysitės.

Pradėkite iš naujo.
Nutverkite save nesutarimo pradžioje. Tyrimai rodo, kad jau pirmosios trys penkios pokalbio minutės apsprendžia, kas bus po to. Sakykite: „Geruoju šitai nesibaigs. Pradėkime iš naujo.“

Prasiblaškykite.
Galvokite apie ką kitą ar eikite pasivaikščioti.

Prieš imdamiesi spręsti nesutarimą, **leiskite sau nusiraminti**. Tenurimsta galbūt įsiplieskusi cheminė reakcija.

Pasiklausykite raminančios muzikos
arba paskaitykite pakylėjančios literatūros.

Surašykite savo mintis.
Kai kuriems tai ugdo savimonę.

Nesutarimų sprendimo žingsniai

PDŠ šeimos tarnybos vadovėlyje *Santuokų stiprinimas* rekomenduojami trys nesutarimų sprendimo žingsniai: 1) nuomonių išsakymas, 2) nuogąstavimų išnagrinėjimas ir 3) abi puses tenkinančio sprendimo parinkimas.[5] Šie žingsniai pagrįsti bendradarbiavimą skatinančiu bendravimo ir dalinimosi modeliu, atsižvelgiančiu į visų suinteresuotųjų problemas.

1) Nuomonių išsakymas	2) Nuogąstavimų išnagrinėjimas	3) Abi puses tenkinančio sprendimo parinkimas
Kiekvienas asmuo nuomonę išsako atvirai, bet neužsipuldamas. Atidus pamąstymas problemą kartais išsprendžia taip, jog paaiškėja, kad nesutarimas tebuvo nesusipratimas. Pavyzdžiui, žmona, mananti, kad jos vyras savanaudiškai iš jos reikalauja kartu su juo vykti į mokyklos krepšinio rungtynes, o ne į pasimatymo vakarienę, gali suprasti, kad jam rūpi ne krepšinis, o jo sekmadieninės mokyklos pamokose nebesilankantis žaidėjas.	Nuogąstavimus poros nagrinėja detaliau. Susitelkiama į supratimą ir kito nuogąstavimų priėmimą. Tęsiant krepšinio pavyzdį, žmona, suprasdama savo vyro susirūpinimą mokiniu, gali manyti, kad jis pradeda kitų žmonių poreikius laikyti svarbesniais už jų santuoką. Šiuo atveju reikia surengti dėmesingesnę diskusiją, per kurią kiekvienas švelniai išreikštų savo jausmus ir pasipriešinimas virstų bendradarbiavimu.	„Minčių lietaus“ principu poros sugalvoja ir priima abi puses tenkinantį sprendimą. Susitelkiama į tai, kaip kiekvienas asmeniškai galėtų spręsti iškilusius nuogąstavimus, o ne į tai, ką jų sutuoktinis turėtų daryti. Tokios derybos išbandys brandą ir kantrybę, tačiau su laiku ves į įsitikinimą, kad naudingiau yra reikšti jausmus, ir žinojimą, kad atsižvelgiama į kiekvieno asmens troškimus. Mūsų pora gali susitarti, kad vieną penktadienį į krepšinio rungtynes jiedu vyks kartu, kitą penktadienį į rungtynes vyras vyks vienas, o likusius du penktadienius jiedu praleis kartu. Svarbu, ne kaip pora renkasi praleisti penktadienio vakarą, o tai, ar sprendimų priėmimo proceso kokybė tenkina abi puses.

Nesutarimų sprendimo rezultatai

Būsite nuostabiai palaiminti, jei nesutarimus spręsite meilės atmosferoje. Būsite saugesni; asmeniškai tobulėdami jausite vidinę ramybę; išaugs tikėjimas; sustiprės jūsų charakteris ir asmeninis teisumas.

Išspręstų nesutarimų vietą gali užimti nauji elgesio modeliai. Tuomet atsiveria durys sutuoktiniams reikšti pozityvias mintis ir rodyti paramą. Sesuo Džina B. Bingam, visuotinė Paramos bendrijos prezidentė, pasakė: „Žodžiuose glūdi įspūdinga galia tiek pakylėti, tiek ir sunaikinti. Tikriausiai visos galime prisiminti piktus mus nusmukdžiusius žodžius ir kitus, tartus iš meilės, pakylėjusius mūsų dvasią lyg ant sparnų. Kai renkamės apie žmones – ir žmonėms – sakyti vien tai, kas teigiama, tai pakylėja ir stiprina aplinkinius, padeda jiems sekti Gelbėtojo pavyzdžiu.“[6]

Ilgalaikį nesutarimų sprendimo progresą padariusios poros raško trokštamus vaisius. Vyras, kurio santykiai praeityje buvo pašliję, sakė: „Man sunku patikėti, kad iš tiesų visa tai vyko. Kaip su savo žmona galėjau taip elgtis? Esu dėkingas, kad Dvasia atkreipė į tai mano dėmesį ir už žmonos man parodytą kantrybę.“

Išvada

Konfliktų sprendimas reikalauja sąmoningų pastangų, nesustoti pusiaukelėje. Jūsų žodžiai ar veiksmai iškart po įvykusio konflikto gali padėti pagrindus pozityvesnio bendravimo modeliams. Jūs, kaip ir nefitai, galite imti raškyti Dvasios vaisius: „Dėl Dievo meilės, kuri gyvavo žmonių širdyse, nebuvo jokių nesutarimų toje žemėje.

Ir nebuvo jokių pavyduliavimų nei vaidų, nei sambrūzdžių […] ir tikrai negalėjo būti laimingesnių žmonių tarp visų žmonių, kuriuos sukūrė Dievo ranka“ (4 Nefio 1:15–16). ■

Autorius gyvena Jutos valst., JAV.

IŠNAŠOS

1. M. Russell Ballard, “The Sacred Responsibilities of Parenthood” (Brigham Young University devotional, Aug. 19, 2003), 3, speeches.byu.edu.
2. Tomas S. Monsonas, „Meilė – Evangelijos esmė“, *2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.*
3. Gordonas B. Hinklis, „Ištikimybė“, *2003 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.*
4. Marvin J. Ashton, “No Time for Contention,” *Ensign,* May 1978, 9.
5. Žr. *Strengthening Marriage: Resource Guide for Couples* (2006), 19–20.
6. Džina B. Bingam, „Savo namuose skleisiu Evangelijos šviesą“, *2016 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.*

Taisyklės problemoms aptarti

Toliau išvardytos kelios idėjos, galinčios padėti sėkmingai išspręsti nesutarimus:

- Siekite dvasinės pagalbos.
- Jei problemos tęsiasi jau kurį laiką, nuspręskite, kur ir kada apie tai pasikalbėsite.
- Siekite suprasti, o ne ginčytis.
- Suteikite žodį sutuoktiniui.
- Kalbėkite švelniai ir maloniai.
- Jei reikia, padarykite pertrauką.
- Naudokite deramą kalbą.
- Nenuklyskite nuo temos. Aptarinėkite tik esamą nuogąstavimą.
- Niekada nesmurtaukite.
- Negrasinkite skyrybomis ar išsiskyrimu.
- Raskite akivaizdžių sprendimų, pavyzdžiui: „Aš pradėsiu šeimos maldą, o tu pravesk šeimos namų vakarą“.
- Planuokite, kad bus išimčių.
- Susitarkite, kokie bus neutralūs priminimai, pavyzdžiui: „Tegul kalendorius mums pasakys, kurio eilė plauti indus.“
- Pagal poreikį persvarstykite ir pakoreguokite sprendimus.

Pagalba
po Nensės mirties

Ką turėčiau daryti, kad gydančioji Jėzaus Kristaus galia imtų veikti mano gyvenime?

Darenas Vilkoksas

2016 metų vasarį, po vienuolikos metų kovos su krūties vėžiu, mirė mano žmona Nensė. Tam, kas nėra patyręs tokios netekties, būtų neįmanoma nusakyti, kokį didžiulį sielvartą jaučiau pirmaisiais mėnesiais po jos mirties. Sielvartas, kančia, liūdesys ir skausmas – nė vienas šių žodžių to gerai nepaaiškina. Buvo nepakeliama.

Gydančioji Gelbėtojo galia

Seniai supratau, kad Jėzus Kristus „nusileido žemiau visko“ (DS 88:6), kad galėtų „pagelbėti savo žmonėms jų silpnybėse“ (Almos 7:12). Tai reiškia, kad Gelbėtojo Apmokėjimas apima daugiau nei prisikėlimo suteikimą ir išpirkimą iš nuodėmių. Jo galia gali mus išgydyti kančių ir sunkumų metu. Sielvartaudamas aš paskubomis, lyg paklaikęs, stengiausi sužinoti, ką turiu daryti, kad mano gyvenime pradėtų veikti ši Gelbėtojo galia. Kelias savaites žinių apie tai ieškojau Raštuose ir Bažnyčios visuotinių įgaliotinių kalbose. Nuoširdžiai tikėjau, kad pats patyręs sunkų skausmą ir aukojęsis, Gelbėtojas pažino skausmą, kurį kenčiu. Bet kaip man gali padėti Jo pažinimas? Kadangi Jis tai jau iškentė *už* mane, ką aš turėčiau daryti, kad gaučiau, Jo manymu, man labiausiai tinkančią pagalbą?

Po ilgų paieškų, studijavimo, maldų ir tarnavimo šventykloje aš pradėjau suprasti. Visų pirma, pradėjau aiškiau matyti, kad Viešpats jau man padėjo, guodė ir palaikė mano šeimą, ypač savaitėmis prieš pat Nensės mirtį. Buvo nuostabių dvasinių išgyvenimų, kuriuos dabar atpažįstu kaip dėl Gelbėtojo Apmokėjimo mums teikiamos gydančios ir stiprinančios galios palaimas. Vien žinojimas, kad Gelbėtojas jau rūpinosi mumis tokiu itin individualiu būdu, savaime buvo be galo malonus. Kaip su senovėje gyvenusiais Šadrachu, Mešachu ir Abednegu, Jis buvo su mumis ugnimi plieskiančioje sielvarto krosnyje (žr. Danieliaus 3:17).

Pasitikėkite Viešpačiu

Taip pat supratau, kad ir mes turime ką nors daryti, jei norime patirti Viešpaties guodžiančią ir gydančią galią. Svarbiausia – turime pasikliauti Juo. Tai gali būti nelengva. Kodėl turėčiau pasikliauti Dievu, jei Jis leido, kad Nensė mirtų? Atsakydamas į tai aš nuolat apmąstau Viešpaties žodžius, pasakytus Džozefui Smitui:

„Dabartiniu metu savo prigimtinėmis akimis jūs negalite matyti jūsų Dievo sumanymo apie tai, kas įvyks vėliau, ir šlovės, kuri ateis po daugelio suspaudimų“ (DS 58:3).

Mus palaimino daugybė ženklų, rodančių, kad tai, kaip mirė Nensė, ir jos mirties laikas buvo pagal Viešpaties valią. Pradėjau suprasti, kad visa žinantis

IKERIO AJERSTARANO ILIUSTRACIJOS

ATLANTOS DŽORDŽIJOS ŠVENTYKLOS ILIUSTRACIJA

mylintis Tėvas leido mums tai iškęsti, nes kažkuo ši neganda buvo svarbi Jo tobulame mūsų šeimos išaukštinimo plane. Tai žinodamas aš suprantu, kad mano vaidmuo šiame plane yra ne vien ištverti, bet „gerai tai ištver[ti]“ (DS 121:8). Jei sugebėsiu paskirti šią negandą Jam, ne tik sulauksiu pagalbos, bet ir būsiu pašventintas. Jau daug kartų tai patyriau.

Mokiau savo vaikus to, ką pats sužinojau visa tai išgyvendamas:

- Leisk sunkių išgyvenimų skausmui padaryti tave geresniu [Viešpaties] mokiniu.
- Išliek savo širdį maldoje.
- Jei pykstate ant Dievo, kad leido įvykti tragedijai, prašykite Jo, kad pakeistų tą pyktį tikėjimu ir nuolankumu.
- Apsispręskite mylėti Jį ir likti ištikimi iki galo.
- Nuolat gerkite Dievo žodžius – iš Raštų ir šiuolaikinių pranašų bei įkvėptų mokytojų.
- Eikite į šventyklą trokšdami būti mokomi amžinybės dalykų.
- Atraskite tuos, kuriems asmeninė krizė tampa tikėjimo krize, ir sustiprinkite juos savo liudijimu apie tas doktrinas.

Apaštališkas liudijimas

Praėjus maždaug mėnesiui po Nensės mirties, vieną vakarą sielvartas tapo visiškai nepakeliamas. Visą tą dieną buvau apimtas stipraus skausmo ir liūdesio. Prisiminiau vyresniojo Džefrio R. Holando iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokymą, kad „išgelbėjimo planas visada vedė […] per Getsemanę“[1]. Nors mano kančios negalima lyginti su Gelbėtojo kančia, tą naktį buvau pasinėręs į savo „tamsią ir karčią valandą“[2].

Kurį laiką taip kentęs meldžiausi pagalbos ir prisiminiau tai, ką prieš kelerius metus buvau skaitęs ir pasižymėjęs kompiuteryje. Susiradau tą dokumentą ir paslinkau tekstą iki tos vietos, kurios ieškojau. Tai buvo interviu su vyresniuoju Ričardu G. Skotu iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo (1928–2015), kuriame jo paklausė apie žmonos Žaninos netektį dėl vėžio. Vyresnysis Skotas atsakė: „Visų pirma, […] aš jos nepraradau. Ji kitoje uždangos pusėje. Buvome užantspauduoti šventomis šventyklos apeigomis ir būsime drauge amžinai.“[3]

Tą vakarą šie žodžiai suskambo su niekad dar nepatirta galia. Pasijutau, tarsi tamsią naktį išvydęs įžiebtą švyturį. Niekada neteko skaityti nieko, kas būtų taip staiga ir taip galingai mane paveikęs. Tamsa ir skausmas pasitraukė. Buvau tarsi Alma, kuris „nebegalėj[o] prisiminti savo

skausmų“ (Almos 36:19). Tas apaštališkas liudijimas persmelkė mane iki širdies gelmių. Stebėjausi, kad principas, kurį supratau nuo pat vaikystės, galėjo staiga tapti toks nuostabus. Mąsčiau, kaip įmanoma, kad vyresnysis Skotas galėjo tai žinoti. Ir staiga supratau, kad ir aš tai žinau. Jei esu ištikimas tikėjime, galiu turėti tokią pat viltį, kaip vyresnysis Skotas. Ir nors po to dar jaučiau liūdesį ir gedėjau, niekada nejutau tokio stipraus skausmo ir sielvarto kaip tą vakarą.

Tai galia, kuria Gelbėtojas padeda mums įveikti sunkumus. Žinau, kad mūsų šeimos sielvartas visiškai nepasitrauks, bet jį pasiglemžia tai, kas buvo pavadinta „stiprinančiais“ ir „tobulinančiais“ Gelbėtojo Apmokėjimo palaiminimais.[4] Mes priartėjome prie Gelbėtojo, jautėme Jo patikinimą ir mus palaikė tvirtas mūsų sandorų pagrindas. ■

Autorius gyvena Džordžijos valstijoje, JAV.

IŠNAŠOS

1. Jeffrey R. Holland, “Lessons from Liberty Jail” (Brigham Young University devotional, Sept. 7, 2008), 6, speeches.byu.edu.
2. Dyteris F. Uchtdorfas, „Jo švelniame glėbyje“, *2015 m. kovo Pirmosios Prezidentūros žinia*.
3. “A Sure Witness of Jesus Christ: Elder Richard G. Scott,” lds.org/prophets-and-apostles.
4. Bruce C. Hafen and Marie K. Hafen, *The Contrite Spirit: How the Temple Helps Us Apply Christ’s Atonement* (2015), 34–52.

Nensė Džina Njuton Vilkoks mirė 2016 metais, po vienuolikos metų kovos su krūties vėžiu.

STIPRINAMI JĖZAUS KRISTAUS

„Izaijas mokė, kad Mesijas prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus (Izaijo 53:4). Izaijas taip pat mokė, kad Jis stiprina mus: „Nebijok, nes aš su tavimi, nebūgštauk, nes aš tavo Dievas! Stiprinsiu tave, padėsiu tau“ (Izaijo 41:10). […]

Taigi, matome, kad dėl savo Apmokėjimo Gelbėtojas turi galią pastiprinti – padėti – ištverti kiekvieną žemiškąją kančią ar vargą. Kartais savo galia Jis gydo negalias, bet Raštai ir mūsų patirtis moko, kad kartais Jis pastiprina, arba padeda, suteikdamas mums stiprybės arba kantrybės ištverti mūsų negalias. […]

Mūsų Gelbėtojo Apmokėjimas suteikia mums daugiau nei vien pažadą apie nemirtingumą per visuotinį prikėlimą ir galimybę per krikštą bei atgailą būti apvalytiems nuo nuodėmės. Jo Apmokėjimas taip pat suteikia mums galimybę šauktis To, kuris patyrė visas mūsų, kaip mirtingųjų, silpnybes, kad galėtų suteikti mums stiprybės pakelti mirtingųjų gyvenimo sunkumus. Jis žino apie mūsų kančias ir pasiruošęs mums padėti. Radęs mus sužeistus pakelėje, Jis, kaip gerasis samarietis, apriš mūsų žaizdas ir rūpinsis mumis (žr. Luko 10:34). Gydanti ir stiprinanti Jėzaus Kristaus ir Jo Apmokėjimo galia skirta visiems mums, kurie jos prašysime. Liudiju apie tai ir apie mūsų Gelbėtoją, kuris padaro tai įmanoma.“

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Stiprinami Jėzaus Kristaus Apmokėjimu“, *2015 m. spalio* visuotinė konferencija.

„BŪKIME SAVARANKIŠKI IR NEPRIKLAUSOMI“

Bažnyčios savarankiškumo iniciatyvos principus priimantys ir taikantys viso pasaulio pastarųjų dienų šventieji ima skinti „didesnės vilties, ramybės ir pažangos“ palaiminimus.

Prieš tapdamas Bažnyčios nariu Pyteris Juglou didžiąją savo brandaus gyvenimo dalį praleido vaikydamasis finansinės sėkmės. Pažvelgus iš šalies galėjo atrodyti, kad jis ją rado. Galų gale jam priklausė keletas verslų, kuriems jis vadovavo.

Kai vietinis Bažnyčios Vakarų Midlandse, Anglijoje, vadovas pakvietė Pyterį prisijungti prie asmeninių finansų tvarkymo besimokančios grupės, jis abejojo, ar tas kursas ko nors jį išmokys. Bet, pradėjęs lankyti grupės susirinkimus, Pyteris suprato, kad dar daug ko turi išmokti.

„Kursas susijęs ne tik su finansais. Tai tik viena medalio pusė, – sako jis. – Svarbiausia, kad išmokau pasikliauti Dangiškuoju Tėvu, tuo, kaip Jis teikia mums visus žemiškus palaiminimus ir atveria duris į tikrą savarankiškumą sekant Jo dvasiniais nurodymais.“

Asmeninių finansų tvarkymo grupėje Pyteris išmoko tokių praktinių įgūdžių, kaip šeimos išlaidų stebėjimas, biudžeto sudarymas ir laikymasis, skolų mažinimas ir taupymas ateičiai. Pasitelkęs šiuos įgūdžius, tikėjimą Jėzumi Kristumi ir sunkų darbą, Pyteris su žmona sugebėjo grąžinti didelę skolą.

„Atsikratęs skolos keliamos baimės ir finansinio chaoso dabar jaučiu didelį palengvėjimą ir jaučiuosi laisvesnis, – sako jis. – Kaip niekad anksčiau jaučiu gausius Dangiškojo Tėvo palaiminimus. Išmokau esant materialiniams poreikiams kreiptis į Jį su prašymais ir klausytis Jo atsakymų.“

Savarankiškumo iniciatyva

Savarankiškumas tai ne vien geras darbas, maisto atsargos ar pinigai banke. Greičiau tai „gebėjimas, įsipareigojimas ir pastangos patenkinti dvasinius ir materialinius savo paties ir savo šeimos gyvenimo poreikius. Tapę savarankiški [Bažnyčios] nariai gali geriau tarnauti ir rūpintis kitais“[1], jei iškelia darbą kaip vadovaujantįjį savo gyvenimo principą.

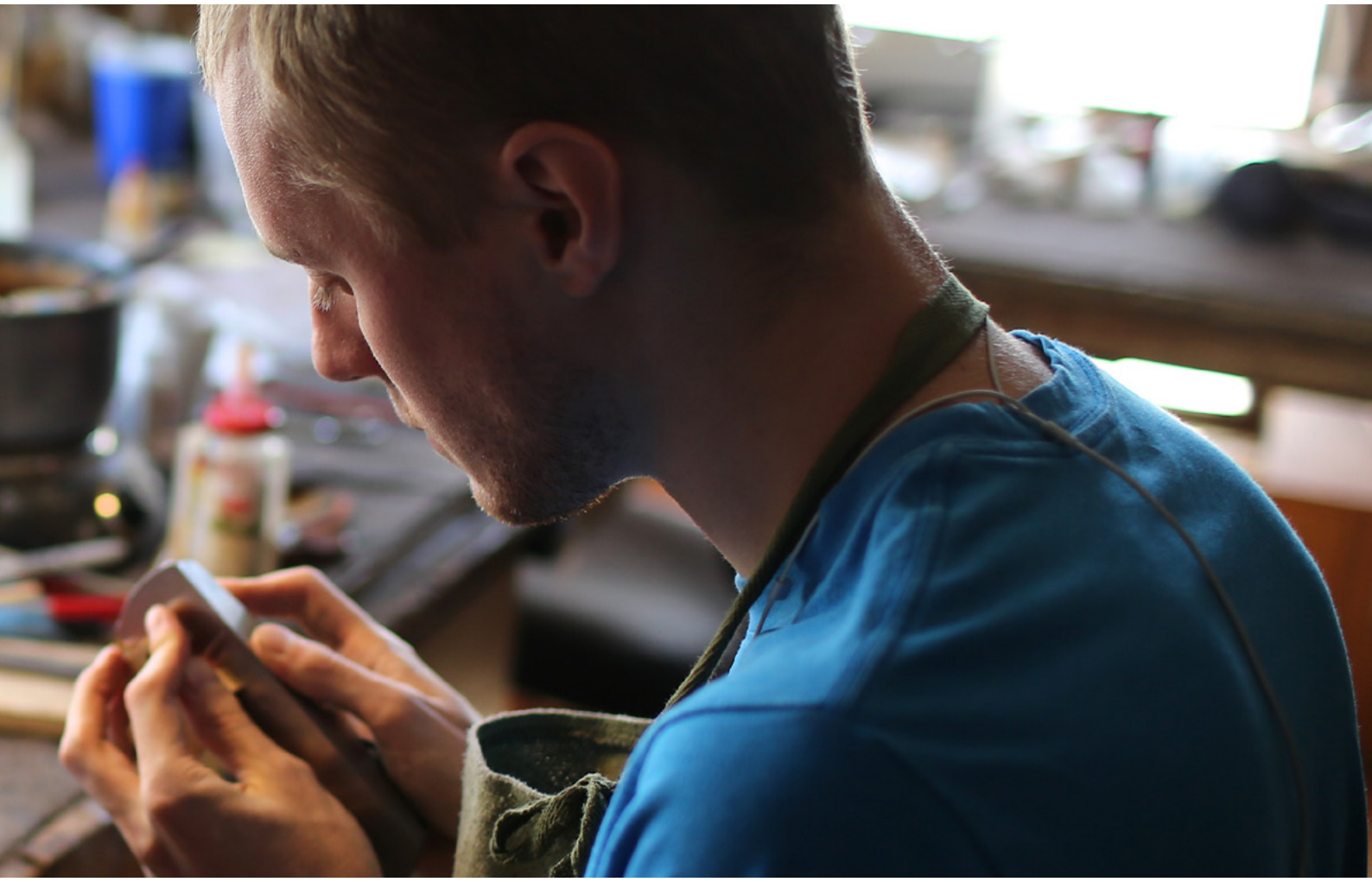

Prezidentas Tomas S. Monsonas mokė: „*Savarankiškumas* yra mūsų darbo vaisius ir juo grindžiamos visos kitos aprūpinimo programos. Jis yra labai svarbus siekiant dvasinės ir materialinės gerovės. […] Darbuokimės dėl savo reikmių. Būkime savarankiški ir nepriklausomi. Nebūsime išgelbėti per jokį kitą principą. Išgelbėjimas yra asmeninis reikalas ir turime darbuotis dėl savo pačių išgelbėjimo rūpindamiesi materialiniais dalykais taip pat, kaip ir dvasiniais.“[2]

Nuo 2014 metų savarankiškumo iniciatyvoje daugiau kaip 100-e šalių, vadovaujami vietinių kunigijos vadovų, dalyvavo daugiau kaip 500 000 pastarųjų dienų šventųjų. Dabar Bažnyčia šią iniciatyvą pristato Šiaurės Amerikoje.

Iniciatyvą sudaro kursai ir mokomoji medžiaga, skirta „padėti Bažnyčios nariams mokytis tikėjimo, švietimo, sunkaus darbo ir pasitikėjimo Viešpačiu principų ir juos taikyti. Kai priimame šiuos principus ir pagal juos gyvename, – sako Pirmoji Prezidentūra, – pasiruošiame gauti Viešpaties pažadėtas materialines palaimas.“[3]

Laimingi ir kupini vilties

Marija Edilenė Romao prarado viltį. Ji negalėjo gauti darbo, buvo vieniša motina ir turėjo išmaitinti keletą vaikų.

Būtent tada du jos apylinkės Santa Katarinoje, Brazilijoje, nariai pakvietė ją į savarankiškumui skirtą renginį. Renginio pabaigoje, tikėdamasi rasti darbą, Marija prisijungė prie grupės.

„Pirmą kartą gyvenime patikėjau, kad ateityje galėsiu pasirūpinti savo šeima, – prisimena ji. – Patikėjau, kad savarankiškumo grupė padės man pakeisti gyvenimą.“

Ji tikrai padėjo.

Kitas 12 savaičių Marija paskyrė grupės susirinkimams, studijoms ir įsipareigojimams vykdyti. Ji siekė tikslų su nauju užsidegimu. Mokėsi taikyti dalyvavimo darbo pokalbiuose metodus. Praėjus dviem savaitėms ji susitarė

ESATE PAKVIESTI

Kelias į didesnį savarankiškumą prasideda nuo kvietimo į renginį „Mano kelias į savarankiškumą“. Renginyje jūsų paprašys įvertinti savo esamą padėtį, sukurti judėjimo pirmyn planą ir pateikti šį planą Viešpačiui. Renginio pabaigoje jus pakvies pasirinkti savarankiškumo grupę, kuri galėtų jums padėti siekti šių tikslų:

- Rasti darbą arba turimą pakeisti geresniu.
- Geriau tvarkyti asmeninius ir šeimos finansus.
- Pasirinkti studijas ir gerai mokytis.
- Įkurti arba plėtoti smulkųjį verslą.

Savarankiškumo grupėje jūs:

- Tris mėnesius lankysite dviejų valandų trukmės kassavaitinius susirinkimus.
- Priimsite sprendimus ir seksite jais, siekdami savarankiškumo tikslų.
- Mokysitės iš kitų grupės narių, tarsitės su jais ir palaikysite juos.
- Įgysite tvirtesnį tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo galia padėti jums patiems tapti savarankiškiems.

Savarankiškumo grupė veikia panašiai kaip taryba. Dalyviai padeda vieni kitiems ir atsako vieni už kitus. Grupės padėjėjai skatina bendrauti ir dalyvauti, rodo mokomuosius vaizdo siužetus ir padeda savarankiškumo grupėms laikytis mokomojoje medžiagoje nurodytos eigos.

Savarankiškumo mokymuose naudojamą medžiagą galima rasti svetainėje srs.lds.org ir mobiliojoje programėlėje „Evangelijos biblioteka“.

dėl daug žadančio darbo pokalbio. Tas pokalbis suteikė jai darbą.

„Mano gyvenimas visam laikui pasikeitė, – sako Marija, jau be vargo galinti pramaitinti savo šeimą. – Dabar esu laiminga, kantri ir kupina vilties. Tikiu, kad Dangiškasis Tėvas yra gyvas ir myli mane. Žinau, kad esu laiminama, kai naudoju tikėjimą Jėzumi Kristumi.“

„Nuostabiausias įrankis“

„Savarankiškumas yra tik priemonė tikslui pasiekti, – sakė vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. – Galutinis mūsų tikslas yra tapti panašiems į Gelbėtoją. Šitoks tikslas pasiekiamas per nesavanaudišką tarnystę kitiems. Gebėjimas tarnauti priklauso nuo mūsų savarankiškumo lygio.“

„Tik būdami savarankiški, – papildė vyresnysis Heilsas, – galime nuoširdžiai sekti Gelbėtoju tarnaudami ir laimindami kitus.“[4]

Serchio Galbuči pats tuo įsitikino, pradėjęs nuosavą verslą netrukus po to, kai kuolo prezidentūra pašaukė jį tarnauti savarankiškumo programos specialistu. Apsiginklavęs tikėjimu ir komitete gautais įgūdžiais ir žiniomis Serchio su žmona Silvija Buenos Airėse atidarė parduotuvėlę, siūlančią Argentinos rankdarbius ir aromatus.

„Manau, kad tapimas savarankiškam yra būdas taikyti tikėjimą“, – sako Serchio. Iki tol jam ir Silvijai nepavyko sulaukti finansinės sėkmės, kurios vylėsi, todėl tikėjimas jiems dedant pastangas užėmė pagrindinę vietą. Bet, laukdami finansinių rezultatų, jie sunkiai dirbo ir savo klientus laimino siūlomomis prekėmis *ir* misionierišku darbu.

„Susipažinome su daugybe žmonių, – sako Serchio, – ir turėjome galimybę dalinti Mormono Knygas.“

Iš pradžių kuolo savarankiškumo komitetas Serchio kuole nustatė dešimt narių, kuriems reikėjo padėti tapti savarankiškiems. Tada į darbą įsitraukė vyskupai.

„Dabar jau žinome trisdešimt penkis asmenis, kuriems reikia pagalbos, – pasakoja Serchio, kaip plečiasi jų darbas. – Jų vyskupai asmeniškai pakvietė juos dalyvauti grupėse.“

Jų tikėjimas išaugo, jie atliko reikalingus pokyčius ir išlavino naujus įgūdžius.

APREIŠKIMAS IR SAVARANKIŠKUMAS

Bažnyčios savarankiškumo iniciatyvą įgyvendina, prižiūri ir jai vadovauja kuolų ir apygardų prezidentūros. Jie daro tai glaudžiai bendradarbiaudami su Paramos bendrija ir suburdami savarankiškumo komitetą.

Komitetą sudaro kuolo aukštosios tarybos narys, kuolo Paramos bendrijos prezidentūros narė, vyskupo gerovės komiteto pirmininkas ir kuolo savarankiškumo programos specialistai. Komitetas apmoko ir skatina apylinkių tarybas melstis už narius ir kviesti juos dalyvauti šioje iniciatyvoje. Jie suburia savarankiškumo grupes ir dirba drauge su vietiniu savarankiškumo programos vadovu rinkdami ir ruošdami bendruomenei svarbią medžiagą.

„Bažnyčios savarankiškumo iniciatyva padeda žmonėms gauti asmeninius apreiškimus per svarbiausių Evangelijos principų laikymąsi. Pašaukiami padėjėjai kurti [per interaktyvias diskusijas] aplinką, kurioje Šventoji Dvasia gali išmokyti dalyvius „visk[o], ką turėtumėte daryti“ (2 Nefio 32:5; taip pat žr. 2 Nefio 32:3).“[5]

Daugiau informacijos rasite svetainėje srs.lds.org.

„Kiekvieną kartą, kai kalbu su kunigijos vadovais, stengiuosi pasakyti, kad tai nuostabiausias įrankis, kokį tik esame gavę iš Pirmosios Prezidentūros, – tęsia Serchio. – Tai geriau nei pinigai, duoti kam nors padėti, o mokymai yra aiškesni nei daugelyje knygų, iš kurių mokiausi būdamas universiteto studentas.“

Svarbiausia, kad baigusieji dvylikos savaičių savarankiškumo kursus tampa geresniais Jėzaus Kristaus mokiniais ir išmoksta naudotis turimais įgūdžiais statant Dievo karalystę.

„Tokia [savarankiškumo] grupė dėmesį telkia ne tik į verslą. Ji telkia dėmesį į mūsų santykius su Dievu ir kitais, – sako Serchio. – Tokioje grupėje praleidę tris mėnesius, tampame geresniais Jėzaus Kristaus mokiniais. Galų gale, nors verslas ir padės mums tapti savarankiškesniems, tačiau galutinis tikslas yra tarnavimas.“

SAVARANKIŠKI IR NEPRIKLAUSOMI

„Bažnyčiai ir jos nariams Viešpats įsakė būti savarankiškiems ir nepriklausomiems. (Žr. DS 78:13–14.)

„Atsakomybė už kiekvieno žmogaus socialinę, emocinę, dvasinę, fizinę ar ekonominę gerovę gula pirmiausia ant jo paties pečių, paskui ant jo šeimos ir galiausiai ant Bažnyčios, jeigu jis yra ištikimas jos narys.“

***Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 116.**

Augimas ir veiksmas

„Tai visad buvo pagrindinis pastarųjų dienų šventųjų mokymas, – sakė prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918), – religija, kuri neturi galios teikti materialinio išsigelbėjimo ir padaryti žmonių klestinčių ir laimingų šiame gyvenime, negali užtikrinti ir jų dvasinio išgelbėjimo ir išaukštinimo būsimame gyvenime.“[6]

Neturėtume stebėtis, kad sustiprėję materialiai, sustiprėjame ir dvasiškai. Vyresnysis Deividas ir sesuo Teresa Nišai, tarnaujantys savarankiškumo programos misionieriais Saliamono salose, tapo šios sąsajos tarp ten gyvenančių Bažnyčios narių liudininkais.

„Dvasinis augimas ir lankymasis šventykloje yra aiškiai siejami su principais, įgūdžiais ir įpročiais, kurių moko *Mano pagrindas* ir nuosekliai paaiškina *Mano kelias į savarankiškumą,* – sakė jie apie iniciatyvos brošiūras. – Jos padeda žmonėms siekti ir dvasinės, ir materialinės pažangos, vedančios link dvasinio ir materialinio savarankiškumo.“

Savarankiškumo programos padėjėja Jutos valstijoje, JAV, tarnaujanti Šeryl Red paaiškina, kaip iniciatyvos mokomi dvasiniai principai padėjo jai siekti materialinės pažangos: „Supratau, kad tie principai ir pagrindai gali būti taikomi visais mūsų gyvenimo atžvilgiais. Šie seminarai padėjo man geriau susitelkti į žmonos ir motinos pareigas. Dabar turiu įrankius, kurie padeda geriau išmanyti šeimos finansus. Matau, kad mūsų su vyru darbas tvarkant šeimos finansus, tam tikra prasme yra verslas. Mums reikia tų įrankių, kad šeimas lydėtų sėkmė.“

Dėl šios visoje Bažnyčioje besiplečiančios vizijos auga tikėjimas ir dvasinė stiprybė. Dėl to sustiprėjo narių apsisprendimas lankyti Bažnyčią, mokėti atnašas ir išlikti vertiems lankytis šventykloje.

„Tai patraukė mano dėmesį“, – sako Chorchė Ecevarija, naujas savarankiškumo iniciatyvos dalyvis. Peru taksistu dirbantis Chorchė sako, kad iniciatyva padėjo jam įgyti liudijimą apie Evangeliją taip užpildydama troškimu tobulėti. Dabar jis tikisi, kad galės tapti elektriku ir remontuoti tokius nedidelius triračius taksi, kokius vairavo daugelį metų.

„Neturėtume sėdėti ir laukti, kol viskas įvyks savaime, – sako jis. – Turime būti aktyvūs.“

„Jūsų gyvenimas bus palaimintas“

Pastarųjų dienų šventieji visame pasaulyje skina Viešpaties pažadėtus palaiminimus, stropiai mokydamiesi, gyvendami ir taikydami dvasinio ir materialinio savarankiškumo principus. Nors ši iniciatyva gali būti naudinga visiems, ji ypač palaimino tuos, kuriems reikia pagalbos dėl materialinio arba dvasinio savarankiškumo stygiaus. Nuolatinis švietimo fondas remia savarankiškumo iniciatyvą parūpindamas lėšas tiems, kurie jau pasirinko savo studijas.

Raštai siekiantiems savarankiškumo žada Viešpaties pagalbą. Jis sakė: „Ir aš ketinu aprūpinti savo šventuosius“ (DS 104:15).

Komentuodama šį ketinimą, Pirmoji Prezidentūra pareiškė: „Šis apreiškimas tai Viešpaties pažadas, kad Jis suteiks materialines palaimas ir atvers duris į savarankiškumą, arba galimybę aprūpinti save ir savo šeimos narius būtiniausiais gyvenimo dalykais.“

Jei mokysimės šių principų, juos taikysime ir jų mokysime, Pirmoji Prezidentūra pažada: „Jūsų gyvenimas bus palaimintas. Sužinosite, kaip turite elgtis eidami keliu link didesnio savarankiškumo. Būsite palaiminti stipresne viltimi, ramybe ir tobulėjimu.“[7] ■

MŪSŲ TIKĖJIMO ESMĖ

„Lyg abi monetos pusės, laikina yra neatsiejama nuo dvasiško. […]

Šis aprūpinimo Viešpaties būdu darbas nėra tik dar viena programa iš Bažnyčios programų sąrašo. Jo nevalia ignoruoti ar atidėlioti. Jis yra mūsų doktrinos esmė, jis yra mūsų religijos esmė.“

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „Aprūpinimas Viešpaties būdu“, *2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.*

IŠNAŠOS

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 6.1.1.
2. Thomas S. Monson, “Guiding Principles of Personal and Family Welfare,” *Ensign,* Sept. 1986, 3; see also Marion D. Romney, in Welfare Services Meeting Report, Oct. 2, 1976, 13.
3. Pirmosios Prezidentūros žodžiai iš *My Foundation: Principles, Skills, Habits* (brošiūra, 2015), 2.
4. Robertas D. Heilsas, „Evangelinė gerovės perspektyva – gyvasis tikėjimas“, *Pagrindiniai gerovės ir savarankiškumo principai* (brošiūra, 2009), p. 2.
5. *You're Invited: A Leader's Guide to the Self-Reliance Initiative* (booklet, 2016), 9.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 164.
7. Pirmosios Prezidentūros žodžiai iš *My Foundation* 2.

Tarnauti ne visada patogu, bet kaip tėvas ir vyskupas, Iliras Dodajus stengėsi parodyti savo vaikams, kad tarnauti visada verta.
FOTOGRAFĖ KODI BEL

Iliras Dodajus
Duresis, Albanija

Dėl auglio skrandyje viena vyresnio amžiaus sesuo negalėjo keltis iš lovos ir jai kiekvieną dieną reikėjo pagalbos. Galiausiai ji paprašė, kad ateičiau aš, o ne kuris nors kitas kunigystę turintysis ar kitas asmuo, nes jos būklė stipriai pablogėjo ir ji ruošėsi mirti. Ją tenkino tai, kad ja rūpinosi vyskupas.

Vieną dieną man buvo atlikta širdies operacija ir kurį laiką negalėjau jos lankyti. Kai vėl pas ją sugrįžau, ji pasakė: „Vyskupe, kodėl atėjote man padėti, kai pats esate tik ką po operacijos?“

Atsakiau jai: „Esu pašauktas tarnauti kitiems.“

Daugiau vyskupo Dodajaus ir jo šeimos nuotraukų rasite **lds.org/go/101738.**
Daugiau apie vyskupo darbą rasite **lds.org/go/101739.**

DANGIŠKAJAM TĖVUI RŪPI MANO VERSLAS

Būdama vieniša penkių vaikų motina, jaučiu sunkią atsakomybę aprūpinti savo šeimą. Esu samdoma namų darbininkė, tačiau neuždirbu pakankamai, kad išlaikyčiau šeimą. Norėdama sužinoti, kaip pagerinti savo padėtį, ėmiau lankytis savarankiškumo skatinimo grupėje.

Įkvėpta grupės „Kaip pradėti ir auginti savo verslą“, nusprendžiau pradėti siūti ir pardavinėti nepralaidžias rankines lėtpuodžiams. Ketinau rankines siūti vėlai vakare, namo grįžusi iš dieninio darbo.

Vieną vėlų vakarą, atliekant stambų užsakymą, kurį reikėjo padaryti iki ryto, sugedo mano siuvimo mašina. Buvo vidurnaktis, todėl nedirbo nė vienas meistras. Siuvimo mašiną įsigijau su nedideliu įrankių rinkiniu, tačiau man pačiai jos taisyti dar nebuvo tekę. Nežinojau, nuo ko pradėti.

Prisiminiau pamoką iš vadovėlio *Mano pamatai*, pavadintą „Panaudokite tikėjimą Jėzumi Kristumi“. Tuomet supratau, kad man belieka kliautis Viešpačiu. Atsiklaupiau ir meldžiausi: „Dangiškasis Tėve, prašau, padėk man sutvarkyti siuvimo mašiną, kad suspėčiau iki ryto klientui atlikti užsakymą. Dangiškasis Tėve, prašau, padėk man!“

Tuomet man toptelėjo aiški mintis iš įrankių rinkinio paimti atsuktuvą ir juo prispausti tam tikrą mašinos dalį. Tai dariau visiškai kliaudamasi savo tikėjimu. Sulaikiusi kvėpavimą įjungiau mašiną. Ji ėmė veikti!

Užsakymą spėjau atlikti laiku. Pamačiau, ką reiškia savo verslo partneriais turėti Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų. Žinau, kad ir toliau būsiu laiminama, jei ieškosiu progų taikyti tai, ko išmokau savarankiškumo skatinimo grupėje. ■

Buizilė Zuma, Kvazulu Natalis, Pietų Afrika

Vieną vėlų vakarą, atliekant stambų užsakymą, kurį reikėjo padaryti iki ryto, sugedo mano siuvimo mašina.

ILIUSTRAVO ALENAS GARNSAS

ĮKVĖPTAS ATSAKYMAS PER DARBO POKALBĮ

Kai mane paskyrė vadovauti kuolo savarankiškumo komitetui, suvokiau, kad ir mano paties darbas manęs netenkina. Tai suvokęs panorau geresnio profesinio gyvenimo.

Vėl atsirado noras susirasti geresnį darbą ir aš paprašiau, kad man padėtų parašyti profesionalų CV. Nusiunčiau naujai sukurtą CV keletui įmonių ir netrukus mane pradėjo kviesti pasikalbėti.

Per vieną pokalbį pašnekovas parodė pirštu į mano CV eilutę, kurioje buvo paminėtas darbas patarėju kuolo prezidentūroje ir paklausė: „Ar per penkias sekundes gali paaiškinti, kas tai per bažnytinis tarnavimas?“

Atsakiau, kad buvau vienas iš vadovų organizacijoje, kuri rūpinosi daugiau kaip 2 500 žmonių vedimu ir gerove. Pašnekovas susidomėjo ir pasakė: „Turite vieną minutę, kad nuspręstumėte, kaip per penkias sekundes atsakyti, kaip vedate tuos 2 500 žmonių?“

Supratau, kad mano atsakymas nulems šio pokalbio baigtį. Pasimeldžiau ir paprašiau Dangiškojo Tėvo padėti greitai prisiminti pamokas, kurių išmokau savarankiškumo grupėje. Pajutau užplūstant pasitikėjimą.

Praėjus minutei pašnekovas paklausė: „Kaip vedate tuos 2 500 žmonių?“

Supratau, kad tos penkios sekundės šiame pokalbyje nulems viską. Pasimeldžiau, prašydamas Dangiškojo Tėvo pagalbos.

„Padedame jiems užsibrėžti tikslus“, – atsakiau jam.

Pašnekovas atsistojo, paspaudė man ranką ir pasakė: „Jūs priimtas.“

Nuostabu, kaip Dievas ištiesė man ranką ir atsakė į mano maldą. Esu dėkingas Gelbėtojui už tai, kad jis įkvėpė mūsų vadovus sukurti savarankiškumo iniciatyvą. Ji palaimino mane ir aš pamačiau, kokiu paprastu įkvėptu būdu savarankiškumo iniciatyva laimina daugelį kitų mūsų kuole. Esu įsitikinęs, kad savarankiškumo principai gyvenimus padaro geresnius. Todėl naujame darbe, tapęs 15 darbuotojų vadovu, ėmiausi juos mokyti savarankiškumo principų.

Aš tobulėjau ir pasiekiau daugiau, nei maniau galėsiąs. Dabar uždirbu pakankamai, kad išlaikyčiau save ir savo šeimą. Ši iniciatyva padeda mums kasdien tobulėti – padeda mums tapti savarankiškesniems. ■

Žibrairas Padilia Dos Santos, San Paulas, Brazilija

GETTY IMAGES ILIUSTRACIJA

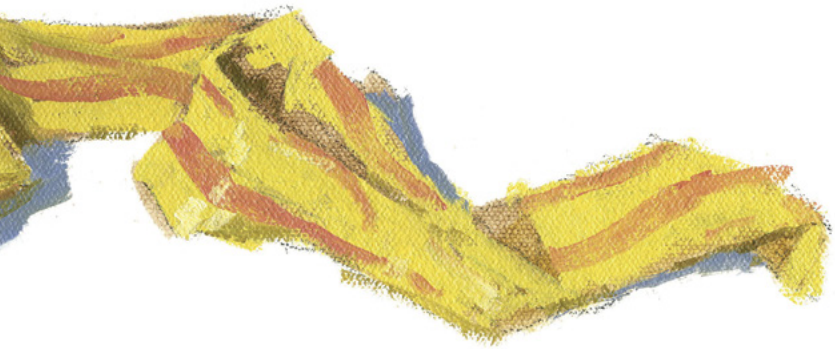

RYŽIŲ PYRAGŲ VERSLO PLĖTIMAS

Savo sūnų norėjau išleisti į misiją, tačiau per savaitę parduodama vos vieną kilogramą *bibingkos* (ryžių pyragų) neuždirbdavau pakankamai, kad galėčiau jį išlaikyti misijoje.

Sūnus padėdavo šeimai finansiškai, tad per daug nerimavo dėl mūsų finansinės padėties, kad jaustųsi jaukiai išvykęs. Mūsų šeimai pinigai visuomet buvo opus klausimas. Didžiavausi savo 25-erių metų sūnumi dėl jo teisaus troškimo tarnauti Viešpačiui, tačiau suvokiau, kad prireiks tikro stebuklo, jog išsipildytų jo svajonė tarnauti misijoje.

Ėmiau lankytis savarankiškumo skatinimo grupėje. Žinojau, kad jei imsiuosi iniciatyvos ir vadovausiuosi tikėjimu, mano šeima bus palaiminta. Viename susitikime pajutau raginimą nueiti į turgų. Ten pamačiau, kad daugybė moterų pardavinėja vietinius užkandžius. Su viena moterimi sudariau sandėrį. Sutarėme, kad rytais jai atvešiu savo produktus ir ji juos pardavinės, o vakare užsuksiu pasiimti pelno. Toks sandėris buvo naudingas mums abiem. Netrukus radau daugiau pardavėjų. Kol lankiausi savarankiškumo skatinimo grupėje, mano verslas išsiplėtė iki 10 pardavėjų.

Iš verslo pinigų išmokau atskirti asmeninius pinigus ir taip mokėti sau atlyginimą. Išmokau negaminti mažai perkamų produktų ir didesnį dėmesį skirti tokiems, kurie nešė pelną. Taip pat išmokau, kaip reklamuotis socialiniuose tinkluose. Mano veiksmų partnerė iš savarankiškumo skatinimo grupės padėjo man susikurti „Facebook'o“ paskyrą. Tuomet mokėmės prekių ženklinimo ir pakavimo. Verslas galiausiai išsiplėtė tiek, kad mano vyras galėjo mesti savo fiziškai sunkų darbą ir darbuotis kartu su manimi.

SAVIGARBOS UGDYMAS PER SAVARANKIŠKUMĄ

Vienas žmogus neseniai pasiteiravo, kaip man sekasi pardavinėti. Išdidžiai atsakiau, kad dabar parduodu 12 kilogramų ryžių pyragų.

„12 kilogramų per savaitę? Nuostabu!“ – tarė jis.

„Ne, broli, – atsakiau, – parduodu 12 kilogramų *per dieną*.“

Vėliau sūnus man pasakė, jog džiaugiasi, kad mano verslas dabar gali mus išlaikyti.

„Atrodo, jau galiu tarnauti nuolatinėje misijoje“, – tarė jis.

Šiuo metu jis tarnauja Filipinų San Pablo misijoje. Esu labai dėkinga už savarankiškumo skatinimo iniciatyvą. Viešpats nemelavo, sakydamas: „Aš ketinu aprūpinti savo šventuosius, nes viskas yra mano“ (DS 104:15). ■

Lordita Jogomijom, Vakarų Misamisas, Filipinai

Savarankiškumo skatinimo grupės susitikime pajutau raginimą nueiti į turgų. Su viena moterimi sudariau sandėrį pardavinėti mano ryžių pyragus.

Buvau vedęs, turėjau tris vaikus ir buvau bedarbis. Darbų trūkumas mane varė į neviltį. Jaudinausi dėl savo šeimos saugumo ir ėmiau prarasti tikėjimą savimi.

Žmona Karla paragino mane apsilankyti savarankiškumo skatinimo grupėje. Buvo nejauku sau prisipažinti, kad esu bedarbis, tačiau toje grupėje ji ragino mane apsilankyti tam, kad galėčiau pasirūpinti savo šeima.

Nenoriai pabandžiau. Lankydamasis toje grupėje supratau, kad mano anglų kalbos žinios galėtų labai praversti darbo rinkoje. Anglų kalbos mokiausi savo misijoje, tad ja temokėjau kalbėtis apie religiją. Kad praturtinčiau savo žodyną, užsiregistravau į Bažnyčios organizuojamas anglų kalbos pamokas. Kai kartą grįžau iš anglų kalbos kursų, Karla man padavė telefoną.

„Kas tai?“ – paklausiau aš.

„Nežinau, – atsakė ji. – Jie kalba angliškai.“

Man skambino žmogiškųjų išteklių specialistas iš vienos stambiausių kompanijų Kosta Rikoje ir norėjo su manimi pasikalbėti. Buvau apstulbęs, bet pokalbis praėjo nepaprastai gerai. Vėliau sužinojau, kad tą pokalbį suorganizavo Karla.

Gavau darbą ir prisiminiau, kaip lankyta savarankiškumo skatinimo grupė man padėjo. Tuomet sugalvojau, kaip galėčiau geriau pritaikyti savo žinias. Ėmiau ieškotis dar geresnio darbo – ir radau. Vėliau ėmiau svarstyti, kaip pradėti savo paties statybų verslą.

Neįsivaizduoju, kur būčiau aš ir mano šeima, jei ne nauja pradžia, kurią mums davė savarankiškumo skatinimo iniciatyva. Išmokau nuolankumo ir prašyti Viešpaties pagalbos. Taip pat išmokau leisti man padėti tiems, kurie norėjo palaiminti mano gyvenimą. Turime labai daug palaiminimų. Dabar turiu savigarbos ir uždirbamais pinigais galiu laiminti savo šeimą. Žinau, kad Dvasia laimina nuolankiuosius. ■

Chosė Alberto Navasas (užrašė Miriam Svynė), San Chosė, Kosta Rika

ILIUSTRAVO KAROLINA VIBERT

Penkios jaunų apaštalų pamokos jauniems suaugusiesiems

Metju C. Godfris
Bažnyčios istorijos departamentas

Nors jiems tebuvo 23–35 metai, jie padėjo keisti pasaulį. Pirmieji atkurtosios Bažnyčios apaštalai buvo jauni vyrai. Kai kurie jų jautėsi netinkami pašaukimui. Kai kurie klydo. Tačiau visi kartu jie įnešė pokyčių. Štai penkios pamokos, kurių galime pasimokyti iš jų patirties.

1. Neprivalai jaustis pakankamai geras, kad būtum pakankamai geras

1835 m. vasarį gavęs pašaukimą į Dvylikos Apaštalų Kvorumą Heberis Č. Kimbolas jautėsi netinkamas pašaukimui. Vos prieš trejus metus jis tapo Bažnyčios nariu, o jam pačiam tebuvo 33-eji metai.

Ko šiandien galėtume pasimokyti iš pirmųjų Sugrąžinimo apaštalų patirties?

Vėliau Heberis prisiminė: „Tai viršijo mano galimybes.“[1] Tačiau jis noriai priėmė šį pašaukimą, o įšventinimo palaiminime jam buvo pasakyta, kad „per jį [bus] atversta daugybė milijonų žmonių“[2].

Apaštalaudamas jis atitarnavo dvi labai sėkmingas misijas Anglijoje. Jis atvertė pulką žmonių, kurių palikuonių šiandien tikrai yra milijonai. Darbavimasis net tuomet, kai jautėsi mažai ką galįs pasiūlyti, palaimino tiek Heberį, tiek ir daugybę kitų.

ILIUSTRAVO ELIZABETĖ TEIER

2. Apie mus byloja mūsų priimti sprendimai, o ne aplinkybės

Tomas B. Maršas būdamas 14-os pabėgo iš savo namų Naujajame Hampšyre. Vermonte jis įsidarbino ūkininko padėjėju; Olbanyje, Niujorko valstijoje, dirbo padavėju; Niujorko mieste buvo įsidarbinęs viešbutyje; o po to – tarnu Long Ailande. Darbus jis keitė tol, kol sutiko Elizabetę Godkin ir su ja susituokė.

Jį ir Elizabetę Dvasia galiausiai nuvedė į Niujorko valstijos vakarus. Ten jie nugirdo apie Mormono Knygą. Tomas matė ką tik nuo spaustuvės preso nuimtų pirmųjų šešiolikos puslapių egzempliorius, o spaustuvininkas leido jam paskaityti bandomąjį lapą. Tikėdamas, kad ši knyga yra iš Dievo, Tomas nusprendė prisijungti prie Bažnyčios. Jis pasikrikštijo 1830 m. rugsėjo 3 dieną.[3]

Evangeliją Tomas skelbė įvairiose vietovėse. Jis iškentė suspaudimus, kilusius dėl šventųjų išvarymo iš Džeksono apygardos Misūrio valstijoje 1833 metų lapkritį. Jis buvo vienas pirmųjų 1834 metų liepą įkurtos Misūrio aukštosios tarybos narių. Sulaukęs 34-erių jis buvo pašauktas apaštalu ir tarnavo Dvylikos Kvorumo prezidentu. Iš pradžių nuo atskalūnų aistringai gynęs Džozefą Smitą, Tomas vėliau pats prarado tikėjimą. 1838 metais jis nusprendė palikti Bažnyčią.[4]

Iš Tomo Maršo galime pasimokyti, kad mūsų nestabilios aplinkybės nebūtinai turi būti kliūtis mums gauti Evangelijos palaimas ar laiminti kitus.

3. Būkite atsargūs – aukštai kilę, galite žemai kristi

Laimanas Džonsonas iš pašauktųjų buvo jauniausias – tuomet jam tebuvo 23 metai ir keturi mėnesiai. Į aukštuosius kunigus jis buvo įšventintas 1831 metais, po jo 20-ojo gimtadienio praėjus vos kelioms dienoms. Bažnyčioje jis jau buvo atitarnavęs kelias misijas. Vienoje iš tų misijų jis pasakė pamokslą, kuris prisimenamas kaip „vienas iš pačių galingiausių liudijimų apie Džozefo Smito misiją ir didįjį paskutinių dienų darbą“[5].

Deja, bet Laimano apaštalavimas truko neilgai. 1837 metais Kirtlandą Ohajo valstijoje apėmus ekonominei sumaiščiai, jis atsigręžė prieš Džozefą Smitą. 1838 metais jis buvo pašalintas iš Bažnyčios.

Kad ir kaip gerai galėjo pamokslauti, kad ir kokias pareigas Bažnyčioje ėjo, Laimanas vis tiek atkrito. Brigamas Jangas vėliau sakė, kad Laimanas prisipažino norėjęs toliau tikėti Evangelija: „Buvau pilnas džiaugsmo ir linksmumo. […] Buvau laimingas ir dieną, ir naktį. […] Bet dabar viešpatauja tamsa, skausmas, širdgėla ir baisi kančia.“[6]

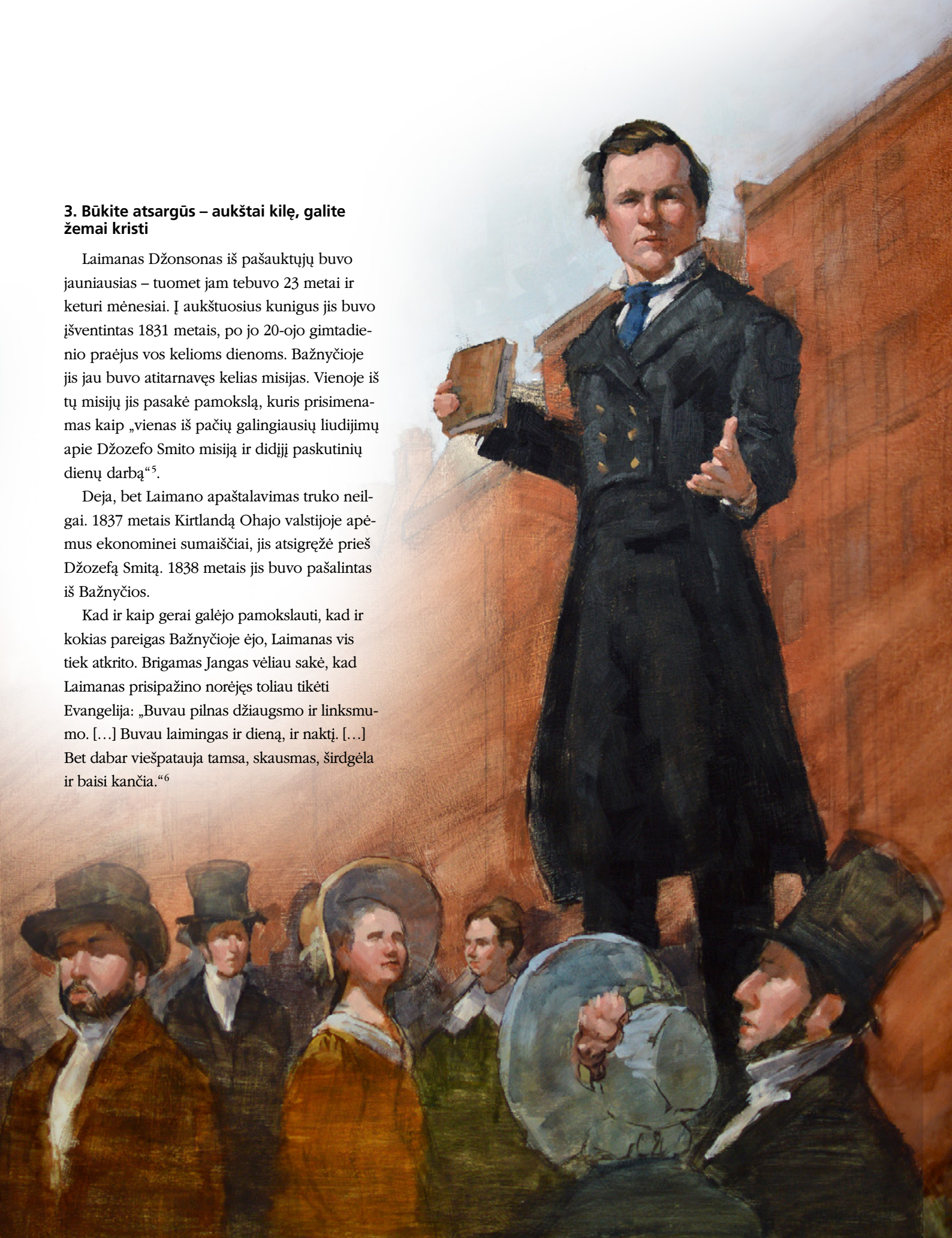

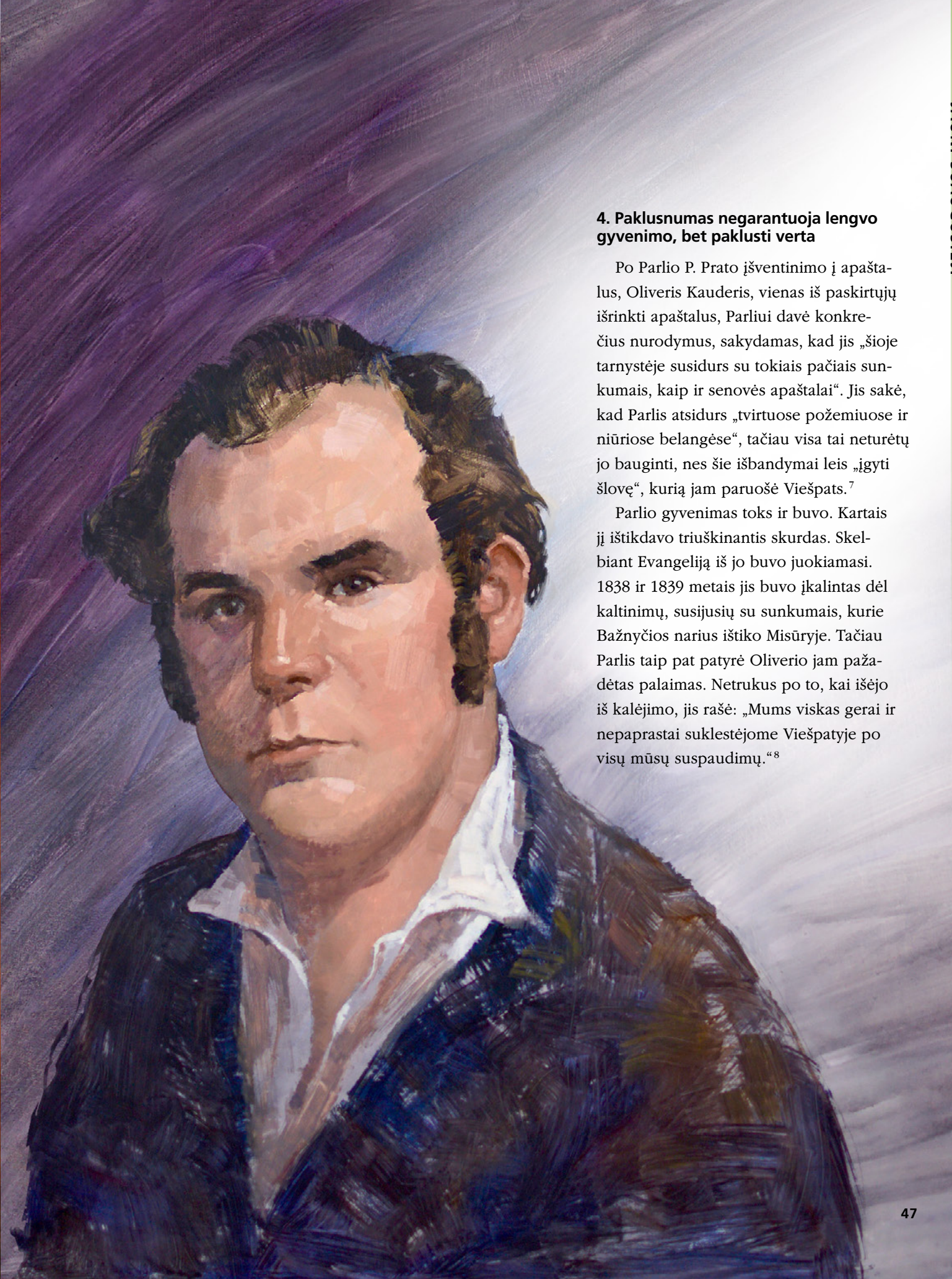

4. Paklusnumas negarantuoja lengvo gyvenimo, bet paklusti verta

Po Parlio P. Prato įšventinimo į apaštalus, Oliveris Kauderis, vienas iš paskirtųjų išrinkti apaštalus, Parliui davė konkrečius nurodymus, sakydamas, kad jis „šioje tarnystėje susidurs su tokiais pačiais sunkumais, kaip ir senovės apaštalai“. Jis sakė, kad Parlis atsidurs „tvirtuose požemiuose ir niūriose belangėse“, tačiau visa tai neturėtų jo bauginti, nes šie išbandymai leis „įgyti šlovę“, kurią jam paruošė Viešpats.[7]

Parlio gyvenimas toks ir buvo. Kartais jį ištikdavo triuškinantis skurdas. Skelbiant Evangeliją iš jo buvo juokiamasi. 1838 ir 1839 metais jis buvo įkalintas dėl kaltinimų, susijusių su sunkumais, kurie Bažnyčios narius ištiko Misūryje. Tačiau Parlis taip pat patyrė Oliverio jam pažadėtas palaimas. Netrukus po to, kai išėjo iš kalėjimo, jis rašė: „Mums viskas gerai ir nepaprastai suklestėjome Viešpatyje po visų mūsų suspaudimų.“[8]

5. Amžius nėra toks svarbus kaip tikėjimas

Orsonas Pratas, Parlio brolis, buvo antrasis jauniausias apaštalas. Įšventintas 23-ejų, jis buvo tik keliomis savaitėmis vyresnis už Laimaną Džonsoną. Jo Bažnyčiai atliktas tarnavimas yra puikus pavyzdys, kaip jauni suaugusieji gali būti gerumo jėga.

Orsonas pasikrikštijo 1830 m. rugsėjo 19 dieną – per savo 19-ajį gimtadienį. Netrukus po to Džozefas Smitas gavo jam apreiškimą, skelbiantį, kad Orsonas yra Dievo sūnus, kad yra palaimintas dėl savo tikėjimo ir kad jo pareiga skelbti Evangeliją (žr. DS 34:3–6). Dėl to Orsonas tarnavo keliose misijose, įskaitant vieną su Laimanu Džonsonu 1832 metais, kai jiedu pakrikštijo beveik 100 žmonių ir įšventino kelis vyresniuosius.

Orsono nebuvo Kirtlande, kai buvo šaukiamas apaštalu. 1835 m. balandžio 23 d., būdamas Kolambuso mieste, jis sužinojo, kad turi dalyvauti balandžio 26 d. Kirtlande vyksiančiame susirinkime.

Net nežinodamas to susirinkimo tikslo, jis tuojau pat susiruošė į kelionę. Nežinodamas, kad yra pašauktas apaštalu, jis įžengė susirinkusiesiems „besimeldžiant ir prašant, kad jis atvyktų“[9]. Jausdamas šventųjų palaikymą Orsonas savo pašaukimą priėmė.

Apaštalystės metu jis paruošė lankstinuką su pirmuoju išspausdintu Džozefo Smito pasakojimu apie Pirmąjį regėjimą. 1847 metais, kaip pionierius, jis rašė detalią kelionės į vakarus istoriją. Jis taip pat parašė daug misionieriškų lankstinukų ir buvo stiprus Mormono Knygos gynėjas.

Šiandien viskas kitaip… Ar tikrai?

Šių dienų jauni suaugusieji daugeliu atžvilgių *yra* kitokie nei 1835 metų suaugusieji. Tačiau šios pamokos jauniems suaugusiesiems gali padėti gyventi pagal savo tikrąjį potencialą. Štai santrauka:

- Jei jaučiatės netinkami pašaukimui, vis tiek eikite pirmyn.
- Visi patiria iššūkių. Tad galite įveikti savuosius.
- Likdami Bažnyčioje būsite laimingesni.
- Likite atsidavę. Būkite paklusnūs ir ištikimi. Palaiminimai ateis.
- Jūs galite padaryti kai ką svarbaus. Viešpats deda į jus viltis. ■

IŠNAŠOS

1. “Extracts from H. C. Kimball’s Journal,” *Times and Seasons,* Apr. 15, 1845, 868.
2. “Minutes, Discourse, and Blessings, 14–15 February 1835,” iš *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835,* ed. Matthew C. Godfrey and others (2016), 229.
3. Žr. “History of Thos. Baldwin Marsh,” *The Deseret News,* Mar. 24, 1858, 18.
4. Žr. “History of Thos. Baldwin Marsh,” *The Deseret News,* Mar. 24, 1858, 18; Kay Darowski, “The Faith and Fall of Thomas Marsh,” in *Revelations in Context: The Stories behind the Sections of the Doctrine and Covenants,* Matthew McBride and James Goldberg, eds. (2016), 57–59.
5. Edward W. Tullidge, *Tullidge’s Histories* (1889), vol. 2 (supplement), 175.
6. Brigamas Jangas, 1877 m. liepos 17 d. kalba, iš *Journal of Discourses,* 19:41.
7. Oliver Cowdery, in “Minutes and Blessings, 21 February, 1835,” in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835,* 240–241.
8. “Letter from Parley P. Pratt, 22 November 1839,” josephsmithpapers.org/paper-summary/letter-from-parley-p-pratt-22-november-1839/1.
9. “Extracts from H. C. Kimball’s Journal,” *Times and Seasons,* Apr. 15, 1845, 869.

Pirmųjų Sugrąžinimo apaštalų pašaukimas

1835 m. vasario 8 d. Džozefas Smitas paprašė brolius Brigamą ir Džozefą Jangus pagiedoti jam. Po to pranašas gavo apreiškimą, kad laikas pašaukti Dvylika.[1]

Džozefas Smitas paprašė Brigamą išplatinti pranešimą, kad kitą sekmadienį vyks konferencija. Jis pasakė Brigamui, kad šis bus vienas iš Dvylikos apaštalų.[2]

Šventieji susirinko po šešių dienų. Džozefas Smitas pasakė, kad vienas svarbiausių susirinkimo tikslų, kad trys Mormono Knygos liudytojai – Oliveris Kauderis, Deividas Vitmeris ir Martinas Harisas – „apaštalais išrinktų dvylika Bažnyčios vyrų“[3]. Oliveris ir Deividas jau buvo gavę tokį pavedimą 1829 m. birželį ir nors siekdami išrinkti Dvylika jie „kreipėsi į Viešpatį pasninku ir malda“, tam nebuvo tinkamas metas.[4] Džozefas pasakė, kad dabar atėjo metas.

Dvylika (pagal pristatymo susirinkime tvarką) buvo Laimanas Džonsonas (23 metų), Brigamas Jangas (33 metų), Heberis Č. Kimbolas (33 metų), Orsonas Haidas (30 metų), Deividas V. Petenas (35 metų), Lukas Džonsonas (27 metų), Viljamas E. Maklelinas (29 metų), Džonas F. Bointonas (23 metų), Orsonas Pratas (23 metų), Viljamas Smitas (23 metų), Tomas B. Maršas (34 metų) ir Parlis P. Pratas (27 metų). Visi jau buvo tarnavę misijose. Aštuoni iš jų praėjusią vasarą keliavo su Džozefu Smitu į Sionės stovyklos ekspediciją.[5]

Po paskyrimo visi apaštalai buvo įšventinti.[6] Jų įšventinimo palaiminimo žodžiuose buvo gausiai pažadėta misionieriškos sėkmės. Heberis Č. Kimbolas vėliau prisiminė, kad palaiminimas „išpranašavo daugybę dalykų, kurie turės įvykti, kad turėsime galią išgydyti ligonius, išvaryti velnius, prikelti iš mirusiųjų, sugrąžinti regėjimą neregiams, […] perkelti kalnus ir viskas paklus mums Jėzaus Kristaus vardu“[7].

Oliveris Kauderis pabrėžė ir sunkumus, su kuriais teks susidurti: „Būti pasiruošusiems *paaukoti* savo gyvybę, jei pareikalaus Dievas, kad Jo darbas stiprėtų ir judėtų pirmyn.“ Oliveris paragino apaštalus siekti Jėzaus Kristaus pažinimo, kad galėtų su įsitikinimu liudyti apie Jo buvimą: „Nenustokite siekti, kol veidas į veidą nepamatysite Dievo.“[8]

1835 m. gegužės pradžioje apaštalai iškeliavo į keletą Bažnyčios misijų ir jų vadovavimas palaimino daugybę žmonių. ■

IŠNAŠOS

1. History, 1838–1856 (Manuscript History of the Church), vol. B-1 [1 September 1834–2 November 1838]," addenda, note A, p. 1, josephsmithpapers.org/paper-summary/history-1838-1856-volume-b-1-1-september-1834-2-november-1838/304.
2. Joseph Young, *History of the Organization of the Seventies* (1878), 1.
3. "Minutes, Discourses, and Blessings, 14–15 February 1835," in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835,* 224–28.
4. "Minutes and Blessings, 21 February 1835," in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835,* 242, 243.
5. Keturi iš apaštalų nedalyvavo stovykloje: Deividas V. Petenas, Tomas B. Maršas, Viljamas E. Maklelinas ir Džonas F. Bointonas.
6. 1835 m. vasario 14 d. susirinkime iš Dvylikos dalyvavo tik devyni. Parlis P. Pratas buvo įšventintas 1835 m. vasario 21 d., o Tomas B. Maršas ir Orsonas Pratas buvo įšventinti 1835 m. balandžio 26 d.
7. "Extracts from H. C. Kimball's Journal," *Times and Seasons,* Apr. 15, 1845, 868.
8. "Minutes and Blessings, 21 February 1835," in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835,* 244.

Norėdami daugiau sužinoti apie šio Evangelijos laikotarpio pirmuosius dvylika apaštalų, apsilankykite internete, adresu **history.lds.org.**

Vyresnysis Deividas A. Bednaris
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

CHARAKTERIS *kaip Kristaus*

Jėzus iškentė daugiausia, tad turi daugiausia atjautos visiems mums, kenčiantiems daug mažiau.

Vyresnysis Nylas A. Maksvelas (1926–2004) mokė apie vieną man didelį įspūdį padariusį principą, kuriam daug dėmesio skyriau studijuodamas, stebėdamas ir mąstydamas. Jis pasakė: „Jei ne Kristaus charakteris, nebūtų jokio Apmokėjimo!“[1] Nuo to karto, kai išgirdau šį tiesmuką ir įžvalgų teiginį, bandžiau daugiau sužinoti ir geriau suprasti žodį „charakteris“. Taip pat mąsčiau, koks yra ryšys tarp Kristaus charakterio ir Apmokėjimo ir kokia yra to ryšio reikšmė kiekvienam iš mūsų – Jo mokiniams.

Viešpaties Jėzaus Kristaus charakteris

Turbūt geriausiai charakterį atskleidžia mūsų gebėjimas atpažinti ir tinkamai reaguoti į tuos žmones, kuriuos šiuo metu užgriuvo tokie pat iššūkiai ar suspaudimai, kaip ir mus pačius. Charakteris, pavyzdžiui, atsiskleidžia tuomet, kai pajėgiame pajusti kitų kančią, nors patys kenčiame; pastebėti kitų alkį, nors patys esame alkani; užjausti išgyvenančius dvasinę agoniją, nors patys esame kamuojami dvasinio skausmo. Taigi charakteris atsiskleidžia, kai pamatome kitus ir jiems padedame, nors mūsų prigimtinis ir instinktyvus noras yra rūpintis savimi ir užsisklęsti

PASAULIO ŠVIESA, AUT. HOVARDAS LAJONAS

savyje. Jeigu toks gebėjimas tikrai yra aukščiausias dorovingo charakterio kriterijus, tai pasaulio Gelbėtojas yra tobulas tokio nuoseklaus ir geraširdiško charakterio pavyzdys.

Kristaus charakterio pavyzdžiai

Paskutinės vakarienės vakarą aukštutiniame kambaryje – tą patį vakarą, kai Jis patyrė pačias didžiausias kančias, kokios tik buvo nuo Jo sukurtų pasaulių pradžios, – Kristus kalbėjo apie Guodėją ir ramybę:

„Aš jums tai pasakiau, būdamas su jumis,

o Guodėjas – Šventoji Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, – mokys jus visko ir viską primins, ką jums sakiau.

Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneišsigąsta“ (Jono 14:25–27).

Suprasdamas, kad Jis Pats netrukus stipriai ir asmeniškai patirs tiek Guodėjo, tiek ramybės trūkumą, tą akimirką, kai Jo širdis turbūt nerimavo ir baiminosi, Mokytojas ištiesė pagalbos ranką ir kitiems dalijo Jį patį galėjusį sustiprinti palaiminimą.

Didingoje Užtarimo maldoje, ištartoje netrukus po to, kai Jėzus su savo mokiniais perėjęs Kedrono upelį atėjo į Getsemanės sodą, Mokytojas meldėsi už Savo mokinius ir už visus, „kurie per jų žodį mane įtikės, –

kad jie visi būtų viena. Kaip Tu, Tėve, manyje […].

[…] kad jie pasiektų tobulą vienybę, ir pasaulis pažintų, jog Tu mane siuntei ir pamilai juos taip, kaip myli mane. […]

Aš paskelbiau jiems Tavo vardą ir dar skelbsiu, kad meilė, kuria mane pamilai, būtų juose ir Aš juose“ (Jono 17:20, 21, 23, 26).

Mąstydamas apie šį ir kitus įvykius, nutikusius prieš pat Gelbėtojo išdavimą ir kančią sode, savęs dažnai klausiu: kaip Jis sugebėjo melsti geros valios ir vienybės kitiems, kai Jam pačiam netrukus teks tiek iškentėti? Kas leido Jam siekti paguodos ir ramybės tiems, kurių poreikiai buvo daug menkesni nei Jo paties? Kai Jį ėmė slėgti puolęs Jo sukurtas pasaulis, kokiu būdu visą dėmesį Jis sugebėjo paskirti kitų padėčiai ir rūpesčiams? Kaip Mokytojas sugebėjo tiesti pagalbos ranką tuomet, kai menkesnis žmogus jau būtų susigūžęs? Vyresniojo Maksvelo teiginys atsako į visus šiuos galingus klausimus:

„Dėl Jėzaus charakterio buvo atliktas Jo reikšmingas Apmokėjimas. Be tokio didingo Jėzaus charakterio negalėjo įvykti joks didingas Apmokėjimas! Dėl Savo charakterio Jis kentė visokius gundymus (žr. Almos 7:11), „bet nekreipė į juos dėmesio“ (DS 20:22)“[2].

Jėzus iškentė daugiausia, tad turi daugiausia atjautos visiems mums, kenčiantiems daug mažiau. Tikrai, kančių ir atjautos stiprumas yra artimai susijęs su tarnaujančiojo jaučiamos meilės stiprumu.

TAI DVYLIKA, KURIUOS JĖZUS IŠSIUNTĖ, AUT. VALTERIS REINAS

Aktyvus tikrosios meilės siekimas

Šiame gyvenime mes galime siekti būti palaiminti esminėmis Kristaus charakterio savybėmis ir jas vystyti. Tikrai, mums, mirtingiesiems, įmanoma teisiai stengtis įsigyti tų dvasinių dovanų, kurios siejasi su gebėjimu ištiesti pagalbos ranką ir tinkamai reaguoti į žmones, patiriančius tuos pačius iššūkius ir suspaudimus, kaip ir mes patys. Tokių gebėjimų neįgysime vien tik valia ar asmeniniu ryžtu. Mes esame priklausomi nuo mums taip reikalingų Šventojo Mesijo nuopelnų, gailestingumo ir malonės (žr. 2 Nefio 2:8). Tačiau eilutė po eilutės, priesakas po priesako (žr. 2 Nefio 28:30) ir „laikui bėgant“ (Mozės 7:21) mes imsime gebėti pagalbos ranką tiesti tuomet, kai prigimtinis „aš“ nori susigūžti.

Jei viliamės gauti tikrosios meilės – tyrosios Kristaus meilės – dvasinę dovaną, leiskite jums ir pačiam sau pasiūlyti melstis, trokšti, siekti ir stengtis ugdyti Kristaus charakterį. Tikroji meilė – tai ne savybė ar bruožas, kurį galime įgyti tik per savo pačių tikslingą atkaklumą ir ryžtą. Tikrai, turime gerbti savo sandoras, gyventi vertai ir kaip įmanydami stengtis būti verti šios dovanos; tačiau galiausiai ši tikrosios meilės dovana užvaldo mus, o ne mes ją (žr. Moronio 7:47). Viešpats nusprendžia, kam ir kada duoti dvasinių dovanų, tačiau turime daryti viską, ką tik galime, kad tokių dovanų trokštume, siektume, prašytume ir būtume jų verti. Kuo labiau savo veiksmais atitiksime Kristaus charakterį, tuo galingiau dangui parodysime savo troškimą gauti dieviškąją tikrosios meilės dvasinę dovaną. Neabejotinai būsime laiminami šia nuostabia dovana, jei savo pagalbos ranką dažniau tiesime tuomet, kai mūsų prigimtinis „aš“ nori susigūžti.

Jėzus yra Kristus, Amžinojo Tėvo Viengimis Sūnus. Žinau, kad Jis gyvas. Liudiju, kad Jo charakteris mums suteikė papildomų progų tiek šiame gyvenime, tiek ir amžinajame. Tad tieskime pagalbos ranką tuomet, kai mūsų prigimtinis „aš“ nori susigūžti. ■

Iš Brigamo Jango universiteto Aidaho filialo religijos simpoziumo kalbos, pasakytos 2003 m. sausio 25 d.

IŠNAŠOS

1. Neal A. Maxwell, “The Holy Ghost: Glorifying Christ,” *Ensign,* July 2002, 58.
2. Neal A. Maxwell, “O How Great the Plan of Our God!” (address to Church Educational System religious educators, Feb. 3, 1995), 6, si.lds.org.

Kaip konferencijos žinia gali

PAKEISTI JŪSŲ GYVENIMĄ

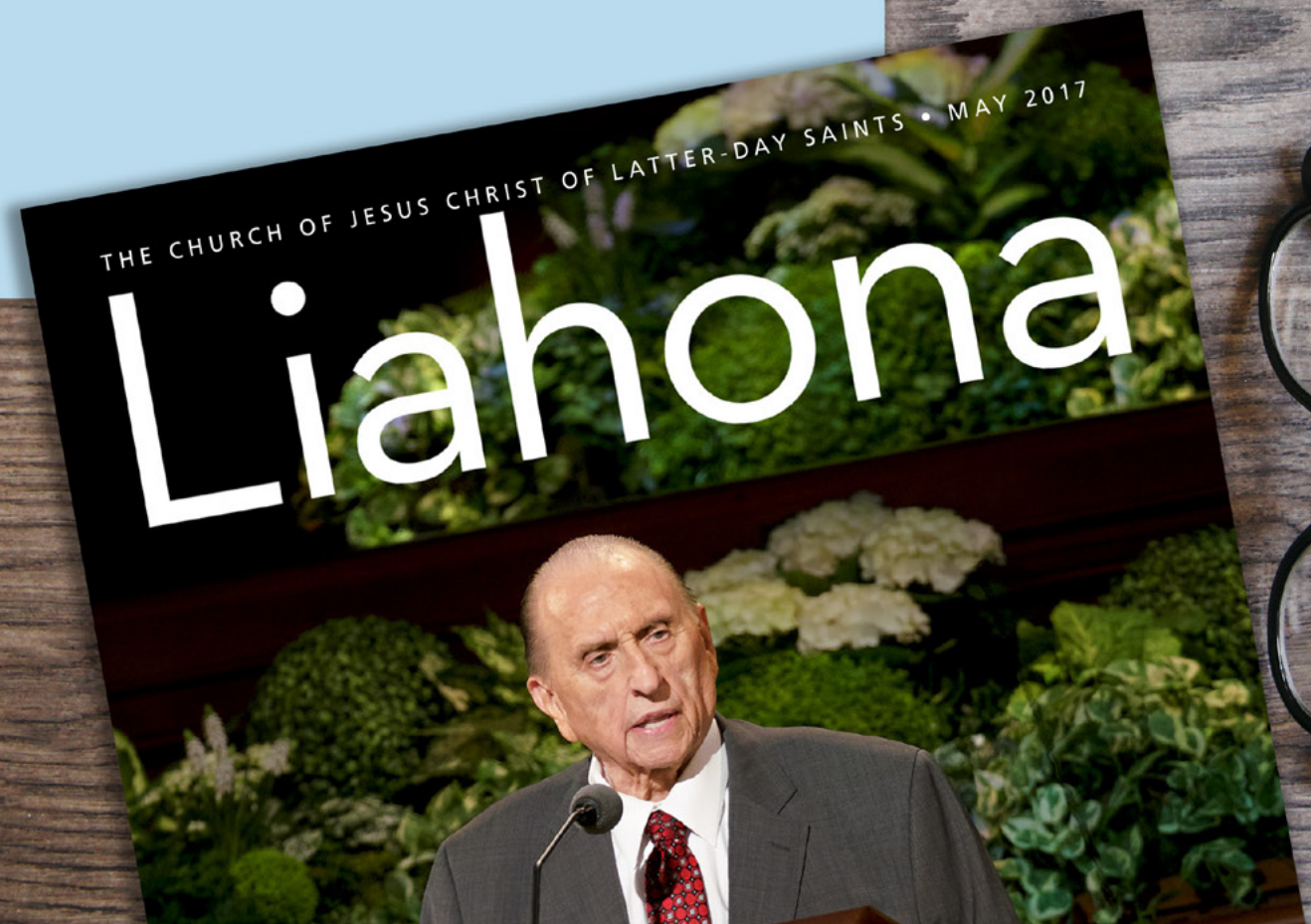

STALO IR BLOKNOTO ILIUSTRACIJOS IŠ GETTY IMAGES

Tikrai galite tapti panašesni į Jėzų Kristų. Šie įrankiai padės jums suprasti kaip.

Hedli Grigs

Jaučiatės dvasiškai išsekę? Manote, kad praverstų šiek tiek dvasinio vadovavimo? Na, jums pasisekė, nes visuotinė konferencija gali jums padėti. Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė: „Jauniems Bažnyčios nariams pažadu, kad klausydamiesi [visuotinės konferencijos] pajusite savyje Dvasią. Viešpats pasakys, ką Jis norėtų, kad darytumėte su savo gyvenimu.“[1]

Ir tai nesibaigia konferencijos savaitgalį – ir po jo galite jausti Dvasią, kai studijuojate kalbas!

Konferencija mums padeda įvairiais būdais. Galbūt svarbiausia, kad ji padeda priartėti prie Gelbėtojo mokydama mus tapti panašesnius į Jį. Puikus būdas gauti daugiausia naudos iš konferencijos – skirti ypač didelį dėmesį mokymams apie Kristaus savybes – ar tai būtų žiūrint tiesioginę transliaciją, ar po jos studijuojant kalbas. Jei klausotės arba skaitote omeny turėdami konkrečias Kristaus savybes, žodžiai ir Dvasia gali padėti jums sužinoti, kaip tapti panašiems į Kristų.

Galite atsakyti į šio trumpo klausimyno klausimus ir išsiaiškinti, į kokią vieną ar porą savybių derėtų susitelkti studijuojant konferencijos žinias. (Detalesnį klausimyną anglų k. galite rasti 6-ajame *Skelbti mano Evangeliją* skyriuje.)

Šalia kiekvienos Kristaus savybės pasirinkite jus geriausiai apibūdinantį teiginį.

1. TIKĖJIMAS:

a. Nesu tikras (-a), kad Jėzus Kristus yra mano Gelbėtojas.
b. Tikiu Jėzų Kristų ir priimu Jį kaip savo Gelbėtoją.
c. Viliuosi, kad Jėzus Kristus yra mano Gelbėtojas.

MEILĖ PENKIEMS NAUJIEMS DRAUGAMS

Mokykloje yra grupelė vaikų, kuriuos daugelis laiko „niekuo“, nes jie yra kitokie. Nebendraudavau su jais. Nesielgiau blogai, bet ir nebuvau labai maloni.

Kai išgirdau antrojo patarėjo Pirmojoje Prezidentūroje Dyterio F. Uchtdorfo kalbą „Gailestingieji susilauks gailestingumo“ (2012 m. balandžio konferencija), kažkas pasikeitė. Apie tai, ką turime daryti, kai pradedame teisti kitus, jis pasakė: „Liaukitės!“ Jo kalba padėjo man suprasti, kad geriau ne teisti kitus mokykloje, bet pakeisti kritiškas mintis ir jausmus „nuoširdžia meile Dievui ir Jo vaikams“.

Kitą pirmadienį, kai nuėjau į mokyklą, užuot susitikusi su savo draugais, priėjau prie grupelės tų, kuriuos kiti laikė „niekuo“. Pradėjome kalbėtis ir supratau, kad jie visai nesiskyrė nuo kitų. Kuo daugiau laiko leisdavome kartu, tuo labiau stiprėjo mūsų draugystė. Įgijau penkis naujus draugus.

Supratau, kad mano nauji draugai buvo visai ne „niekas“ – Dievui jie visada buvo svarbūs. Džiaugiuosi, kad sužinojau kai ką naujo apie Dievo meilę Jo vaikams.

Holė H., 19 m., Vašingtono valst., JAV

2. VILTIS:

a. Dėl ateities esu ramus (-i) ir nusiteikęs (-usi) optimistiškai.
b. Ateitis mane baugina!
c. Paprastai tiesiog ignoruoju ateitį – jei apie ją negalvoju, man nereikia nerimauti.

3. MEILĖ IR TYROJI MEILĖ:

a. Stengiuosi mylėti kitus žmones, bet kai kurie žmonės mane nuolat erzina.
b. Rūpinimasis savo gyvenimu atima tiek laiko, kad sunku galvoti apie kitus.
c. Trokštu amžinos gerovės ir laimės kitiems žmonėms.

4. DORA:

a. Būti tyram mintimis ir veiksmais man neatrodo labai įdomu.
b. Širdyje esu tyras (-a) ir švarus (-i).
c. Man sunkiai sekasi gyventi švarų ir tyrą gyvenimą.

5. PAŽINIMAS:

a. Turiu tiek daug reikalų, kad iš tiesų nepakanka laiko ieškoti atsakymų į klausimus.
b. Ech. Mokslai? Kartais mokytis labai nuobodu.
c. Nuoširdžiai stengiuosi suprasti tiesą ir rasti atsakymus į savo klausimus.

6. KANTRYBĖ:

a. Sugebu ko nors laukti nenuliūsdamas (-a) ir nesusierzindamas (-a).
b. Manau, kad sugebu laukti, bet kartais tai erzina.
c. Laukimas yra baisiausias dalykas. Noriu viską gauti dabar.

7. NUOLANKUMAS:

a. Noriu viską daryti pats (pati).
b. Pasikliaunu Viešpaties pagalba.
c. Savo darbuose dažnai pamirštu, kad galiu prašyti Dangiškojo Tėvo pagalbos.

8. UOLUMAS:

a. Beveik visą laiką praleidžiu prie televizoriaus, kompiuterio, būdamas (-a) su draugais ir vengdamas (-a) atsakomybės!
b. Stengiuosi, nors ne visada sekasi susitelkti į tai, kas svarbu.
c. Laiką ir jėgas skiriu patiems svarbiausiems dalykams.

9. PAKLUSNUMAS:

a. Noriai seku vadovų ir tėvų patarimais.
b. Paprastai esu pats (pati) sau vadovas (-ė) – dažnai man sunku klausytis kitų žmonių nurodymų.
c. Seku vadovų ir tėvų nurodymais, bet kartais dėl to murmu.

Dabar pažvelkite į atsakymus. Kokias savybes norėtumėte pakeisti? Norėdami sužinoti, kaip jas išsiugdyti, galite išsirinkti vieną arba dvi ir, klausydamiesi konferencijos, skirti joms išskirtinį dėmesį.

Jei atsakėte, kad su visomis jums sekasi gerai, tęskite tai! Tačiau vis viena galite išsirinkti vieną ar dvi, į kurias atkreipėte didesnį dėmesį, ir susitelkti į jas, kai studijuosite konferenciją. Būdami tapimo panašesniems į Kristų kelyje bet kada galite sulaukti pagalbos, kreipdamiesi į mūsų vadovų mokymus.

Nesijaudinkite, jei negalite iš karto pasirinkti savybės! Visada galite klausytis konferencijos stebėdami, į ką nukryps jūsų dėmesys.

Kai pasirinksite savybę, kuriai norite skirti savo dėmesį, galite užsirašyti ją, kad, klausydamiesi konferencijos arba vėliau ją studijuodami, būtumėte pasirengę gauti apie ją apreiškimą. Kai klausotės ir studijuojate, leiskite Dvasiai vesti jus link konkrečių žingsnių tobulinant tą savybę. Pasižiūrėkite į čia pateiktą pavyzdį! ■

Autorė gyvena Jutos valst., JAV.

IŠNAŠA

1. Robertas D. Heilsas, „Visuotinė konferencija. Tikėjimo ir liudijimo stiprinimas“, *2016 m. spalio* visuotinė konferencija.

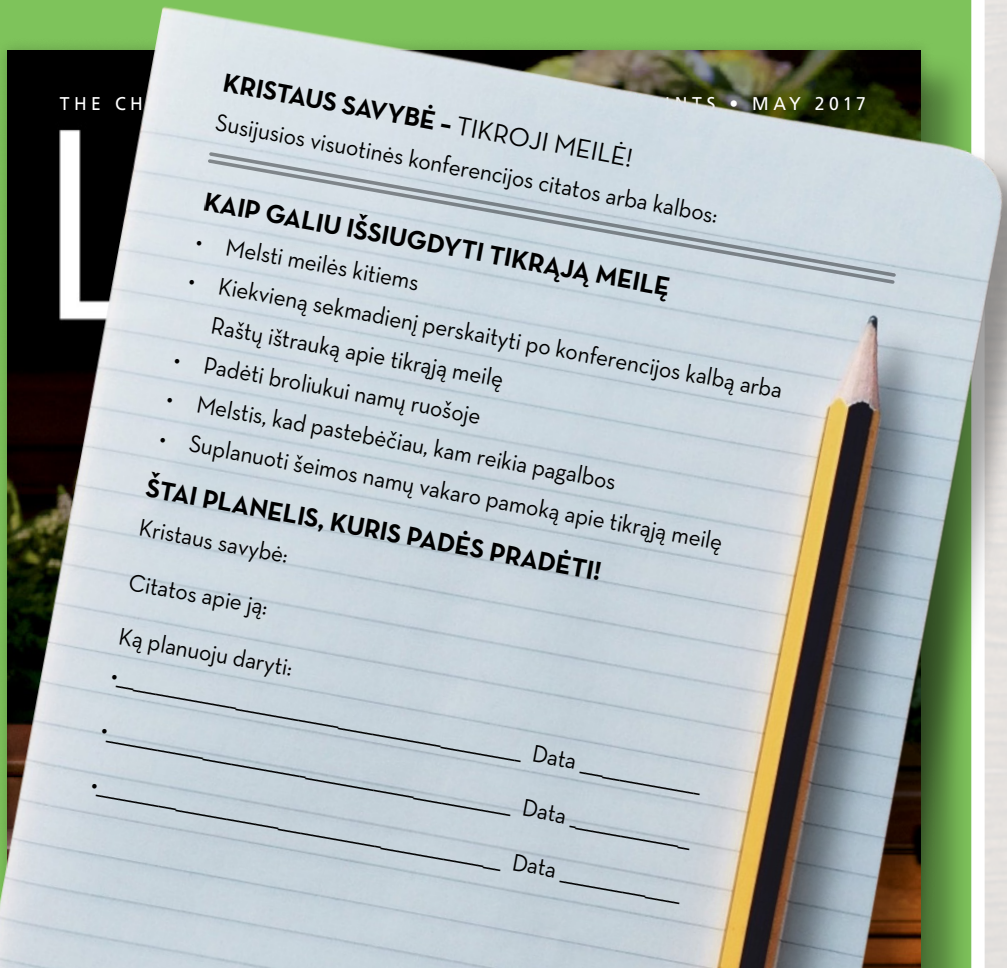

TIKROJI MEILĖ ORKESTRO PAMOKOJE

Viena 2015 m. spalio konferencijos kalba man gerai įsiminė. Vyresnysis Deilas Dž. Renlandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pasakė kalbą „Dievo akimis“. Jis kalbėjo apie žiūrėjimą į kitus žmones mylinčių tėvų akimis. Tai išgirdusi aš pajutau, kad turiu labiau pasistengti mylėti savo aplinkinius.

Vieną rytą po konferencijos aš stengiausi rasti tobulą galimybę padėti kam nors pasijausti laimingam. Nuėjau į orkestro pamoką ir pamačiau vaikiną, į kurį anksčiau nekreipdavau dėmesio. Buvo matyti, kad jis dėl kažko nusiminęs, taigi priėjau ir paklausiau, kaip jam šiandien sekasi. Jis buvo nekalbus, todėl paklausiau, kaip jam patiko orkestro pamoka. Jis pasakė, kad gerai nežino natų ir nerimauja dėl koncerto. Pasiūliau kartu parepetuoti ir mes sugrojome tą kūrinį. Skambėjo nuostabiai! Po to pradėjome kalbėtis apie savo instrumentus. Tapome kur kas artimesni ir aš džiaugiuosi, kad skyriau laiko pasikalbėti su juo.

Krista M, 12 m., Teksaso valst., JAV

Būkite **TVIRTI**

Lindsė Hiler

Augau su draugais, kurie buvo bažnyčios nariai, ir pati panorau pasikrikštyti ir tapti nare. Įstojusi į koledžą ir persikėlusi gyventi kitur, pradėjau klausytis misionierių pamokų. Deja, bendraamžių spaudimas apsunkino gyvenimą pagal Evangelijos standartus. Mano draugai pirmakursiai dažnai laiką leisdavo vakarėliuose ir vartodavo alkoholį. Niekada nebuvau ragavusi alkoholio, bet mano nauji draugai nuolat spaudė mane skatindami išgerti. Žinojau, kad Evangelija yra tikra, bet buvo sunku atsispirti draugų gundymams.

Pradėjau melstis Dangiškajam Tėvui, prašydama jėgų pasielgti teisiai. Dar nepakeičiau standartų, bet bijojau, kad kitą kartą, kai man pasiūlys alkoholio, man nepakaks jėgų atsispirti. Man trūko draugų, branginančių tas pačias vertybes.

Vieną šeštadienio vakarą nuėjau į vakarėlį savo bendrabutyje. Iškart visi mano draugai pradėjo gerti ir siūlyti pirmą kartą paragauti alkoholio.

Jaučiau pagundą. Paėmiau man paduotą stiklinę su alumi. Pridėjau ją prie lūpų, jausdamasi nepatogiai, bet pamaloninta draugų dėmesio. Tada prie mūsų ratelio priėjo Nikas, garsėjęs savo polinkiu išgerti.

„Ar dar negėrei?“ – paklausė jis.

„Dar ne“, – atsakiau.

„Jei tai padarysi, – pasakė Nikas, – gailėsiesi kiekvieną viso likusio gyvenimo dieną.“

Buvau priblokšta. Žinojau, jog jis buvo teisus.

Nenorėjau gerti. Norėjau prisijungti prie Bažnyčios.

Atidaviau stiklinę ir išėjau iš vakarėlio dėkinga, kad nepasielgiau neteisiai.

Kitą rytą nuėjau į Bažnyčią, susiradau misionierius ir pasirinkau krikšto datą. Nuo tos

ILIUSTRAVO ENDRIU BOZLIS

Draugai labai palengvina arba apsunkina gyvenimą pagal Bažnyčios standartus.

dienos vengiau vakarėlių, kuriuose buvo vartojamas alkoholis. Man trūko pagal tas pačias vertybes gyvenančių draugų. Vis dar draugavau su žmonėmis iš bendrabučio, bet jiems aiškiai pasakiau, kokie mano standartai. Sužinoję, kokios svarbios man yra tos vertybės, jie ėmė jas gerbti ir liovėsi mane spaudę. Jie pastebėjo, kad išeinu iš kambario jiems žiūrint nederamus filmus arba klausantis nederamos muzikos, ir tai gerbė.

Tai sustiprino mano liudijimą ir stengsiuosi žmonių spaudžiama niekada nekeisti savo standartų. Aš taip pat žinau, kad geriausias būdas priimti sunkius sprendimus yra standartų žinojimas ir tvirtas jų laikymasis.

Žinau, kad Dangiškasis Tėvas atsakė į mano maldas, kai prašiau stiprybės atsispirti pagundoms. Esu dėkinga, kad Šventoji Dvasia paragino mane priimti teisingą sprendimą. Žinau, kad Bažnyčios standartai skirti apsaugoti mus ir esu dėkinga, kad pasirinkimas jais sekti man padėjo apsispręsti prisijungti prie Bažnyčios. ■

Autorė gyvena Jutos valst., JAV.

PAGUNDOMS – NE!

„Žmonės, kurie elgiasi neteisiai, nori, kad prisijungtumėte prie jų, nes jie jaučiasi geriau, kai ir kiti taip daro. Galbūt jie nori pasinaudoti jumis. Žmogiška norėti būti priimtiems bendraamžių, tapti grupės dalimi. […] Vienas iš sunkiausių dalykų – suprasti, kokie stiprūs jau dabar esate ir kaip to neparodydami kiti jus gerbia. […] Jei norite būti priimti gerų draugų, jums nereikia nusižengti standartams, kurių laikotės. Kuo paklusnesni esate, kuo smarkiau ginate teisingus principus, tuo labiau Viešpats gali padėti nugalėti pagundas.“

Vyresnysis Ričardas G. Skotas (1928–2015) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Making the Right Choices“, *Ensign*, 1994 m. lapkritis, 37.

Laužykime **TIPINIO PAAUGLIO** stereotipą

Užmirškite, ką sako pasaulis. Kaip jus mato Dangiškasis Tėvas?

Šarlotė Larkabal
Bažnyčios žurnalai

Šiais laikais pasauliui netrūksta kalbų apie paauglius. Turbūt žinote kelis stereotipus ar net esate girdėję ką nors skundžiantis: „Na ir vaikai šiais laikais…“ Tiriant jus yra atlikta daug studijų ir sukaupta nemažai statistikos: kokie yra jūsų socialinių tinklų įpročiai, ką jūs perkate ir netgi kaip trumpai, galimai, galite sukaupti dėmesį.

Tačiau prezidentas Raselas M. Nelsonas, Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas, sako, kad girdėdamas, kaip tyrėjai savo studijose kalba apie jaunus žmones, jis pasijunta nepatogiai. Jis sakė: „Tiesą sakant, tai, ką apie jus sako *ekspertai,* man rūpi mažiau nei tai, ką apie jus man pasakė Viešpats.“[1]

Kad pažintų jus, Viešpačiui nereikia studijų ar stereotipų. Jūs nesate Jam tik statistika ir žvelgdamas į jus Jis nesivadovauja pasauliniu apibrėžimu.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, pasakė: „Jis jus myli ne tik už tai, kas esate šiandien, bet ir už tai, kokia šlovės ir šviesos kupina asmenybe turite potencialą ir troškimą tapti.“[2]

Dievas jus ne tik mato; Jis myli jus.

Norite sulaužyti pasaulio primetamą stereotipą? Pradėkite save matyti tokius, kokius jus mato Dangiškasis Tėvas ir Jo išrinkti tarnai. Norite griauti stereotipus? Dabar tam tinkamas metas! Pats būdamas 12-os, Kristus Savo žemiškiesiems tėvams priminė, kad Jam „reikia būti savo Tėvo reikaluose“ (Luko 2:49).

Jis nebuvo per jaunas – kaip ir jūs. Tad kitas klausimas yra toks: kaip jūs galite būti savo Dangiškojo Tėvo reikaluose?

Jo „reikalai“ yra susiję su žmogaus nemirtingumo ir amžinojo gyvenimo įgyvendinimu (žr. Mozės 1:39), tad savo Tėvo reikalais užsiimsite tuomet, kai labai stengsitės siekti savojo potencialo ir kitiems padėsite siekti jų potencialo.

Dabar tinkamas metas pasirūpinti savo pačių ateitimi. Ką *jau dabar* galite daryti, kad taptumėte tuo, kuo Dangiškasis Tėvas žino, kad galite tapti, – ir ne tik amžinybėje, bet ir *šiame* gyvenime?

Ar norite susituokti šventykloje? Jau dabar apsispręskite būti tyri mintimis, žodžiais ir darbais. Ar matote save studijuojančius universitete? Jau dabar

DEVIDO STOKERIO FOTOILIUSTRACIJA

Jūs galite pasiekti Jo regimą savo potencialą.

GERIAUSIU SAVIMI TAMPU, KAI...

Mokausi sudarinėti biudžetą? Tobulinu Evangelijos studijavimą? Ugdau savo gebėjimą tarnauti su meile? Kaip jūs rūpinatės savo ateitimi? Parašykite mums adresu liahona@ldschurch.org arba LDS Youth Facebook ar Instagram puslapiuose.

tobulinkite studijavimo įgūdžius. Ar norite tarnauti misijoje? Į savo Evangelijos studijas įtraukite vadovą *Skelbti mano evangeliją* (ypač 3 skyrių). Ar norite aprūpinti šeimą? Jau dabar mokykitės, kaip sudaryti ir laikytis biudžeto.

Taip pat galite žiūrėti į tai, kas jus daro laimingus *šiuo metu*. Ar jums patinka matematika? Groti pianinu? Rašyti rašinius? Neapleiskite to! Galbūt galite tai kaip nors patobulinti: užsiėmimuose mokykloje, interneto mokymuose, olimpiadose, pratybose ir pan.

Griaukite ir laužykite stereotipus! Patys pasirūpinkite savo ateitimi.

Ką darote, kad taptumėte geriausi, kokie tik galite būti? Papasakokite mums parašydami el. pašto adresu liahona@ldschurch.org arba palikdami žinutę LDS Youth Facebook ar Instagram puslapiuose. ■

IŠNAŠOS

1. Raselas M. Nelsonas, „Būkite tikroji tūkstantmečio karta“, *Liahona,* 2016 m. spalis, p. 46.
2. Dyteris F. Uchtdorfas, „Gyvenkite pagal Evangeliją džiugiai!“, *2014 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.*

PAKILK TIKĖJIMU

Savo tikėjimo ugnį įžiebk taip, kad pakiltum virš abejonių dykumos.

PAVEIKSLĖLIS IŠ GETTY IMAGES

Prezidentas
Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas
Pirmojoje Prezidentūroje

KAIP PAČIAM SUŽINOTI

Mūsų brangūs jaunieji draugai, mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų pats betarpiškai sužinotų, jog dangaus Dievas yra tikras, kad Jis pažįsta jus ir kad Jo Sūnus atpirko pasaulio nuodėmes.

Viliamės, kad jūs patys įgysite nepajudinamą liudijimą, jog į žemę paskutinį kartą yra sugrąžinta Jėzaus Kristaus Evangelija. Nors Džozefo Smito misija buvo unikali, tačiau jo nuolanki malda yra naudingas pavyzdys jums ir man. Nuėjęs į giraitę, Džozefas ėmė **su tikėjimu melsti,** kad mylintis Dievas atsakytų į jo maldą ir jį nuramintų. Tokį patikinimą jis gavo **skaitydamas Dievo žodį** ir **gaudamas liudijimą,** jog tai yra tiesa. Be to, Džozefas meldėsi su ketinimu ne tik klausytis, tačiau ir bet kokia kaina paklusti. Jis buvo pasiryžęs **vykdyti visa tai, ką jam lieps Dievas.**

To įkvėptas, norėčiau Bažnyčios jaunimui pasiūlyti iššūkį. Iššūkis toks: patys sužinokite, ar visa tai tiesa. Tai galite padaryti sekdami Džozefo Smito pavyzdžiu: **studijuodami Raštus,** leisdami žodžiams prasismelkti į jūsų širdies gelmes, vis **juos apmąstydami,** o tada **klausdami Dievą** su ryžtu priimti Jo patarimą – nuoširdžiai, kad būtų Jo valia.

Nors šis iššūkis gali pasirodyti nesudėtingas, pažadu, kad jam priimti gali prireikti nemažų pastangų. Negaliu pažadėti, kad atsakymai ateis per dieną ar savaitę, tačiau galiu pažadėti, kad Dievas jums prabils Savo būdu ir Savo laiku, jei tik klausite tikėdami. Jei jūs **priimsite** šį iššūkį ir **veiksite,** pamatysite, kad sulauksite ne tik atsakymų, bet ir išmoksite, kaip įgyti dvasinių žinių, jus laiminsiančių visą likusį jūsų gyvenimą. ■

Iš 2017 m. kovą vykusio renginio „Veidas į veidą su prezidentu Henriu B. Airingu ir vyresniuoju Džefriu R. Holandu“.

KAIP JŪS TAI PRITAIKĖTE?

Šio „Veidas į veidą“ renginio komentaras: „Labiausiai man įstrigęs dalykas buvo aiškus dėmesys Raštų studijavimo svarbai ir atsakymams, kuriuos juose galime surasti. Dar man labai patiko pokalbis apie maldą ir kaip melsdamiesi turėtume bendrauti su Dievu. Supratau, kad maldos gali ir turi būti asmeniškos, tik turėtume atkreipti dėmesį į tai, kaip bendraujame su Dievu ir kokią pagarbą Jam rodome, melsdamiesi kaip mūsų Dangiškajam Tėvui, o ne bendraamžiui.“

Džošua C., Havajų valst., JAV

Kas, be maldos ir Raštų studijavimo, labiausiai padeda stiprinti mano liudijimą?

Kokio gero, liudijimo neįgysite staiga. Jis augs po kiekvieno dvasinio patyrimo, kaip sako Raštai, „eilut[ė] po eilutės, priesak[as] po priesako“ (2 Nefio 28:30). Tada savo liudijimą turėsite puoselėti ir stiprinti tarsi dygstančią sėklą (žr. Almos 32:28–43). Ir kaip augalas negali išgyventi vien tik laistomas, taip nėra vieno geriausio būdo stiprinti liudijimą. Jums reikia veiksmų derinio.

Malda ir Raštų studijavimas akivaizdžiai yra geri būdai liudijimui puoselėti. Kai studijuosite Evangeliją ir su tikru ketinimu melsitės, norėdami sužinoti, kad kas nors yra tikra, Šventoji Dvasia padės jums sužinoti tiesą apie Evangeliją (žr. Moronio 10:4–5).

Savo liudijimą sustiprinti taip pat galite laikydamiesi įsakymų. Kai gyvenate laikydamiesi kokio nors Evangelijos principo – pavyzdžiui, švęsdami šabo dieną arba priimdami sakramentą, – pradedate įgyti liudijimą, *kaip* ir *kodėl* jis yra teisingas, o ne tiesiog *kad* jis yra teisingas. Jėzus sakė, kad, kai apsispręsite „vykdyti Jo valią, suprasite [kad tai] iš Dievo“ (Jono 7:17).

Kitas būdas puoselėti liudijimą – dalytis juo. Prezidentas Boidas K. Pakeris (1924–2015) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė, kad „liudijimas *atsiranda* tuomet, kai *liudijama*!“ (“The Candle of the Lord,” *Ensign,* Jan. 1983, 54; *Tambuli,* July 1983, 34.) Liudijimu galite dalytis Bažnyčioje ir seminarijoje, namuose ir su draugais. Tai darant Šventoji Dvasia gali liudyti *jums*, kad tai, kuo dalijatės yra tikra.

Kai liudijimą stiprinsite daugybe skirtingų būdų, jis augs ir stiprės, o jūs jausite ramybę ir džiaugsmą.

Darbuokitės su misionieriais

Man geriausias būdas sustiprinti liudijimą – misionieriškas darbas. Kiekvieną kartą, darbuodamasi su misionieriais, jaučiu Kristaus meilę.

Džojė D., 19 m., Leitė, Filipinai

Siekite mokinystės

Liudijimą galite sustiprinti stengdamiesi būti tikrais Jėzaus Kristaus mokiniais. Paklusnumas Dievo įsakymams padaro mus šauniais liudytojais ir tai sustiprina mūsų liudijimus ir paruošia mus Dievo karalystei (žr. DS 76:79). Liudijimą sustiprinsite taip pat ir dalydamiesi juo.

Vyresnysis Mulė Saimonas, 23 m., Kongo Demokratinė Respublika, Lubumbašio misija

Klausykitės Šventosios Dvasios

Bažnyčios lankymas, Raštų skaitymas, konferencijos kalbų klausymasis ir kita padės jums sustiprinti savo liudijimą, jei klausysitės Šventosios Dvasios. Ji jums liudys tiesą. Nuolat klausykitės Šventosios Dvasios, nes ji yra šalia ir gali padėti jums sustiprinti savo liudijimą.

Alysa B., 16 m., Virdžinijos valst., JAV

Atsakymai yra skirti padėti ir apmąstyti, bet nėra oficialus Bažnyčios doktrinos dėstymas.

Vykite į misiją

Vykdami į misiją sustiprinsite ne tik savo, bet ir tų, kuriuos mokysite, liudijimus. Misijoje išmoksite visiškai pasikliauti ne savo pačių, bet Viešpaties jėgomis. Misija jus sustiprins ir, kai tarnausite Viešpačiui ir dirbsite Jo darbą, stiprės jūsų liudijimas.

Vyresnysis Beilis Pealilis Viljamsas, 19 m., Singapūro misija

Dalykitės tuo, ką žinote esant tikra

Sužinojau, kad vienas iš geriausių būdų sustiprinti savo liudijimą – dalytis juo su kitais. Kiekvieną kartą, kai dalijuosi tuo, kuo tikiu ir žinau esant tikra, – kad ir kaip tai atrodytų paprasta ir nereikšminga – jaučiu krūtinę užliejant šilumą ir taip širdyje gaunu dar stipresnį patvirtinimą, kad tai, ką pasakiau, yra tikra! Kitaip sakant, jaučiu, kaip stiprėja liudijimas.

Daglas S., 20 m., San Paulas, Brazilija

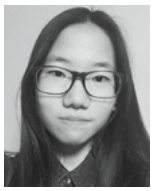

Būti panašesniam į Kristų

Liudijimus galime sustiprinti, tapdami panašesni į Kristų. Savo liudijimą sustiprinau rodydama tyrą Kristaus meilę ir tarnaudama kitiems, kaip tai darė Gelbėtojas.

Kjung Džina P., 17 m., Seulas, Pietų Korėja

Liudykite

Geras būdas sustiprinti savo liudijimą – liudyti. Kartais liudijimą atrandate juo dalydamiesi. Taip pat galite ir pasninkauti, kad sužinotumėte, ar tai, ko jus mokė, yra tikra. Abu šiuos dalykus dariau ir tai labai sustiprino mano liudijimą.

Porteris S., 12 m., Aidaho valst., JAV

Tarnaukite kitiems

Manau, kad, be maldos ir Raštų studijavimo, geriausia liudijimą stiprinti tarnaujant. Tarnaudami kitiems mes parodome Dievui, kad mums rūpi Jo vaikai. Taip pat atlikdami Dievo darbą galime gauti Dvasios. Žinau, kad dažnai sunkiu metu sulaukdavau paguodos ir atsakymų į klausimus būtent tada, kai tarnavau kitiems.

Karolina Dž., 18 m., Jutos valst., JAV

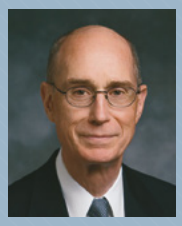

LIUDIJIMO PUOSELĖJIMAS

„Bet augantį augalą reikia puoselėti, nes kitaip jis nudžius. [...] Paklusnumas įsakymams yra jūsų liudijimo puoselėjimo dalis.“

Prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „Gyvas liudijimas“, *2011 m. balandžio* visuotinės konferencijos medžiaga.

BŪSIMO LEIDINIO KLAUSIMAS

Kaip į namus pakviesti dvasią, kai juose kyla barniai ar ginčai?

Atsakymą ir, jei pageidaujate, didelės raiškos nuotrauką iki 2017 m. lapkričio 15 d. pateikite tinklalapyje liahona.lds.org (spustelėkite nuorodą „Submit an Article“) arba el. paštu liahona@ldschurch.org.

Prašome nurodyti tokią informaciją: 1) vardą ir pavardę, 2) gimimo datą, 3) apylinkės arba skyriaus pavadinimą, 4) kuolo arba apygardos pavadinimą ir 5) pridėti sutikimą spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką, o jei esate jaunesni nei 18 metų, sutikimą paprašykite parašyti savo tėvų (tinka ir el. laiškas).

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

Nuo Paryžiaus

Pagal Eimi Levit iš Jutos, JAV, interviu

Nors gyvename skirtingose pasaulio pusėse, tačiau jautėme tą patį, kai netoli mūsų buvo statomos šventyklos!

Spiraliniai laiptai Paryžiaus šventykloje Prancūzijoje

Mano vardas yra Reičelė. Gyvenu netoli Paryžiaus šventyklos Prancūzijoje.

Šventykla mano šeimai tikrai svarbi. Prieš tai, kai buvo pastatyta Paryžiaus šventykla, mes su šeima kelis kartus per metus vykdavome į Frankfurto šventyklą Vokietijoje. Kelionė ten ir atgal užtrukdavo 10 valandų!

Mums patiko stebėti, kaip statoma naujoji šventykla. Kas savaitę po bažnyčios mūsų tėvai veždavosi mus pažiūrėti, kaip vyksta statybų darbai. Pirmiausia jie nugriovė senąjį pastatą ir iškasė didelę duobę. Po to jie ėmė statyti šventyklą – vis aukščiau ir aukščiau. Netrukus ten jau stovėjo Viešpaties namai!

Drauge su savo broliais ir seserimis jaudinausi galvodama, kad vieną dieną nuvyksime į šventyklą. Mano vyresnė sesuo Estera galės dalyvauti krikštuose. Visi nekantriai laukiame, kol ten galėsime vykti ir mes. Mums patinka šventyklos ir esame laimingos, kad viena jų yra mūsų mieste!

iki Saporo

Sietynas Saporo Japonijos šventyklos celestialiniame kambaryje

Mano vardas yra Koši. Aš gyvenu netoli Saporo šventyklos Japonijoje. Labai mėgau namuose sėdėti ant palangės ir stebėti, kaip statoma šventykla.

Į atvirų durų dienas pasikviečiau vieną savo gerą draugą. Jam viskas atrodė labai gražu.

Man patinka šventyklos pašventinimą laikyti jos gimtadieniu. Tą dieną buvo ir mano gimtadienis. Ir prezidento Monsono gimtadienis! Per pašventinimą aš ir mano tėvai turėjome progą būti pačioje šventykloje.

Esu labai dėkingas, kad galiu gyventi šalia šventyklos. Po sunkios dienos mokykloje pakeliui į namus galiu pasivaikščioti po jos teritoriją. Būdamas ten pajuntu Dangiškojo Tėvo meilę. Labai laukiu, kai galėsiu įžengti į vidų ir dalyvauti krikštuose, o vėliau – ten susituokti. ■

PADANGĖS IR LEKTUVO NUOTRAUKOS IŠ GETTY IMAGES

Vyresnysis Robertas D Heilsas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Kaip Šventoji Dvasia gali man padėti?

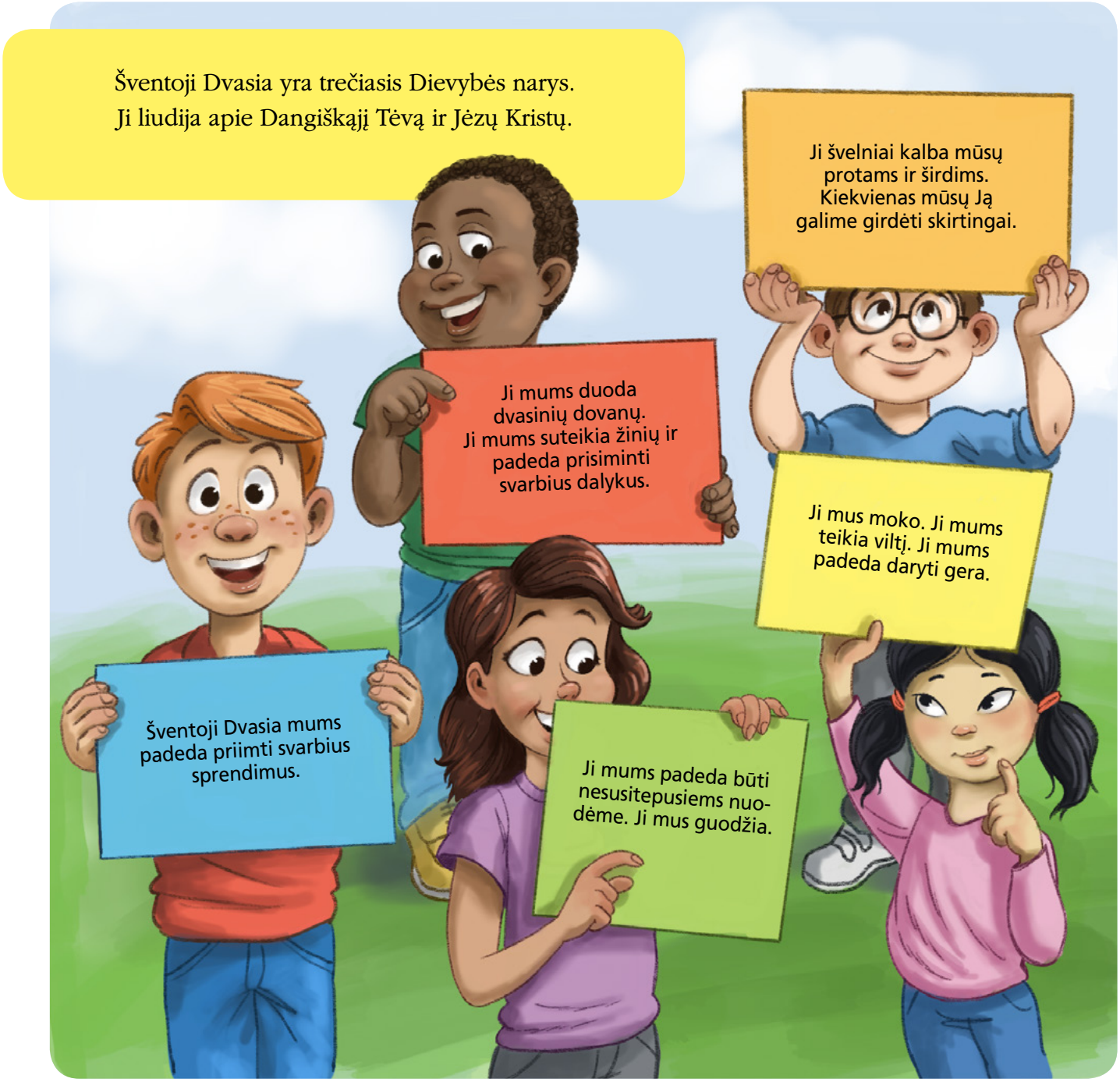

ILIUSTRAVO DAŠTINAS BERDAS

Iš „Šventoji Dvasia“, 2016 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiagos.

MŪSŲ PUSLAPIS

Lehio regėjimas, Marija V., 10 m., Brazilija

Limos šventykla Peru, Valerija T., 9 m., Peru

Gvajakilio šventykla Ekvadore, Landis Z., 10 m., Ekvadoras

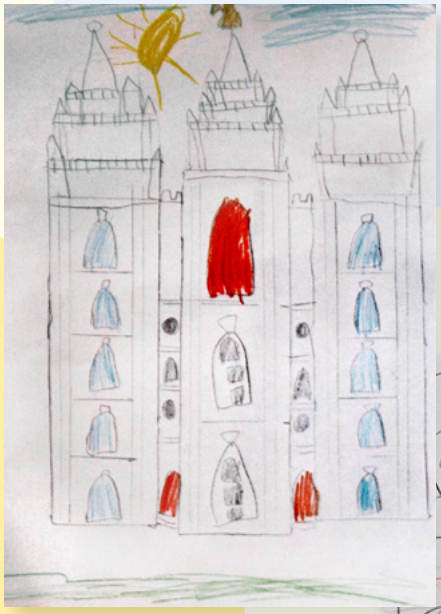

Solt Leiko šventykla, Melisa L., 5 m., ir Ameilė L., 2 m., Estija

Džeinės kelionė

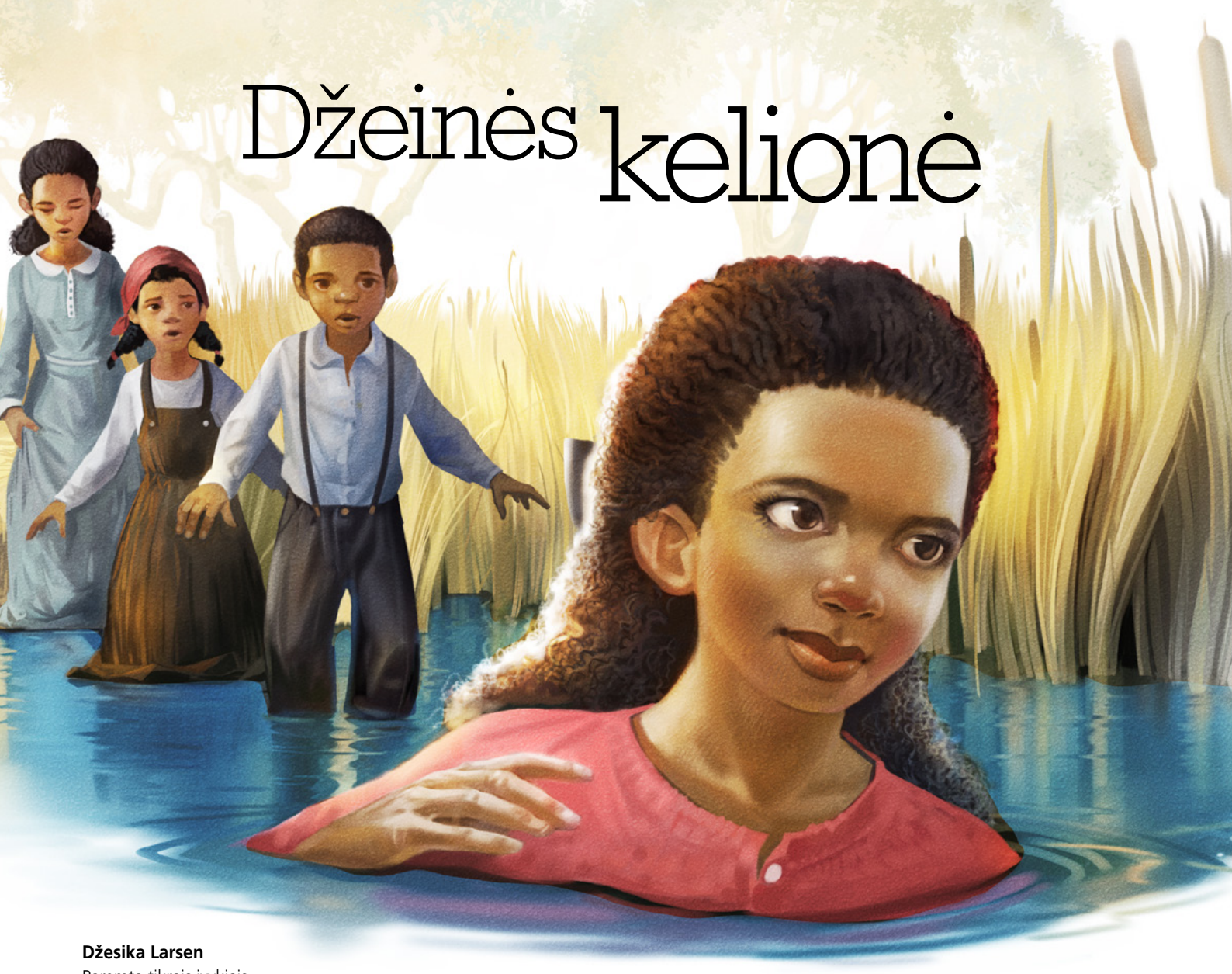

Džesika Larsen
Paremta tikrais įvykiais

Niujorkas, JAV, 1843 m.

Džeinė Mening žiūrėjo, kaip iš uosto į Erio ežerą išplaukia laivas. Jai atrodė, kad kartu išplaukia ir jos svajonės.

Vos prieš metus ji prisijungė prie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios ir nusprendė keliauti pas kitus šventuosius į Navū. Jos motina ir dar keli kiti šeimos nariai keliavo su ja link Erio kanalo į Bufalą Niujorko valstijoje. Bet Bufale jų neįleido į laivą dėl jų odos spalvos.

„Ką dabar darysime?“ – tyliai paklausė jos brolis Aizekas.

Klausimas nuaidėjo šaltame ore. Navū vis dar buvo už 1200 kilometrų. Jie galėjo pasiduoti ir grįžti namo arba pamėginti keliauti vėliau. […]

Bet Džeinė negalėjo laukti! Ji žinojo, kad Mormono Knyga yra tikra. Dievas vėl kalbėjo per pranašus. Ji privalėjo vykti į Navū su savo šeima.

Džeinė tvirtai atsistojo ir pažvelgė į vakarus. „Eisime pėsčiomis.“

Ir jie ėjo pėsčiomis. Ėjo, kol suplyšo batai. Ėjo, kol jų pėdų oda sutrūkinėjo ir ėmė kraujuoti, ir jie turėjo melsti išgydymo. Kartais, kai jie miegodavo gryname ore, buvo taip šalta, tarsi snigtų. Kai kas grasino uždaryti juos į kalėjimą, manydami, kad tai pabėgę vergai. Jie nežinojo, kad Meningai buvo laisva juodaodžių šeima. Ir jie ėjo toliau, giedodami giesmes, kad laikas bėgtų greičiau.

Priartėję prie Navū, jie pasiekė upę.

„Nėra tilto“, – pasakė Aizekas.

DŽIMO MADSENO ILIUSTRACIJOS

Džeinė Mening gyveno su Ema ir Džozefu Smitais keletą mėnesių. Ji ištekėjo už Aizeko Džeimso ir jie tapo vieni iš pirmųjų Jutos slėnio naujakurių. Nors ir patyrė daug sunkumų, ji išliko ištikima Bažnyčios narė. 1908 metais, jai mirus, laidotuvėse kalbėjo prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918).

Džeinė linktelėjo: „Tada turime ją perbristi.“ Jai žengus į upę, vanduo apsėmė kulkšnis. Pamažu ji judėjo pirmyn. Vanduo apsėmė jos kelius ir pasiekė juosmenį. Priėjus upės vidurį, vanduo siekė jos kaklą! Laimei, giliau nebuvo ir visi Meningai saugiai pasiekė kitą krantą.

Pagaliau jie pasiekė Navū. Džeinė išvydo ant kalvos virš slėnio stovinčias nuostabias Navū šventyklos kalkakmenio sienas. Nors šventykla dar buvo nebaigta statyti, vaizdas jai užgniaužė kvapą. Kažkas juos nukreipė link namo, kuriame gyveno pranašas Džozefas.

Tarpdury stovėjo aukšta tamsiaplaukė moteris. „Užeikite, užeikite! – pakvietė ji. – Aš esu Ema Smit.“

Kelios kitos minutės praėjo tarsi per miglą. Džeinė susitiko su pranašu ir jis kambaryje pastatė kėdes visiems Meningams. Džeinė dėkinga susmuko į kėdę ir klausėsi, kaip Džozefas pristato juos buvusiems kambaryje, tarp kurių buvo jo draugas gydytojas Bernhaizelis. Tada Džozefas atsigręžė į Džeinę. „Jūs buvote šios mažos grupelės vadovė, ar ne tiesa?“ – paklausė jis.

„Taip, pone!“ – atsakė ji.

Džozefas nusišypsojo. „Telaimina jus Dievas! Dabar norėčiau išgirsti apie jūsų keliones.“

Džeinė papasakojo apie jų žaizdotas kojas, miegą sniege ir bridimą per upę. Visi tylėdami klausėsi. „Bet nebuvo labai blogai, – užbaigė ji. – Mes keliavome džiūgaudami, giedodami giesmes ir dėkodami Dievui už Jo begalinį gerumą, malonę ir palaimas, apsaugą ir mūsų kojų išgydymą.“

Kurį laiką tvyrojo tyla. „Ką apie tai manote, daktare? – galiausiai paklausė Džozefas, pliaukštelėdamas vyrui per koją. – Ar tai ne tikėjimas?“

„Jei tai būčiau aš, bijau, kad būčiau apsisukęs ir grįžęs namo!“ – pripažino daktaras Bernhaizelis.

Džozefas linktelėjo ir atsigręžė į Džeinę ir jos šeimą: „Telaimina jus Dievas. Jūs esate tarp draugų.“ ■

Autorė gyvena Teksaso valst., JAV.

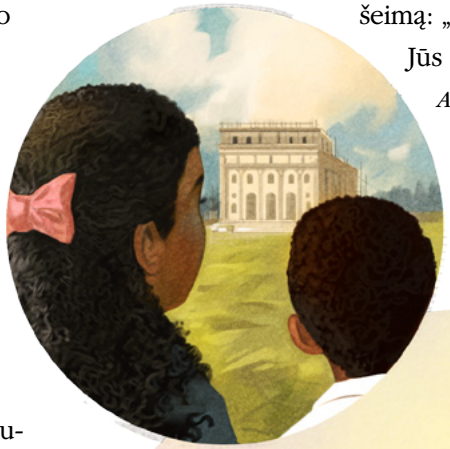

Sara ir magnetinio rezonanso

Džiulijan Doman

Paremta tikra istorija

*„Kai Kristus buvo čia, žadėjo, kad atsiųs Globėją – Dvasią Šventąją, nemarų Draugą mūs“ (*Vaikiškų dainelių knyga, *56).*

„Atrodo, reikės atlikti Saros nugaros magnetinio rezonanso tyrimą“, – pasakė gydytojas Frenkas. Jis nusišypsojo Sarai. „Šiam tyrimui jus užregistruosiu rytojui. Grįšiu po kelių minučių.“

Sarai jau kurį laiką skaudėjo nugarą. Kai ji tą rytą pabudo, nugarą skaudėjo taip, kad vos galėjo išsitiesti, jau nekalbant apie vaikščiojimą. Sara su motina atėjo pas gydytoją Frenką išsiaiškinti, kas negerai.

ILIUSTRAVO DEIVIDAS HABENAS

tyrimas

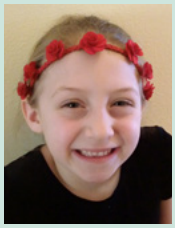

Analiza F., 6 m., Jutos valst., JAV

Kai buvau penkerių, man išoperavo tonziles ir adenoidus. Labai nerimavau ir baiminausi. Tėtis man suteikė palaiminimą. Po palaiminimo aš nustojau nerimauti ir buvome abu laimingi, nes jautėme Šventąją Dvasią.

„Vėl magnetinis rezonansas?“ – paklausė Sara, žiūrėdama į mamą. Kartą jai jau buvo atliktas magnetinio rezonanso tyrimas. Ji prisiminė, kaip buvo baisu gulėti dideliame vamzdyje, fotografuojančiame jos kūno vidų.

„Apgailestauju, Sara, – tarė mama. – Tačiau nuotraukos padės gydytojui Frenkui sužinoti, kodėl tau skauda nugarą. Žinau, kad tau pavyks. Juk ir aš ten būsiu su tavimi.“ Mama suspaudė Saros delną.

„Bet tu negalėsi būti kartu su manimi ten, viduje“, – tarė Sara. Ji nulenkė galvą, o jos veideliu nuriedėjo ašara. Mama galėjo būti su ja viename kambaryje, tačiau kai Sara bus įkelta į mašinos vidų, turės būti viena.

Mama apkabino Sarą. „Tai tiesa, bet ar žinai, kas *galėtų* tave ten paguosti?“

Sara prisiminė girdėjusi vieną iš Šventosios Dvasios vardų: *Guodėja*. Galbūt Šventoji Dvasia galėtų padėti jai nebijoti?

Sara paklausė: „Šventoji Dvasia?“

Mama linktelėjo. „Teisingai. Gali pasimelsti ir paprašyti, kad tau padėtų Šventoji Dvasia. Aš su tėčiu irgi pasimelsime dėl tavęs.“

Sarai kilo puikus sumanymas. „Ar galiu paprašyti, kad tėtis man suteiktų palaiminimą?“

Mama nusišypsojo. „Žinoma. Žinau, kad jis mielai tai padarys.“

Tą vakarą tėtis uždėjo savo rankas Sarai ant galvos ir suteikė jai kunigystės palaiminimą. Kai jis laimino Sarą, kad ją paguostų Šventoji Dvasia, švelnus ir šiltas jausmas užliejo jos kūną. Tas jausmas jos neapleido visą naktį.

Kitą rytą Sara jau gulėjo ant gulto, kuris turėjo ją įvežti į didelį magnetinio rezonanso mašinos vamzdį. Mintyse ji kartojo per palaiminimą tėčio jai ištartus žodžius: *Ten tave guos Šventoji Dvasia*. Sara suspaudė mamos delną. Po to seselė įvežė ją į mašiną.

Jos nugarą fotografavusi magnetinio rezonanso mašina skleidė juokingus garsus. Sara turėjo gulėti labai ramiai, antraip nuotraukos gautųsi neryškios. Pradžioje ji supanikavo, tačiau ją vėl užliejo šiltas jausmas. Ji jautėsi, lyg ją apkabino mama. Arba lyg ją būtų užklojusi maloni šilta antklodė. Ji suprato, kad viskas bus gerai. Ir štai tyrimas jau baigtas!

Savo kabinete gydytojas Frenkas Sarai ir mamai parodė Saros nugaros nuotraukas. „Tau puikiai sekėsi gulėti ir nejudėti, – Sarai tarė prie jos priklaupęs gydytojas Frenkas. – Šios nuotraukos rodo, kad tavo nugarai reikės operacijos, padėsiančios tau lengviau vaikščioti.“

Sara susigūžė.

„Operaciją norėtume atlikti kuo greičiau“, – tarė gydytojas Frenkas, žiūrėdamas į Saros mamą. Tada jis vėl atsisuko į Sarą. „Po operacijos tau gali prireikti dar kelių savaičių, kol galėsi vėl jaustis taip, kaip ir anksčiau, bet stebėdamas tave šiandien, žinau, kad tu puikiai su tuo susitvarkysi.“

Sara bandė galvoti apie visa tai, ką galės daryti po to, kai gydytojas Frenkas išgydys jos nugarą. *Galėsiu bėgioti, plaukioti ir šokti į didelę lapų krūvą*. Ji ilgėjosi viso to. Tačiau operacija yra baisiau nei magnetinio rezonanso tyrimas! Tuomet Sara prisiminė savo maldas ir ypatingą palaiminimą. Dangiškasis Tėvas jai pasiuntė Guodėją. Jis ir vėl jai padės.

Ji pažvelgė į gydytoją Frenką. „Ir po to galėsiu šokti į didelę lapų krūvą?“ – paklausė.

Jis šyptelėjo. „Ir po to galėsi šokti į didelę lapų krūvą.“ ■

Autorė gyvena Kolorado valstijoje, JAV.

Naujas pranašas

Iškirpkite šiuos veikėjus, jums padėsiančius pasakoti apie Bažnyčios istoriją.

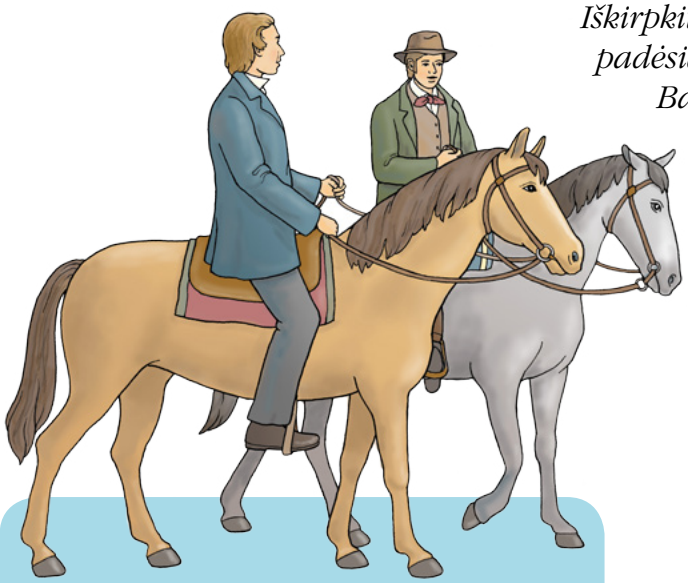

Džozefas ir Hairumas

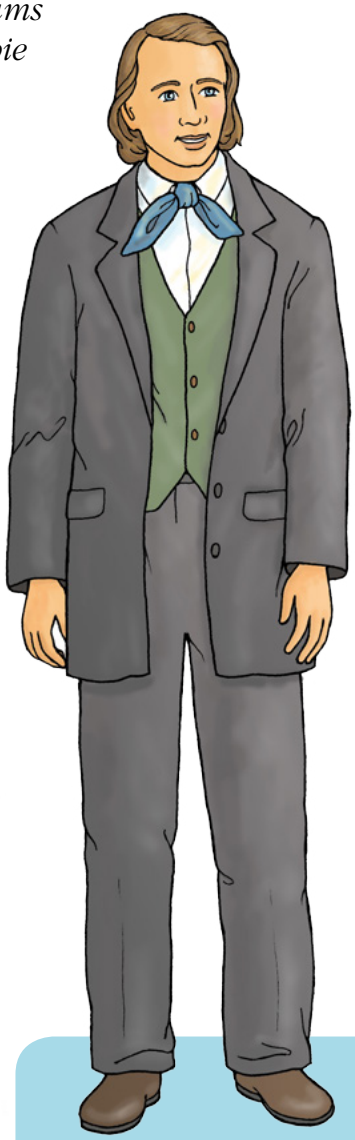

Brigamas Jangas

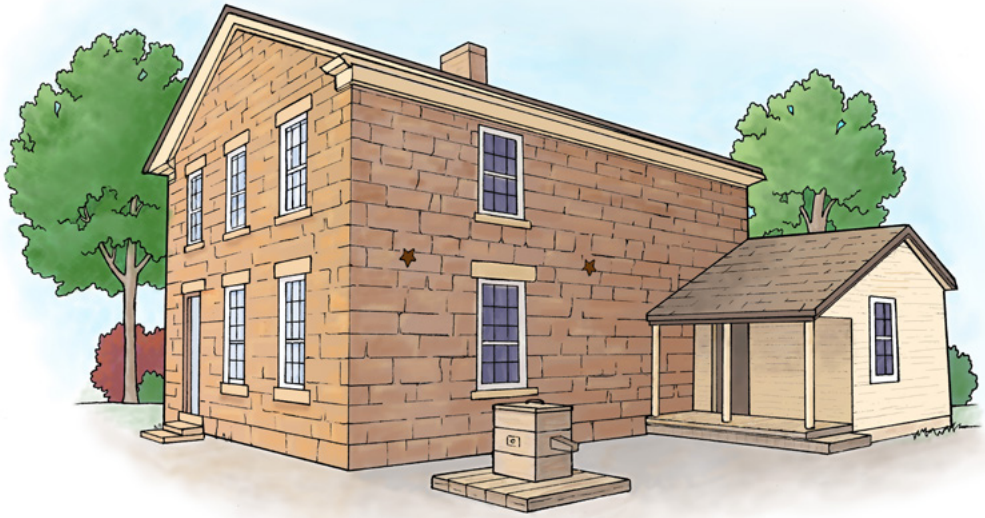

1844 metais Džozefas ir Hairumas Smitai buvo įkalinti Karteidžo kalėjime, kuriame turėjo laukti teismo. Pikti vyrai įsibrovė į kalėjimą ir nužudė pranašą bei jo brolį! Šventieji nežinojo, kas turėtų tapti kitu pranašu. Vėliau, viename susirinkime, kuriame kalbėjo Brigamas Jangas, nutiko stebuklas. Daugelis žmonių sakė, kad jis atrodė ir kalbėjo visiškai taip pat, kaip Džozefas Smitas! Tuomet jie suprato, kad jis bus jų kitas pranašas. Dabar mes žinome, kad mirus pranašui, kitu pranašu tampa Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas. ■

ILIUSTRAVO BETE VITAKER

Daugiau Bažnyčios istorijos veikėjų rasite adresu internete liahona.lds.org.

PAGALBA
pabėgėlių vaikams

Kalebas H., 10 metų, Vokietija

Visa tai prasidėjo nuo pabėgėliams padėti skirto mano kuolo projekto. Man labai patiko tas projektas, todėl paprašiau, kad mama apie jį papasakotų mano mokyklos mokytojai. Mokytoja panoro, kad visi ketvirtokai kuo nors prisidėtų. Norėdami projekto dalyviams parodyti pavyzdį, mudu su sese Medi vaikščiojome nuo durų prie durų prašydami aukoti.

Išaušo diena, kai visiems ketvirtokams turėjome pristatyti projektą. Šiek tiek jaudinausi. Tiesą sakant, buvau žiauriai išsigandęs, bet stengiausi iš visų jėgų. Visiems ketvirtokams papasakojau, ko reikia pabėgėliams skirtiems mokykliniams rinkinukams. Papasakojau, kaip vaikščiojome nuo durų prie durų, ir pakviečiau juos pabandyti aplenkti mane renkant pinigus. Kartu mes surinkome pinigų daugiau kaip 100 rinkinukų! Sudėjome sąsiuvinius, pieštukus ir kitus mokyklinius reikmenis. Taip pat pridėjome po lapelį su užrašu „Sveiki atvykę į Vokietiją“.

Drauge su mama nunešėme rinkinukus į pabėgėlių stovyklą. Nepavadinčiau stovyklos malonia vieta, tačiau joje buvo žaidimų aikštelė ir mokymuisi skirtos patalpos. Šalia stovyklos driekėsi labai triukšminga geležinkelio trasa ir vaikai papasakojo, kad tas triukšmas buvo tarsi virš Sirijos skraidančių reaktyvinių lėktuvų. Galbūt vaikams tai priminė gimtojoje šalyje girdėtą bombų kritimą.

Stovykloje sutikau kelis bendraamžius, tokius kaip puikus šachmatininkas Danielius. Labai gaila, kad neturėjau galimybės sužaisti su juo šachmatais, nes labai juos mėgstu, bet vaikai pakvietė mane pažaisti futbolą ir stalo tenisą. Berniukai papasakojo, kad pasiilgo namų ir labai norėtų palikti stovyklą ir vėl eiti į mokyklą.

Pažaidę futbolą ir stalo tenisą perdavėme jiems rinkinukus. Buvo gera, kad galėjau padaryti kai ką gero stovykloje gyvenantiems vaikams. ■

APRYLIO STOTO ILIUSTRACIJA

Jėzus aplankė Džozefą Smitą

Kim Veb Ryd

Po Jėzaus prisikėlimo praėjus daugeliui metų, berniukui, vardu Džozefas Smitas, kilo klausimas. Jis nežinojo, kokią bažnyčią turėtų lankyti.

Džozefas skaitė Bibliją. Joje buvo sakoma, kad Dangiškasis Tėvas atsakys į mūsų klausimus, jei tik melsimės Jam. Džozefas nuėjo į mišką ir meldėsi Dangiškajam Tėvui.

APRYLIO STOTO ILIUSTRACIJOS

Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus nusileido iš dangaus. Jėzus pasakė, kad Džozefas neturėtų eiti į jokią bažnyčią, nes jos nemokė visų Jo bažnyčios dalykų.

Užaugęs Džozefas padėjo sugrąžinti Jėzaus Kristaus Bažnyčią į žemę. Ji vadinama Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Ji padeda žmonėms sužinoti apie Jėzų ir Dangiškąjį Tėvą.

Skaitydamas Raštus daugiau išmokstu apie Dangiškąjį Tėvą. Kai meldžiuosi, Jis gali atsakyti ir į mano maldas. ■

Šabas – šventa diena

APRYLIO STOTO ILIUSTRACIJA

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

ŠIANDIEN KAM NORS PADĖKIME

Esame Viešpaties rankos.
Jis kliaunasi mumis.

Esu tikras, kad kiekvienas Bažnyčios narys *nori* tarnauti ir padėti vargstantiems. Krikšto metu pasižadėjome „nešti vienas kito naštas, kad jos būtų lengvos“ [Mozijo 18:8]. Kiek kartų jūsų širdis buvo paliesta, matydama kito žmogaus bėdą? Kaip dažnai *norėjote* būti tuo, kuris padėtų? Tačiau kaip dažnai įsikišdavo kasdienis gyvenimas ir suteikti pagalbą jūs palikdavote kitiems, manydami, kad „tikrai kažkas pasirūpins ta bėda“.

Mes pernelyg įsitraukiame į savo gyvenimo reikalus. Tačiau jei atsitrauktume žingsnį atgal ir gerai įsižiūrėtume į tai, ką darome, pastebėtume, kad […] per dažnai didesnę dalį laiko

skiriame rūpinimuisi tuo, kas nėra svarbu didžiajame gyvenimo plane, ir apleidžiame daug svarbesnius dalykus. […]

Aplink mus yra tų, kuriems reikia mūsų dėmesio, mūsų padrąsinimo, mūsų palaikymo, mūsų paguodos, gerumo, – ar jie būtų šeimos nariai, draugai, pažįstami ar svetimi žmonės. Čia, žemėje, esame Viešpaties rankos, turime pavedimą tarnauti ir pakylėti Jo vaikus. Jis pasikliauna kiekvienu iš mūsų. […]

Tegul mūsų sielų gelmes perskrodžia šie žinomos giesmės žodžiai […]:

Ar šiandieną ką gero kam
padariau?
Ar padėjau kam bėdoje?
Ar pradžiuginau tą, kam nemiela
gyvent?
Jei ne, tai diena tuščia.
Ar naštą kam nešt dabar jau
lengviau
dėl to, kad skubėjau padėt?
Ar ligonis ir vargšas jau jaučias
geriau,
kad spėjau jiems ranką ištiest?

„Ar šiandieną ką gero kam padariau?“, *Giesmės,* 125 giesmė.

[…] Iškelkime sau tą patį klausimą […]: „Ar šiandieną ką gero kam padariau?“ Nariams visame pasaulyje noriu patarti surasti tokį žmogų, kuriam šiuo metu yra sunku, serga ar yra vienišas, ir jau šiandien ką nors dėl jo padaryti. ■

Iš kalbos „Ką šiandien padariau dėl kito žmogaus?“, 2009 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

PAVEIKSLO *„KRISTUS ĮŠGYDO LIGONĮ BETSAIDOJE“* FRAGMENTAS, AUT. KARLAS HEINRICHAS BLOCHAS, SPAUSDINAMA BRIGAMO JANGO UNIVERSITETO MENO MUZIEJUI LEIDUS

PALAIMINIMAI,
AUT. LUIZA PARKER

„Ir aš ketinu aprūpinti savo šventuosius, nes viskas yra mano. […]
Nes žemė yra kupina ir visko pakanka, ir dar lieka; taip, aš viską paruošiau“
(DS 104:15, 17).

Norėdami daugiau sužinoti apie savarankiškumą, žr. p. 32 ir 40.

Taip pat šiame numeryje

JAUNIEMS SUAUGUSIESIEMS

Penkios jaunų apaštalų pamokos jauniems suaugusiesiems

„Apie mus byloja mūsų priimti sprendimai, o ne aplinkybės“: tai viena iš penkių pamokų iš pirmųjų penkių Dvylikos Sugrąžinimo apaštalų, kurie, tarp kitko, irgi buvo jauni suaugusieji. Paskaitykite, kokių kitų pamokų galime iš jų pasimokyti.

p. 44

JAUNIMUI

p. 54

Kaip konferencijos medžiaga gali

PAKEISTI TAVO GYVENIMĄ

Visuotinė konferencija – tai ne paprastas renginys, tai proga pakeisti savo gyvenimą.

VAIKAMS

PAGALBA NE TIK PIEŠTUKAIS

Kalebas gyvena Vokietijoje. Jis norėjo kaip nors padėti netoli jo namų pabėgėlių stovykloje buvusiems vaikams. Todėl sugalvojo planą.

p. 75

LITHUANIAN
4 021445 0156 4

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA